

ΜΟΡΓΚΑΝ ΡΑΙΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ #1 ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Μόργκαν Ράις
Μια Αναζήτηση για Ήρωες
Серия «Το Δακτυλίδι
του Μάγου», κνιγα 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43698063

*Μια Αναζήτηση για Ήρωες (Βιβλίο #1 από την σειρά Το Δακτυλίδι του
Μάγου):*

ISBN 9781632913234

Аннотация

Το #1 Μπεστ Σέλερ! Από την Μόργκαν Ράις, την #1 συγγραφέα σε μπεστ σέλερ επιτυχίες έρχεται τώρα μια εκπληκτική σειρά φαντασίας. Το ΜΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ (ΒΙΒΛΙΟ #1 ΣΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ) περιστρέφεται γύρω από την επική ιστορία ενός ξεχωριστού 14χρονου αγοριού από ένα μικρό χωριό στα περίχωρα του Βασιλείου του Δακτυλιδιού. Ο Θόργκριν είναι ο πιο μικρός από τέσσερα αγόρια και ο λιγότερο αγαπητός του πατέρα του. Τα αδέρφια του τον μισούν, όμως ο Θοργκριν αισθάνεται ότι είναι διαφορετικός από τους άλλους. Ονειρεύεται να γίνει σπουδαίος πολεμιστής, να μπει στην ομάδα των αντρών του Βασιλιά και να προστατέψει το Δακτυλίδι από τις ορδές των πλασμάτων που βρίσκονται στην άλλη πλευρά του Φαραγγιού. Όταν φτάνει στην κατάλληλη ηλικία, ο πατέρας του δεν του

επιτρέπει να προσπαθήσει να μπει στην Λεγεώνα του Βασιλιά, αλλά εκείνος αρνείται να υπακούσει στην απαγόρευσή του. Φεύγει μόνος του, αλλά αποφασισμένος να μπει απρόσκλητος στην Αυλή του Βασιλιά και να τους κάνει να τον πάρουν στα σοβαρά. Αλλά η Αυλή του Βασιλιά είναι γεμάτη με τα δικά της οικογενειακά δράματα, αγώνες για την εξουσία, φιλοδοξίες, ζήλια, βία και προδοσία. Ο Βασιλιάς ΜακΓκιλ πρέπει να επιλέξει τον διάδοχό του ανάμεσα στα παιδιά του, ενώ το αρχαίο Σπαθί της Δυναστείας, η πηγή όλης της δύναμης, παραμένει ανέγγιχτο περιμένοντας την άφιξη του Εκλεκτού. Ο Θόργκριν φτάνει απρόσκλητος και δίνει μάχη για να γίνει αποδεκτός και να μπει στην Λεγεώνα του Βασιλιά. Ο Θόργκριν σιγά σιγά μαθαίνει ότι έχει μυστηριώδες δυνάμεις που δεν μπορεί να καταλάβει, ενώ ταυτόχρονα βλέπει ότι έχει ένα ξεχωριστό χάρισμα και ένα ξεχωριστό πεπρωμένο. Ενάντια σε κάθε πιθανότητα, ερωτεύεται την κόρη του Βασιλιά, αλλά τη στιγμή που η σχέση τους αρχίζει να ανθίζει, ο Θορ ανακαλύπτει ότι έχει ισχυρούς αντίξηλους. Καθώς αγωνίζεται να καταλάβει τις δυνάμεις του, ο μάγος του βασιλιά τον παίρνει υπό την προστασία του και του λέει για την μητέρα του που δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Του λέει ότι η μητέρα του ζει σε ένα τόπο πολύ μακριά, πέρα από το Φαράγγι, πιο πέρα ακόμα κι' από την χώρα των Δράκων. Πριν ο Θόργκριν τολμήσει να κάνει το βήμα για να γίνει ο πολεμιστής που λαχταράει να γίνει, πρέπει να συμπληρώσει την εκπαίδευσή του. Όμως αυτή σταματάει απότομα αφού βρίσκεται μπλεγμένος σε βασιλικές συνωμοσίες και αντι-συνωμοσίες που απειλούν την αγάπη του και απειλούν να τον καταστρέψουν – καθώς και ολόκληρο το βασίλειο μαζί του. Με το εκλεπτυσμένο λεξιλόγιό της και τους ξεχωριστούς ήρωές της, η ιστορία ΜΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ είναι μια επική ιστορία με φίλους και εραστές, με αντιπάλους και μνηστήρες, με ιππότες και δράκους, με ίντριγκες και πολιτικές μηχανορραφίες, με ιστορίες ενηλικίωσης, ραγισμένες καρδιές, εξαπάτηση, φιλοδοξία και προδοσία. Είναι μια ιστορία τιμής και θάρρους, μοίρας και πεπρωμένου, αλλά και μαγείας. Είναι μια ιστορία φαντασίας που μας μεταφέρει σ' ένα κόσμο που δεν πρόκειται να ξεχάσουμε ποτέ. Μια ιστορία που γοητεύει ανθρώπους όλων των φύλων και ηλικιών. Στην Ελληνική γλώσσα είναι περίπου 90.000 λέξεις. Τα βιβλία #3–#17 της σειράς είναι επίσης διαθέσιμα [Books #3–#17 in the series are now also available!](#) Μια απολαυστική ιστορία επικής φαντασίας. – Kirkus Reviews Η αρχή για κάτι πολύ σημαντικό βρίσκεται εδώ. [San Francisco Book Review Γεμάτο Δράση ...](#) Ο τρόπος που γράφει η Ράις είναι εμπειριστατωμένος και η βάση της ιστορίας εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. [Publishers Weekly Μια συναρπαστική ιστορία φαντασίας ...](#) Αυτή είναι μόνο η αρχή μιας πολλά υποσχόμενης επικής σειράς για νεαρούς ενήλικες. [Midwest Book Review](#)

Содержание

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1	16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2	38
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3	61
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4	81
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5	96
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6	107
Κонец ознакомительного фрагмента.	118

Μοργκαν Ραίς

Μια Αναζήτηση για Ήρωες (Βιβλίο #1 από την σειρά Το Δακτυλίδι του Μάγου)

Μόργκαν Ράις

Η Μόργκαν Ράις είναι συγγραφέας με best-sellers όπως η κορυφαία επική σειρά φαντασίας ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ αποτελούμενη από δεκαεπτά βιβλία, η κορυφαία σειρά best-seller ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΒΑΜΠΙΡ, αποτελούμενη από έντεκα βιβλία, μέχρι στιγμής, η κορυφαία σειρά best-seller Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ, με δυο βιβλία μέχρι στιγμής όπου διαδραματίζεται ένα μετά-αποκαλυπτικό θρίλερ, καθώς και η νέα σειρά φαντασίας ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΓΟΙ. Τα βιβλία της Μόργκαν είναι διαθέσιμα τόσο σε ηχητική, όσο και σε έντυπη έκδοση, ενώ έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από 25 γλώσσες.

Τα βιβλία ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ (Πρώτο βιβλίο στη σειρά Ημερολόγια των Βαμπίρ), ΑΡΕΝΑ ΕΝΑ (Πρώτο βιβλίο της σειράς Η Τριλογία της Επιβίωσης), ΜΙΑ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ (Πρώτο βιβλίο της σειράς ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ), και Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ (Πρώτο βιβλίο της σειράς Βασιλιάδες και Μάγοι) διατίθενται για κατέβασμα δωρεάν μέσω!

Η Μόργκαν αγαπάει τα σχόλια των αναγνωστών, οπότε μπορείτε, αν θέλετε να επισκεφθείτε το www.morganricebooks.com προκειμένου να μπειτε στην λίστα της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας, να λάβετε ένα δωρεάν βιβλίο, να λάβετε δώρα, να κατεβάσετε την τελευταία δωρεάν εφαρμογή, να διαβάσετε τα τελευταία νέα, να συνδεθείτε στο Facebook και το Twitter, και γενικά να είστε σε επαφή!

Διεθνής Αναγνώριση για την Μόργκαν Ράις

“Πνευματώδης φαντασία που πλέκει στοιχεία μυστηρίου και ίντριγκας μέσα στην εξέλιξη της ιστορίας. Το *Μια Αναζήτηση για Ήρωες* επικεντρώνεται στην διαδικασία της δημιουργίας του θάρρους και στην πραγμάτωση ενός στόχου ζωής που οδηγεί σε προσωπική ανάπτυξη, ωριμότητα και αριστεία... Για όσους ψάχνουν γεμάτες φανταστικές περιπέτειες, οι πρωταγωνιστές, οι μέθοδοι και οι τακτικές, καθώς και η δράση που υπάρχει, παρέχουν ένα ζωντανό σύνολο εμπειριών που περιστρέφονται γύρω από την εξέλιξη του Θορ και την μεταμόρφωσή του από ένα ονειροπόλο παιδί σε έναν νέο ενήλικα ο

οποίος αντιμετώπιζει απίστευτα αρνητικές συγκυρίες που απειλούν την επιβίωσή του... Και αυτό είναι μόνο η αρχή της πολλά υποσχόμενης αυτής επικής σειράς για νεαρούς ενήλικες.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, Βιβλιοκριτικός για eBooks)

“Το *Μια Αναζήτηση για Ήρωες* έχει όλα εκείνα τα απαραίτητα συστατικά για να γίνει επιτυχία: συνωμοσίες, αντί-συνωμοσίες, μυστήριο, γενναίους ιππότες, σχέσεις που αναπτύσσονται αλλά και ραγισμένες καρδιές, εξαπάτηση και προδοσία. Θα σας διασκεδάσει για ώρες, ικανοποιώντας όλες τις ηλικίες. Προτείνεται για μια μόνιμη θέση στις βιβλιοθήκες του αναγνωστικού κοινού ιστοριών φαντασίας.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Η διασκεδαστική επική ιστορία φαντασίας της Ράις [ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ] περιλαμβάνει κλασικά χαρακτηριστικά του είδους—μια δυνατή τοποθεσία, η οποία έχει εμπνευσθεί από την αρχαία Σκοτία και την ιστορία της, καθώς και μια καλή δόση από βασιλικές ίντριγκες.”

—Kirkus Reviews

“Πραγματικά αγάπησα τον τρόπο που η Μόργκαν Ράις έχτισε τον χαρακτήρα του Θορ και τον κόσμο στον οποίο ζούσε. Τα τοπία και τα πλάσματα που υπήρχαν εκεί περιγράφονται με μεγάλη λεπτομέρεια... Μου

άρεσε [η πλοκή]. Ήταν σύντομη και ωραία.... Το μίγμα δευτερευόντων χαρακτήρων ήταν ακριβώς όπως έπρεπε προκειμένου να μη μπερδεύομαι. Υπήρχαν περιπέτειες και οδυνηρές στιγμές, αλλά η δράση που περιγράφεται δεν ήταν υπερβολικά αποκρουστική. Το βιβλίο είναι τέλειο για το εφηβικό κοινό... Όλα δείχνουν ότι πρόκειται για το ξεκίνημα κάτι σπουδαίου...”

--*San Francisco Book Review*

“Στο πρώτο βιβλίο της γεμάτης δράση επικής ιστορίας φαντασίας Το Δακτυλίδι του Μάγου (που αισίως έχει φθάσει τα 14 βιβλία), η Ράις παρουσιάζει στους αναγνώστες τον 14χρονο Θόργκριν "Θορ" ΜακΛέοντ, του οποίου το όνειρο είναι να μπει στο Αργυρό Τάγμα όπου υπηρετούν οι κορυφαίοι ιππότες του Βασιλιά... Ο τρόπος γραφής είναι καλός και το όλο σενάριο ενδιαφέρον.”

--*Publishers Weekly*

“Το [ΜΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ] είναι εύκολο και γρήγορο στην ανάγνωση. Τα κεφάλαια τελειώνουν με τέτοιο τρόπο που θέλετε να διαβάσετε και το επόμενο, με αποτέλεσμα να μην θέλετε να αφήσετε κάτω το βιβλίο. Έχει ορισμένα ορθογραφικά λάθη αλλά και μπερδεμένα ονόματα, αλλά αυτά δεν αναιρούν την ποιότητα της ιστορίας. Το τέλος του βιβλίου με έκανε να θέλω να πάρω να διαβάσω και το επόμενο, και, βασικά, αυτό ακριβώς έκανα. Όλα τα βιβλία της σειράς Το Δακτυλίδι του Μάγου μπορείτε

να τα βρείτε στο Kindle ενώ το *Μια Αναζήτηση για Ήρωες* προσφέρεται δωρεάν για να ξεκινήσετε το διάβασμα! Αν ψάχνετε για κάτι γρήγορο και ευχάριστο για να διαβάσετε όταν βρίσκεστε σε διακοπές, τότε αυτό το βιβλίο θα σας καλύψει απόλυτα.”

--*FantasyOnline.net*

Βιβλία από την Μόργκαν Ράις

ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΓΟΙ

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ (Βιβλίο #1)

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΜΙΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΗΡΩΕΣ (Βιβλίο #1)

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ (Βιβλίο #2)

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ (Βιβλίο #3)

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΤΙΜΗΣ (Βιβλίο #4)

ΜΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΔΟΞΑΣ (Βιβλίο #5)

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΝΔΡΕΙΑΣ (Βιβλίο #6)

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΣΠΑΘΙΩΝ (Βιβλίο #7)

ΜΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΟΠΛΩΝ (Βιβλίο #8)

ΕΝΑΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΜΕ ΜΑΓΙΑ (Βιβλίο #9)

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΣΠΙΔΕΣ (Βιβλίο #10)

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΤΣΑΛΙΟΥ (Βιβλίο #11)

Η ΓΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ (Βιβλίο #12)

Η ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ (Βιβλίο #13)
Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ (Βιβλίο #14)
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ (Βιβλίο #15)
ΜΙΑ ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΙΑ ΙΠΠΟΤΩΝ (Βιβλίο #16)
ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ (Βιβλίο #17)

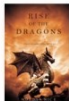
Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

ΑΡΕΝΑ ΕΝΑ: ΣΚΛΑΒΟΙ ΔΡΟΜΕΙΣ (Book #1)
ΑΡΕΝΑ ΔΥΟ (Book #2)

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΒΑΜΠΙΡ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #1)
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #2)
ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #3)
ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #4)
ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ (Book #5)
ΜΝΗΣΤΕΥΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #6)
ΤΑΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #7)
ΕΝΤΟΠΙΣΜΕΝΟΣ Βιβλίο (#8)
ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #9)
ΠΟΘΗΤΟΣ (Βιβλίο #10)
ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ (Βιβλίο #11)

KINGS AND SORCERERS

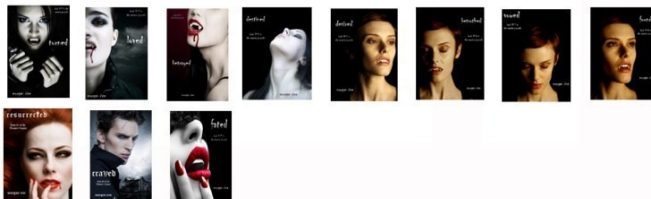
THE SORCERER'S RING

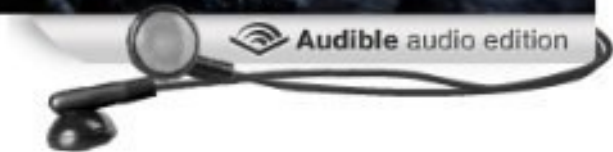

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Ακούστε τη σειρά ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ
ΜΑΓΟΥ σε μορφή ηχητικού βιβλίου!**

Πνευματικά Δικαιώματα © 2012 / Μόργκαν Ράις
Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Με

εξαιρέση τις περιπτώσεις που επιτρέπονται από το νόμο προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων των Η.Π.Α. του 1976 (U.S. Copyright Act of 1976), κανένα τμήμα αυτού του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, διανεμηθεί ή μεταδοθεί υπό οποιαδήποτε μορφή ή μέσο, ή να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή άλλο σύστημα ανάκτησης, χωρίς την προηγούμενη άδεια της συγγραφέως.

Η άδεια χρήσης αυτού του ηλεκτρονικού βιβλίου προορίζεται μόνο για την προσωπική σας ευχαρίστηση. Το ηλεκτρονικό βιβλίο δεν μπορεί να μεταπωληθεί ή να χαριστεί σε άλλους. Αν θέλετε να μοιραστείτε αυτό το βιβλίο με άλλα άτομα τότε θα πρέπει να αγοράσετε ξεχωριστά αντίγραφα για τον κάθε παραλήπτη. Αν διαβάζετε αυτό το βιβλίο αλλά δεν το έχετε αγοράσει, ή δεν το έχουν αγοράσει άλλοι για δική σας χρήση, τότε παρακαλείστε να το επιστρέψετε ή να αγοράσετε ένα δικό σας αντίγραφο. Ευχαριστούμε που σέβεστε τη σκληρή δουλειά αυτής της συγγραφέως.

Αυτό το έργο αποτελεί προϊόν φαντασίας. Ονόματα, χαρακτήρες, επιχειρήσεις, οργανισμοί, μέρη ή γεγονότα, αποτελούν προϊόν της φαντασίας της συγγραφέως ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, ζωντανά ή πεθαμένα, είναι εντελώς συμπτωματική.

Τα πνευματικά δικαιώματα της εικόνας του εξωφύλλου ανήκουν στη RazoomGame και χρησιμοποιούνται κατόπιν

“Ανήσυχο είναι το κεφάλι που φοράει το στέμμα.”

*—Γουίλιαμ Σαίξπηρ
Ερικός IV, Μέρος II*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το αγόρι στεκόταν στο πιο ψηλό σημείο ενός λοφίσκου στη πεδιάδα του Δυτικού Βασιλείου του Δακτυλιδιού και αγναντεύοντας προς τον βορρά παρακολουθούσε τον πρώτο από τους ήλιους που ανέτειλαν. Όσο έφτανε η ματιά του έβλεπε μια σειρά από πράσινους λόφους που έμοιαζαν με καμπούρες καμήλας έτσι όπως ανεβοκατέβαιναν σχηματίζοντας υψώματα και κοιλάδες. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου με το βαθύ πορτοκαλί τους χρώμα περνούσαν μέσα από την πρωινή καταχνιά που τις έκανε να λαμπυρίζουν με ένα μαγικό τρόπο που ταίριαζε με την διάθεση του αγοριού. Σπάνια ξυπνούσε τόσο πρωί και σπάνια τολμούσε να απομακρυνθεί τόσο πολύ από το σπίτι του και ποτέ δεν ανέβαινε τόσο ψηλά επειδή ήξερε καλά ότι μετά θα έπρεπε να αντιμετωπίσει την οργή του πατέρα του. Αλλά σήμερα δεν τον ένοιαζε. Σήμερα είχε αγνοήσει τους μύριους κανόνες και τις σκληρές δουλειές που τον καταπίεζαν εδώ και δεκατέσσερα χρόνια. Γιατί η σημερινή μέρα ήταν διαφορετική. Ήταν η μέρα που το πεπρωμένο του είχε φτάσει.

Το αγόρι, ο Θόργκριν του Δυτικού Βασιλείου της Νότιας Επαρχίας της γενιάς των ΜακΛέοντ, ήταν γνωστός ως Θορ σε όλους όσοι τον συμπαθούσαν και ήταν ο νεότερος από τα τέσσερα αγόρια στην οικογένειά του, αλλά και ο λιγότερο

αγαπητός του πατέρα του. Την σημερινή μέρα την περίμενε με λαχτάρα γι' αυτό και είχε μείνει ξάγρυπνος όλη νύχτα στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι του, ενώ τώρα με τα μάτια του θολά περίμενε ανυπόμονα την ανατολή του πρώτου ήλιου. Μια μέρα σαν κι αυτή ερχόταν μια φορά κάθε πολλά χρόνια κι αν την έχανε, θα ήταν καταδικασμένος να μείνει σ' αυτό το χωριό και να προσέχει τα κοπάδια του πατέρα του για την υπόλοιπη ζωή του. Κι' αυτή ήταν μια σκέψη που δεν την άντεχε.

Ημέρα Στρατολόγησης. Αυτή ήταν η μέρα που ο Στρατός του Βασιλιά όργωνε τις επαρχίες για να διαλέξει έναν-έναν ξεχωριστά τους εθελοντές για την Βασιλική Λεγεώνα. Όλα τα χρόνια της σύντομης ζωής του ο Θορ δεν ονειρεύονταν τίποτα άλλο. Γι' αυτόν, ζωή σήμαινε ένα και μόνο πράγμα: να γίνει μέλος στο Αργυρό Τάγμα, το επίλεκτο τάγμα ιπποτών του Βασιλιά που το κοσμούσαν οι πιο λαμπρές πανοπλίες και τα πιο εκλεκτά όπλα που υπήρχαν και στα δύο βασίλεια. Αλλά κανείς δεν έμπαινε στο Αργυρό Τάγμα αν δεν έμπαινε πρώτα στην Λεγεώνα, στην ομάδα με τους βοηθούς των ιπποτών που ήταν όλοι νεαρά αγόρια από δεκατεσσάρων ως δεκαεννιά χρονών. Και αν κάποιος δεν ήταν γιος ενός ευγενούς, ή ενός ξακουστού πολεμιστή, δεν υπήρχε τρόπος για να μπει στη Λεγεώνα.

Η ημέρα της Στρατολόγησης ήταν η μόνη εξαίρεση, η σπάνια ευκαιρία που παρουσιάζονταν κάθε λίγα χρόνια, όταν η Λεγεώνα πήγαινε σε μικρά και μεγάλα χωριά και

οι άντρες του Βασιλιά έψαχναν να βρουν καινούργια μέλη. Όλοι γνώριζαν ότι τα παλικάρια που επιλέγονταν από τον απλό λαό ήταν λίγα και ακόμα λιγότερα ήταν όσα τελικά θα έμπαιναν πραγματικά στη Λεγεώνα.

Ο Θορ είχε τα μάτια του καρφωμένα στον ορίζοντα, ψάχνοντας για κάποια κίνηση. Ήξερε πως το Αργυρό Τάγμα θα έπαιρνε τον μοναδικό δρόμο που οδηγούσε στο χωριό και ήθελε να είναι ο πρώτος που θα τους έβλεπε. Το κοπάδι με τα πρόβατα διαμαρτύρονταν ολόγυρά του με ενοχλητικά γρυλίσματα που τον παρότρυναν να τα κατεβάσει από το βουνό για να πάνε εκεί που η βοσκή ήταν άφθονη. Προσπάθησε να μην δίνει σημασία ούτε στο θόρυβο που έκαναν ούτε στη δυσσομία που ανέδυαν. Έπρεπε να συγκεντρωθεί.

Το μόνο πράγμα που όλα αυτά τα χρόνια τον έκανε να αντέχει να είναι υπηρέτης του πατέρα του και των μεγαλύτερων αδελφών του, αλλά και το γεγονός ότι τον φόρτωναν με όλες τις αγγαρείες χωρίς κανείς να νοιάζεται πραγματικά γι' αυτόν ήταν η ιδέα ότι μια μέρα θα έφευγε απ' αυτόν τον τόπο. Μια μέρα, όταν θα ερχόταν το Αργυρό Τάγμα, η επιλογή του θα μπορούσε να εκπλήξει όλους εκείνους που τον είχαν υποτιμήσει όλα αυτά τα χρόνια. Με μια γρήγορη κίνηση, θα ανέβαινε στην άμαξά τους και θα άφηνε πίσω του όλα αυτά.

Φυσικά, ο πατέρας του Θορ ποτέ δεν τον είχε δει σοβαρά σαν υποψήφιο για τη Λεγεώνα. Στην πραγματικότητα,

δεν τον είχε δει ποτέ υποψήφιο για τίποτα. Αντιθέτως, ο πατέρας του πάντα έδινε την αμέριστη προσοχή και την αγάπη του στους τρεις μεγαλύτερους αδελφούς του. Ο πιο μεγάλος ήταν δεκαεννιά και οι άλλοι δύο, με ένα χρόνο διαφορά ο ένας από τον άλλον, δεκαοχτώ και δεκαεφτά αντίστοιχα, ενώ ο Θορ ήταν ο μόνος που είχε τρία χρόνια διαφορά από τον μικρότερο. Οι τρεις τους ήταν πολύ δεμένοι μεταξύ τους και αγνοούσαν σχεδόν ολοκληρωτικά την ύπαρξη του Θορ ίσως επειδή αυτοί ήταν πιο κοντά στην ηλικία ή επειδή έμοιαζαν αρκετά ο ένας με τον άλλον και δεν είχαν καμία ομοιότητα με τον Θορ.

Ακόμα χειρότερα, εκείνοι ήταν ψηλότεροι, πιο σωματώδεις και δυνατώτεροι απ' αυτόν, και ο Θορ, που ήξερε ότι δεν ήταν κοντός, ένιωθε παρ' όλα αυτά μικρός δίπλα τους και ένιωθε τα δυνατά και μυώδη πόδια του αδύναμα μπροστά στα δικά τους που έμοιαζαν σαν κορμοί βελανιδιάς. Ο πατέρας του δεν έκανε καμιά κίνηση για να βελτιώσει τα πράγματα – στην πραγματικότητα φαίνονταν να απολαμβάνει την κατάσταση – και άφηνε τον Θορ να προσέχει τα πρόβατα και να ακονίζει τα όπλα, ενώ τα αδέρφια του είχαν χρόνο για εκπαίδευση. Δεν το είχαν πει ποτέ, αλλά άφηναν πάντα να εννοηθεί ότι ο Θορ θα περνούσε τη ζωή του στο περιθώριο, εξαναγκασμένος να βλέπει τους αδελφούς του να μεγαλουργούν. Η μοίρα του, αν γινόταν όπως ήθελαν και οι τρεις τους, θα ήταν να μείνει εδώ, θαμμένος σ' αυτό το χωριό για να τους προσφέρει τη

βοήθεια που απαιτούσαν.

Και το πιο παράδοξο ήταν ότι ο Θορ αισθανόταν ότι τα αδέρφια του ένιωθαν να απειλούνται από αυτόν, αλλά ίσως και να τον μισούσαν. Κι' αυτό το έβλεπε σε κάθε τους ματιά και σε κάθε τους χειρονομία. Δεν καταλάβαινε το γιατί, αλλά ήταν σαν να τους προκαλούσε κάτι σαν φόβο ή ζήλια. Ίσως επειδή ήταν διαφορετικός απ' αυτούς, δεν τους έμοιαζε και δεν μιλούσε με το ίδιο στυλ και ύφος. Ούτε καν ντυνόταν σαν αυτούς, αφού ο πατέρας του κρατούσε τα καλύτερα – τους μοβ και βαθυκόκκινους μανδύες και τα χρυσοποίκιλτα όπλα – για τους αδελφούς του, ενώ ο Θορ έμενε πάντα να φοράει τα πιο τραχιά και παλιά ρούχα.

Παρ' όλα αυτά, ο Θορ πάντα έβρισκε ένα τρόπο για να κάνει τα ρούχα του να φαίνονται όμορφα, δένοντας τον χιτώνα του με ένα πλατύ ζωνάρι γύρω από τη μέση του, και τώρα που ήταν καλοκαίρι, έκοβε τα μανίκια του για να αφήσει τα τονισμένα μπράτσα του στο χάιδεμα της αύρας. Το πουκάμισό του το ταίριαζε με ένα χοντρό λινό παντελόνι – το μοναδικό που είχε – ενώ οι μπότες του, που ήταν φτιαγμένες από το πιο φτηνό δέρμα, έδεναν ψηλά στις γάμπες του. Μπορεί το δέρμα τους να μην είχε καμία σχέση με την ποιότητα του δέρματος που είχαν τα παπούτσια των αδελφών του, αλλά φαίνονταν καλές στα πόδια του. Η όλη του εμφάνιση ήταν χαρακτηριστική ενός βοσκού.

Όμως, το παρουσιαστικό του δεν έδειχνε βοσκό. Ο Θορ ήταν ψηλός και λεπτός, με μια υπερηφάνεια στο

πρόσωπο, πηγούνι που θύμιζε ευγενή, ψηλά ζυγωματικά και γκριζα μάτια που όλα μαζί τον έκαναν να μοιάζει σαν ένα πολεμιστή που είχε φύγει από το στράτευμα. Τα ίσια, καστανά του μαλλιά έπεφταν σαν κύματα λίγο πιο κάτω από τα αυτιά του, ενώ πίσω από τις τούφες στο μέτωπό του, τα μάτια του έλαμπαν στο φως σαν ασημόπετρες.

Τα αδέρφια του Θορ μπορούσαν να κοιμούνται το πρωί, να τρώνε ένα χορταστικό γεύμα και να φεύγουν για την Επιλογή με τα πιο καλά τους όπλα και τις ευλογίες του πατέρα τους – ενώ σ' αυτόν δεν επιτρέπονταν καν να παρακολουθήσει. Μια φορά μόνο προσπάθησε να συζητήσει το θέμα με τον πατέρα του. Ήταν μια κουβέντα που δεν εξελίχθηκε καθόλου καλά. Ο πατέρας του έκλεισε συνοπτικά το θέμα και από τότε ο Θορ δεν ξαναπροσπάθησε. Απλά τον έπνιγε η αδικία.

Όμως ο Θορ ήταν αποφασισμένος να ξεφύγει από την μοίρα που ο πατέρας του σχεδίαζε γι' αυτόν. Με το που θα έβλεπε το βασιλικό караβάνι, θα έτρεχε πίσω στο σπίτι του για να αντιμετωπίσει τον πατέρα του, και είτε εκείνος ήθελε ή όχι, θα πήγαινε να συστηθεί στους άντρες του Βασιλιά. Θα πήγαινε να παραταχθεί στη σειρά για την επιλογή μαζί με τους άλλους. Ο πατέρας του δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει. Στη σκέψη αυτή ένιωσε το στομάχι του να δένεται κόμπος.

Ο πρώτος ήλιος ανέβηκε ψηλότερα και όταν ο δεύτερος ήλιος, που είχε το πράσινο χρώμα της μέντας, άρχισε να

ανατέλλει φωτίζοντας ακόμα πιο πολύ τον μοβ ουρανό, ο Θορ τους είδε να έρχονται.

Στάθηκε ολόρθος νιώθοντας μια ανατριχίλα σαν να είχε ηλεκτριστεί. Εκεί, στο βάθος του ορίζοντα, φάνηκε αμυδρά το περίγραμμα μιας ιππήλατης άμαξας που οι ρόδες της σήκωναν σκόνη ως τον ουρανό. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα όταν άλλη μια άμαξα φάνηκε στο βάθος, και μετά άλλη μια. Ακόμα και από τόσο μακριά, οι χρυσαφιές άμαξες γυάλιζαν κάτω από το φως των δύο ήλιων σαν ασημόψαρα που ξεπετάγονταν μέσα απ' το νερό.

Όταν είχε μετρήσει δώδεκα άμαξες, δεν άντεχε να περιμένει άλλο. Με την καρδιά του να χτυπά τρελά στο στήθος του και αγνοώντας το κοπάδι του για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Θορ έκανε στροφή και κατέβηκε τον λόφο σαν σίφουνας που κατρακυλούσε, αποφασισμένος να μην σταματήσει με τίποτα ώσπου να πάει να δηλώσει την παρουσία του.

*

Ο Θορ δεν σταμάτησε πουθενά για να πάρει μια ανάσα καθώς κατηφόριζε στους λόφους και έτσι όπως πέρναγε ανάμεσα στα δέντρα ένιωθε τις γρατσουνιές από τα κλαδιά, αλλά δεν τον ένοιαζε. Έφτασε σ' ένα ξέφωτο και από εκεί είδε το χωριό του κάτω. Ήταν μια νυσταγμένη επαρχιακή κωμόπολη γεμάτη με μονώροφα σπίτια χτισμένα με άσπρη

λάσπη και αχυρένιες στέγες στα οποία έμεναν αρκετές δεκάδες οικογένειες. Καπνός υψώνονταν από τις καμινάδες μιά και οι περισσότεροι κάτοικοι είχαν ήδη ξυπνήσει και ετοιμάζαν το πρωινό τους γεύμα. Ήταν ένα ειδυλλιακό μέρος, αν και απείχε αρκετά μακριά – μια ολόκληρη μέρα με άλογο – από το παλάτι το Βασιλιά, κάτι που μπορούσε να αποτρέψει τους περαστικούς. Ήταν άλλο ένα αγροτικό χωριό στα όρια του Δακτυλιδιού, ένα ακόμα γρανάζι στον τροχό του Δυτικού Βασιλείου.

Ο Θορ μπήκε με ορμή στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής του και έφτασε στην πλατεία του χωριού, σηκώνοντας το χώμα καθώς έτρεχε. Κότες και σκυλιά έτρεχαν να φύγουν από το πέρασμά του, και μια γριά που κάθονταν ανακούρκουδα έξω απ' το σπίτι της, μπροστά σ' ένα καζάνι με νερό που έβραζε, του φώναξε με τσιριχτή φωνή.

«Πιο σιγά, παιδί μου!» φώναξε καθώς ο Θορ πέρασε δίπλα της με ορμή, σηκώνοντας σκόνη που πήγε πάνω στη φωτιά της.

Αλλά ο Θορ δεν σκόπευε να σταματήσει – ούτε γι' αυτήν, ούτε για κανέναν. Έστριψε σ' ένα παράδρομο, μετά σε άλλον, και συνέχισε να στρίβει στα δρομάκια που ήξερε απ' έξω, ώσπου έφτασε σπίτι του.

Ήταν ένα συνηθισμένο μικρό σπίτι που δεν ξεχώριζε από τα άλλα, με τους τοίχους του από άσπρη λάσπη και την τριγωνική του αχυρένια στέγη. Όπως τα περισσότερα

σπίτια, το μοναδικό του δωμάτιο ήταν χωρισμένο, με τον πατέρα του να κοιμάται στην μια πλευρά και τα τρία αδέρφια του στην άλλη. Σε αντίθεση με πολλά άλλα σπίτια του χωριού, είχε ένα μικρό κοτέτσι στο πίσω μέρος, και εδώ ήταν που ο Θορ είχε εξοριστεί για να κοιμάται. Στην αρχή κοιμόταν μαζί με τα αδέρφια του, αλλά με το πέρασμα του χρόνου, αυτοί γίνονταν πιο σωματώδεις, αλλά και πιο κακοί, και ήθελαν να έχουν την αποκλειστικότητα του μέρους, ενώ το έδειχναν με περηφάνια πως δεν του άφηναν χώρο. Ο Θορ είχε πληγωθεί, αλλά τώρα απολάμβανε τον δικό του χώρο και προτιμούσε να βρίσκεται μακριά από την παρουσία τους. Απλώς επιβεβαιώνονταν πως αυτός ήταν ο εξόριστος στην οικογένεια, κάτι που ήδη ήξερε.

Ο Θορ έτρεξε στην εξώπορτα και μπήκε μέσα με ορμή χωρίς να σταματήσει καθόλου.

«Πατέρα!» φώναξε, με κομμένη ανάσα. «Οι Αργυροί! Έρχονται!»

Ο πατέρας του και τα τρία αδέρφια του κάθονταν σκυμμένοι πάνω από το τραπέζι με το πρωινό τους, ήδη ντυμένοι με τα καλύτερά τους ρούχα. Με το που άκουσαν τα λόγια του, πετάχτηκαν επάνω και καθώς έτρεχαν να βγουν απ' το δωμάτιο τον σκούντησαν στους ώμους και βγήκαν έξω στο δρόμο.

Ο Θορ τους ακολούθησε και όλοι μαζί στάθηκαν αγναντεύοντας τον ορίζοντα.

«Δεν βλέπω κανένα», είπε ο Ντρέικ, ο μεγαλύτερος,

με την βαθιά του φωνή. Με τους φαρδείς ώμους του, τα κοντοκομμένα μαλλιά του, όπως και τα αδέρφια του, τα καστανά του μάτια, και τα λεπτά του χείλη που έδειχναν αποδοκιμασία, κοίταξε βλοσυρά τον Θορ, ως συνήθως.

«Ούτε εγώ», συμφώνησε ο Ντρος, ένα χρόνο μικρότερος από τον Ντρέικ, παίρνοντας το μέρος του όπως έκανε πάντα.

«Έρχονται!» ο Θορ τους φώναξε ξανά. «Το ορκίζομαι!»

Ο πατέρας του γύρισε προς το μέρος του και τον άρπαξε απ' τους ώμους αυστηρά.

«Και πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε.

«Τους είδα».

«Πώς; Από πού;»

Ο Θορ δίστασε. Ο πατέρας του τον είχε πιάσει στα πράσα. Γιατί εκείνος ήξερε ότι το μόνο μέρος απ' το οποίο ο Θορ θα μπορούσε να τους είχε εντοπίσει ήταν η κορυφή του μικρού λόφου. Τώρα ο Θορ δεν ήξερε τι να του απαντήσει.

«Α...Ανέβηκα στον λόφο —»

«Με το κοπάδι; Το ξέρεις πως δεν πρέπει να απομακρυνθούν».

«Μα σήμερα είναι διαφορετικά. Έπρεπε να δω».

Ο πατέρας του τον κάρφωσε με το βλέμμα του.

«Μπες μέσα αμέσως και φέρε τα σπαθιά των αδελφών σου και γυάλισε τα θηκάρια τους για να φαίνονται αστραφτερά όταν φτάσουν οι άντρες του Βασιλιά».

Κι' αφού τέλειωσε την κουβέντα μαζί του, ο πατέρας

του γύρισε πίσω στ' αδέρφια του που στέκονταν απ' έξω αγναντεύοντας το δρόμο.

«Πιστεύεις πως θα μας διαλέξουν;» ρώτησε ο Ντουρς, ο μικρότερος απ' τους τρεις τους που είχε τρία ολόκληρα χρόνια διαφορά από τον Θορ.

«Θα είναι χαζοί να μην το κάνουν», είπε ο πατέρας του. «Έχουν έλλειψη αντρών φέτος. Δεν κατάφεραν να στρατολογήσουν πολλούς – αλλιώς δεν θα έμπαιναν στον κόπο να έλθουν. Απλά, σταθείτε ολόισια κι' οι τρεις σας, το πηγούνι ψηλά και τα στήθη προτεταμένα. Μην τους κοιτάτε κατευθείαν στα μάτια, αλλά μην κοιτάτε και μακριά. Να φαίνεστε δυνατοί και σίγουροι για τον εαυτό σας. Μην δείχνετε αδυναμία. Αν θέλετε να μπείτε στην Βασιλική Λεγεώνα, θα πρέπει να φέρεστε σαν να ήσασταν ήδη εκεί».

«Ναι, Πατέρα», τα τρία του παιδιά απάντησαν με μιας, και πήραν την πρόπουσα στάση. Εκείνος γύρισε και αγριοκοίταξε τον Θορ.

«Τι στέκεσαι ακόμα εκεί; τον ρώτησε. «Μπες μέσα!»

Ο Θορ στάθηκε εκεί συντετριμμένος. Δεν ήθελε να δείξει ανυπακοή στον πατέρα του, αλλά έπρεπε να του μιλήσει. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά όταν συζητούσαν. Αποφάσισε ότι θα ήταν καλύτερα να υπακούσει, να πάει πρώτα να φέρει τα σπαθιά, και μετά να αντιμετωπίζε τον πατέρα του. Η εξ αρχής ανυπακοή δεν θα τον βοηθούσε.

Ο Θορ μπήκε τρέχοντας μέσα στο σπίτι, βγήκε από την πίσω μεριά και κατευθύνθηκε στην αποθηκούλα με τα όπλα.

Βρήκε τα τρία σπαθιά των αδελφών του – πολύ όμορφα αντικείμενα και τα τρία που κατέληγαν σε θαυμάσιες ασημένιες λαβές, πολύτιμα δώρα για τα οποία ο πατέρας του είχε κοπιάσει για χρόνια. Τα άρπαξε και τα τρία, έκπληκτος όπως πάντα με το βάρος τους, και έτρεξε πίσω περνώντας πάλι μέσα από το σπίτι.

Βιαστικά, πλησίασε τ' αδέρφια του, έβαλε από ένα ξίφος στο χέρι του καθενός και μετά στράφηκε προς τον πατέρα του.

«Τι, δεν τα γυάλισες;» είπε ο Ντρέικ.

Ο πατέρας του γύρισε και τον κοίταξε αποδοκιμαστικά, αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα, ο Θορ του μίλησε.

«Πατέρα, σε παρακαλώ. Πρέπει να σου μιλήσω!»

«Σου είπα να γυάλισεις—»

«Σε παρακαλώ, Πατέρα!»

Ο πατέρας του αντί για απάντηση γύρισε και τον αγριοκοίταξε. Όμως, βλέποντας το πόσο σοβαρό φαινόταν το πρόσωπο του Θορ, τελικά είπε, «Λοιπόν;»

«Θέλω να πάω στην αξιολόγηση. Μαζί με τους άλλους. Για την Λεγεώνα».

Τα τρανταχτά γέλια των αδελφών του που ακούστηκαν πίσω του, έκαναν το πρόσωπό του να γίνει κατακόκκινο.

Αλλά ο πατέρας του δεν γέλασε. Αντιθέτως, συνοφρυώθηκε περισσότερο.

«Αλήθεια;» ρώτησε.

Ο Θορ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του με σθένος.

«Είμαι δεκατεσσάρων. Μπορώ να επιλεγώ».

Το κατώτατο όριο είναι δεκατέσσερα», είπε ο Ντρέικ υποτιμητικά πάνω από τον ώμο του. «Αν έπαιρναν εσένα, θα ήσουν ο μικρότερος. Πιστεύεις ότι θα σε διάλεγαν σε σύγκριση με κάποιον σαν εμένα, πέντε χρόνια μεγαλύτερό σου;»

«Είσαι αυθάδης», είπε ο Ντουρς. «Πάντα ήσουν».

Ο Θορ γύρισε προς το μέρος τους. «Δεν ρωτάω εσάς», είπε.

Γύρισε πίσω στον πατέρα του που ήταν ακόμα συνοφρυωμένος.

«Πατέρα, σε παρακαλώ», είπε. «Δώσε μου την ευκαιρία. Είναι το μόνο που σου ζητώ. Ξέρω, είμαι μικρός, αλλά με τον καιρό θα αποδείξω την αξία μου».

Ο πατέρας του κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν είσαι στρατιώτης, αγόρι μου. Δεν είσαι σαν τα αδέλφια σου. Εσύ είσαι βοσκός. Η ζωή σου είναι εδώ. Μαζί μου. Θα κάνεις τις δουλειές σου και θα τις κάνεις καλά. Δεν πρέπει να κάνεις πολύ μεγάλα όνειρα. Αποδέξου την ζωή σου και μάθε να την αγαπάς».

Ο Θορ ένιωσε την καρδιά του να γίνεται κομμάτια καθώς έβλεπε την ζωή του να καταρρέει μπροστά στα μάτια του.

Όχι, σκέφτηκε. Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό.

«Αλλά, Πατέρα—»

«Σιωπή!» φώναξε δυνατά, και η φωνή του ήταν τόσο διαπεραστική που έσχισε τον αέρα. Αρκετά μαζί σου.

Νάτοι, έρχονται. Φύγε απ' τη μέση και να προσέχεις τη συμπεριφορά σου όσο είναι εδώ».

Ο πατέρας του έκανε ένα γρήγορο βήμα και με το ένα του χέρι παραμέρισε τον Θορ σαν να ήταν ένα αντικείμενο που δεν ήθελε να βλέπει. Ο Θορ ένιωσε στο στήθος του τον πόνο από την στιβαρή του παλάμη.

Ακούστηκε μια μεγάλη βοή και οι άνθρωποι του χωριού ξεχύθηκαν από τα σπίτια τους και παρατάχθηκαν στις άκρες των δρόμων. Ένα σύννεφο σκόνης που υψώνονταν στον αέρα ήταν ο προάγγελος του της πομπής που ερχόταν. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα είχαν φτάσει δώδεκα ιππήλατες άμαξες με ένα θόρυβο που έμοιαζε με μεγάλο μπουμπουνητό.

Η είσοδός τους στο χωριό έμοιαζε με εισβολή και σταμάτησαν κοντά στο σπίτι του Θορ. Τα άλογά τους έκαναν επί τόπου καλπασμό ξεφυσώντας. Πήρε αρκετή ώρα για να κατακαθίσει το σύννεφο της σκόνης και ο Θορ προσπαθούσε με αγωνία να ρίξει μια ματιά στις πανοπλίες τους και στον οπλισμό τους. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά αφού ποτέ πριν στη ζωή του δεν είχε βρεθεί τόσο κοντά στο Αργυρό Τάγμα.

Ο στρατιώτης που ήταν στο άλογο που προπορεύονταν ξεπέζεψε. Βρίσκονταν εκεί μπροστά του, ένα πραγματικό μέλος του Αργυρού Τάγματος καλυμμένος με την αστραφτερή αλυσιδωτή πανοπλία του και ένα μακρύ σπαθί στη ζώνη του. Φαινόταν γύρω στα τριάντα, ένας αληθινός

άντρας με γένια στο πρόσωπο, ουλές στο μάγουλό του και μια μύτη παραμορφωμένη από τις μάχες. Ήταν ο πιο σημαντικός άνθρωπος που ο Θορ είχε δει ποτέ του, διπλάσιος σε φάρδος από τους άλλους και με μια όψη που μαρτυρούσε ότι αυτός ήταν ο επικεφαλής.

Ο στρατιώτης πήδηξε κάτω στον χωμάτινο δρόμο με τα σπιρούνια του να κουδουνίζουν καθώς πλησίαζε τα αγόρια που είχαν παραταχθεί.

Παντού στους δρόμους του χωριού, δεκάδες αγόρια στέκονταν προσοχή, ελπίζοντας. Αν γίνονταν δεκτοί στο Αργυρό Τάγμα αυτό θα σήμαινε μια ζωή τιμής, μάχης, αναγνώρισης – και όλα αυτά συνοδεύονταν από γη, τίτλους και πλούτη. Όλα αυτά με τη σειρά τους σήμαιναν την καλύτερη νύφη, την πιο επίλεκτη γη και μια ζωή δόξας. Σήμαινε επίσης τιμή για την οικογένειά τους και η είσοδος στη Λεγεώνα ήταν το πρώτο βήμα.

Ο Θορ κοίταζε την κάθε λεπτομέρεια στις μεγάλες χρυσές άμαξες, γνωρίζοντας ότι ο αριθμός των νεοσύλλεκτων θα έπρεπε να είναι τόσοσ ώστε να χωράει σ' αυτές. Ήταν ένα μεγάλο βασίλειο και είχαν πολλές πόλεις να επισκεφτούν. Ξεροκατάπιε, καθώς συνειδητοποιούσε ότι οι πιθανότητές του ήταν ακόμα πιο μικρές απ' ό,τι νόμιζε. Θα έπρεπε να υπερνικήσει όλα αυτά τα αγόρια – πολλά από αυτά ήταν σπουδαίοι μαχητές – και μέσα σ' αυτά και τα ίδια τα τρία αδέρφια του. Ένωσε σαν να βυθίζεται.

Ο Θορ μόλις και μετά βίας ανέπνεε καθώς ο στρατιώτης

βημάτιζε σιωπηλός, επιθεωρώντας τις σειρές με τους υποψήφιους. Ο στρατιώτης άρχισε από την μακρινή πλευρά του δρόμου κάνοντας κύκλους σιγά σιγά. Ο Θορ, φυσικά, γνώριζε όλα τα άλλα αγόρια. Ήξερε επίσης ό,τι κατά βάθος κάποιοι από αυτούς δεν ήθελαν να επιλεγούν αν και οι οικογένειές τους ήθελαν να τους ξεφορτωθούν. Αυτοί όμως φοβόντουσαν ότι δεν θα γίνονταν καλοί στρατιώτες.

Ο Θορ καιγόταν από την ταπείνωση. Αισθάνονταν ότι οι πιθανότητες να τον επιλέξουν έπρεπε να είναι τουλάχιστον όσες και οι δικές τους. Το γεγονός ότι τα αδέρφια του ήταν μεγαλύτεροι και πιο σωματώδεις δεν σήμαινε ότι δεν έπρεπε να έχει το δικαίωμα να παραταχθεί για να επιλεγεί. Καιγόταν επίσης κι' από μίσος για τον πατέρα του και ένιωθε έτοιμος να σκάσει καθώς ο στρατιώτης τον πλησίασε.

Ο στρατιώτης σταμάτησε, για πρώτη φορά, μπροστά στους αδελφούς του. Τους κοίταξε από την κορυφή ως τα νύχια και φάνηκε εντυπωσιασμένος. Άπλωσε το χέρι του, άρπαξε ένα από τα θηκάρια τους και το τράβηξε απότομα, σαν να ήθελε να δοκιμάσει πόσο σταθερό ήταν.

Μετά έσκασε ένα χαμόγελο.

«Δεν έχεις ακόμα χρησιμοποιήσει το σπαθί σου σε μάχη, έτσι δεν είναι;» ρώτησε τον Ντρέικ.

Ο Θορ κατάλαβε ότι ο Ντρέικ ένιωθε αμηχανία για πρώτη φορά στη ζωή του. Ο Ντρέικ ξεροκατάπιε.

«Όχι, άρχοντά μου. Αλλά το έχω χρησιμοποιήσει πολλές

φορές για εξάσκηση και ελπίζω να —»

«Για εξάσκηση!»

Ο στρατιώτης ξέσπασε σ' ένα τρανταχτό γέλιο και καθώς στράφηκε προς τους υπόλοιπους στρατιώτες, άρχισαν κι αυτοί να γελάνε δυνατά κατάμουτρα στον Ντρέικ.

Ο Ντρέικ έγινε κατακόκκινος. Ήταν η πρώτη φορά που ο Θορ έβλεπε τον Ντρέικ να ντροπιάζεται – αφού συνήθως εκείνος ήταν που έκανε τους άλλους να νιώθουν έτσι.

«Λοιπόν, τότε θα πρέπει σίγουρα να πούμε στους εχθρούς μας να σε φοβούνται – εσένα που χρησιμοποιείς το σπαθί σου για εξάσκηση!»

Οι στρατιώτες άρχισαν και πάλι να γελάνε.

Ο στρατιώτης στράφηκε μετά στα άλλα αδέρφια του Θορ.

«Τρία αγόρια από την ίδια φαμίλια», είπε τρίβοντας τα γένια στο πηγούνι του. «Αυτό μπορεί να είναι χρήσιμο. Είστε όλοι σωματώδεις. Αν και άπειροι. Θα χρειαστείτε πολλή εκπαίδευση για να μπορείτε να τα καταφέρετε στο στράτευμα.

Μετά σταμάτησε για λίγο.

«Υποθέτω πως μπορούμε να βρούμε χώρο».

Έκανε ένα νεύμα προς την πίσω άμαξα.

«Μπείτε μέσα, γρήγορα. Πριν αλλάξω γνώμη».

Και οι τρεις αδελφοί του Θορ έτρεξαν προς την άμαξα με τα πρόσωπά τους να ακτινοβολούν από χαρά». Ο Θορ πρόσεξε ότι και το πρόσωπο του πατέρα του ακτινοβολούσε επίσης από χαρά.

Ο ίδιος όμως αισθανόταν σαν να του είχαν κόψει τα φτερά, έτσι όπως τους έβλεπε να απομακρύνονται.

Ο στρατιώτης γύρισε για να πάει προς το διπλανό σπίτι. Ο Θορ δεν άντεξε άλλο.

«Ιππότη!» Φώναξε ο Θορ δυνατά.

Ο πατέρας του γύρισε και τον αγριοκοίταξε, αλλά τον Θορ δεν τον ένοιαζε πια.

Ο στρατιώτης σταμάτησε, με την πλάτη προς το μέρος του, και μετά γύρισε αργά αργά.

Ο Θορ, με την καρδιά του να χτυπά δυνατά, έκανε δύο βήματα μπροστά και πρόταξε το στήθος του όσο πιο πολύ μπορούσε.

«Εμένα δεν με είδατε, ιππότη μου», είπε.

Ο στρατιώτης ξαφνιάστηκε, κοίταξε τον Θορ από πάνω ως κάτω σαν να ήταν κάτι αστείο.

«Δεν σε είδα;» ρώτησε, και ξέσπασε σε γέλια.

Και οι υπόλοιποι στρατιώτες ξέσπασαν σε γέλια επίσης. Αλλά ο Θορ δεν έδωσε σημασία. Αυτή ήταν η δική του στιγμή. Και ήταν τώρα ή ποτέ.

«Θέλω να μπω στη Λεγεώνα!» είπε ο Θορ.

Ο στρατιώτης προχώρησε προς το μέρος του Θορ.

«Τώρα θέλεις;»

Φαινόταν ότι το διασκεδάζε.

«Έχεις κλείσει τα δεκατέσσερα;»

«Μάλιστα, ιππότη μου. Πριν δύο εβδομάδες».

«Πριν δύο εβδομάδες!»

Ο στρατιώτης γελούσε με ένα παράξενο γέλιο και το ίδιο έκαναν και οι άντρες πίσω του.

«Στην περίπτωση σου, οι εχθροί μας θα τρέμουν μόλις σε δουν».

Ο Θορ ένιωσε σαν να είχε πάρει φωτιά από την ταπείνωση. Έπρεπε να κάνει κάτι. Δεν μπορούσε να το αφήσει να τελειώσει έτσι. Ο στρατιώτης γύρισε για να φύγει – αλλά ο Θορ δεν μπορούσε να επιτρέψει κάτι τέτοιο.

Έκανε μερικά βήματα μπροστά και φώναξε δυνατά: «Ιππότη! Κάνετε λάθος!»

Το πλήθος έκανε ένα τρομοκρατημένο «ααα» και κράτησε την ανάσα του καθώς ο στρατιώτης σταμάτησε και γύρισε αργά αργά προς τα πίσω.

Τώρα ήταν συνοφρωμένος και τον αγριοκοίταζε.

«Χαζό παιδί», είπε ο πατέρας του και άρπαξε τον Θορ από τον ώμο, «μπες μέσα γρήγορα!»

«Δεν μπαίνω!» φώναξε ο Θορ, και απελευθερώθηκε από την λαβή του πατέρα του.

Ο στρατιώτης πλησίασε τον Θορ και ο πατέρας του έκανε πίσω.

«Ξέρεις την τιμωρία για προσβολή του Αργυρού Τάγματος;» ρώτησε κοφτά ο στρατιώτης.

Η καρδιά του Θορ χτυπούσε δυνατά, αλλά δεν έκανε πίσω.

«Παρακαλώ, άρχοντά μου, συγχωρείστε τον», είπε ο πατέρας του. «Είναι μικρός και—»

«Δεν μιλάω σε σένα», είπε ο στρατιώτης και κοιτάζοντάς τον με τα μάτια μισόκλειστα, εξανάγκασε τον πατέρα του Θορ να απομακρυνθεί.

Ο στρατιώτης στράφηκε στον Θορ.

«Απάντησέ μου!» είπε.

Ο Θορ ξεροκατάπιε, αλλά δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη. Δεν το είχε φανταστεί έτσι.

«Η προσβολή προς το Αργυρό Τάγμα είναι προσβολή προς τον ίδιο τον Βασιλιά», ψέλλισε ο Θορ ταπεινά, λέγοντας ό,τι θυμόταν από όσα είχε μάθει.

«Ναι», είπε ο στρατιώτης. «Πράγμα που σημαίνει σαράντα χτυπήματα με μαστίγιο αν το αποφασίσω».

«Δεν ήθελα να σας προσβάλλω, ιππότη μου», είπε ο Θορ. «Απλά ήθελα να επιλεγώ. Σας παρακαλώ. Είναι κάτι που το ονειρεύομαι όλη μου τη ζωή. Παρακαλώ, επιτρέψτε μου να ενταχθώ στο Τάγμα σας».

Ο στρατιώτης τον κοίταξε και σιγά σιγά η όψη του μαλάκωσε. Μετά από αρκετές στιγμές, κούνησε το κεφάλι του.

«Είσαι μικρός, αγόρι μου. Έχεις περήφανη καρδιά. Αλλά δεν είσαι έτοιμος ακόμα. Έλα ξανά όταν μεγαλώσεις».

Λέγοντας αυτά, γύρισε και έφυγε σαν σίφουνας και χωρίς να κοιτάξει τα άλλα αγόρια. Βιαστικά ανέβηκε στο άλογό του.

Ο Θορ, εντελώς αποκαρδιωμένος, παρακολουθούσε καθώς η πομπή ξεκίνησε ξανά. Όσο γρήγορα είχαν έλθει,

τόσο γρήγορα έφυγαν.

Το τελευταίο πράγμα που είδε ο Θορ ήταν τα αδέρφια του να κάθονται στο πίσω μέρος της τελευταίας άμαξας και να τον κοιτάζουν κοροϊδευτικά και με αποδοκιμασία. Εκεί, μπροστά στα μάτια του, έφευγαν μακριά απ' τον τόπο αυτό, για μια καλύτερη ζωή.

Μέσα του, ο Θορ ένιωθε σαν να πέθαινε.

Καθώς ο ενθουσιασμός στο χωριό σιγά σιγά υποχωρούσε, οι χωρικοί άρχισαν να γυρίζουν σπίτι τους.

«Μπορείς να συνειδητοποιήσεις πόσο ανόητα φέρθηκες, χαζό παιδί;» του είπε απότομα ο πατέρας του, αρπάζοντάς τον από τους ώμους. «Καταλαβαίνεις ότι θα μπορούσες να είχες καταστρέψει την ευκαιρία των αδελφών σου;»

Ο Θορ έσπρωξε απότομα τα χέρια του πατέρα του, αλλά εκείνος του έδωσε ένα χαστούκι στο πρόσωπο με την ανάποδη του χεριού του.

Ο Θορ ένιωσε έντονα τον πόνο στο πρόσωπό του και αγριοκοίταξε τον πατέρα του. Για πρώτη φορά, ένα μέρος του εαυτού του ήθελε να ανταποδώσει το χτύπημά του. Αλλά συγκρατήθηκε.

«Πήγαινε να βρεις τα πρόβατά μου και να τα φέρεις πίσω. Τώρα! Και όταν γυρίσεις, μην περιμένεις να βρεις φαί από μένα. Απόψε δεν έχει φαγητό για να σκεφτείς αυτό που έκανες».

«Μπορεί και να μην γυρίσω καθόλου!» φώναξε ο Θορ δυνατά και έφυγε για τους λόφους τρέχοντας για να

απομακρυνθεί από το σπίτι του.

«Θορ!» ούρλιαξε ο πατέρας του. Κάποιοι χωρικοί που ήταν ακόμα στο δρόμο σταμάτησαν και κοίταζαν.

Ο Θορ έτρεχε στην αρχή πιο αργά, αλλά στη συνέχεια το τρέξιμό του έγινε πολύ γρήγορο, θέλοντας να φύγει από αυτό το μέρος όσο πιο μακριά μπορούσε. Σχεδόν δεν είχε καταλάβει ότι έκλαιγε και τα δάκρυά του πλημμύριζαν το πρόσωπό του, τώρα που όλα του τα όνειρα είχαν γίνει κομμάτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Βράζοντας από θυμό, ο Θορ περιπλανήθηκε για ώρες στους λόφους ώσπου τελικά διάλεξε ένα λόφο και κάθισε αγναντεύοντας τον ορίζοντα με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα πόδια του. Έβλεπε τις άμαξες να ξεμακραίνουν και να χάνονται μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης που παρέμενε για ώρες στον αέρα.

Δεν θα υπήρχαν άλλες τέτοιες επισκέψεις. Τώρα ήταν καταδικασμένος να μείνει στο χωριό για χρόνια, περιμένοντας μια άλλη ευκαιρία – αν αυτοί ξαναγύριζαν ποτέ. Και αν ο πατέρας του το επέτρεπε. Από δω και πέρα, θα ήταν αυτός κι' ο πατέρας του, μόνοι στο σπίτι, και ο πατέρας του σίγουρα θα ξέσπαγε επάνω του όλη του την οργή. Θα συνέχιζε να είναι υπηρέτης του, τα χρόνια θα πέρναγαν και θα κατέληγε να γίνει σαν κι' αυτόν, κολλημένος σ' αυτό το χωριό να ζει μια ασήμαντη, ταπεινωτική ζωή – ενώ τα αδέλφια του θα αποκτούσαν δόξα και φήμη. Το αίμα στις φλέβες του έβραζε απ' όλη αυτή την ταπείνωση. Δεν μπορεί να ήταν γραφτό του να ζήσει μια τέτοια ζωή. Αυτό το ήξερε.

Ο Θορ βασάνιζε το μυαλό του για το τι έπρεπε να κάνει και για το πως θα μπορούσε να αλλάξει τη ζωή του. Αλλά δεν έβρισκε τίποτα. Αυτά ήταν τα χαρτιά που η τράπουλα της ζωής του είχε μοιράσει.

Αφού είχε καθίσει εκεί για ώρες, σηκώθηκε και πήρε θλιμμένα τον δρόμο της επιστροφής ανεβαίνοντας στους γνώριμους λόφους, όλο και πιο ψηλά. Αναπόφευκτα, ο δρόμος του τον πήγε πίσω στο κοπάδι του, πάνω στον πιο ψηλό λόφο. Καθώς ανέβαινε, ο πρώτος ήλιος έδυε στον ουρανό, ενώ ο δεύτερος είχε φτάσει στο αποκορύφωμά του χρωματίζοντας τον ουρανό με μια πρασινωπή απόχρωση. Περπατούσε αργά και χωρίς να το σκεφτεί έβγαλε τη σφεντόνα από την μέση του. Μια σφεντόνα που η δερμάτινη λαβή της ήταν φθαρμένη μετά από τόσα χρόνια χρήσης. Έψαξε μέσα στον σάκο που είχε δεμένο στο γοφό του και τα δάχτυλά του ψηλάφισαν την συλλογή του από πέτρες, η μια πιο λεία από την άλλη, όλες μαζεμένες μια-μια από τα πιο διαλεχτά ρυάκια. Μερικές φορές στόχευε πουλιά, άλλες φορές τρωκτικά. Ήταν μια συνήθεια που του είχε γίνει βίωμα με τα χρόνια. Στην αρχή, δεν πετύχαινε τίποτα, μετά, μια φορά, πέτυχε ένα κινούμενο στόχο. Από τότε ο στόχος του ήταν πραγματικός. Τώρα, το να ρίχνει πέτρες με τη σφεντόνα είχε γίνει αναπόσπαστο μέρος της ζωής του – και τον βοηθούσε να απελευθερώνει ένα μέρος του θυμού του. Τα αδέρφια του μπορεί να ήταν ικανοί να περάσουν ένα σπαθί μέσα από ένα κορμό δέντρου – αλλά δεν θα μπορούσαν ποτέ να πετύχουν με μια πέτρα ένα πουλί που πέταγε στον αέρα.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, ο Θορ έβαλε μια πέτρα στην σφεντόνα, έγειρε προς τα πίσω και την εκσφενδόνισε με

όλη του τη δύναμη, σαν να είχε στόχο τον πατέρα του. Χτύπησε ένα κλαδί σε ένα μακρινό δέντρο, ρίχνοντάς το κάτω με μιας. Από τότε που είχε ανακαλύψει ότι μπορούσε να σκοτώσει ζώα εν κινήσει, είχε σταματήσει να τα στοχεύει επειδή αυτή η δύναμη που είχε τον τρόμαζε και επειδή δεν ήθελε να βλάψει κανένα ζώο. Τώρα πια οι στόχοι του ήταν μόνο κλαδιά δέντρων. Εκτός, φυσικά, κι' αν καμιά αλεπού ερχόταν για το κοπάδι του. Με τον καιρό, κι' αυτές είχαν μάθει να μένουν μακριά, κι' έτσι τα πρόβατα του Θορ ήταν τα πιο ασφαλή στο χωριό.

Ο Θορ σκεφτόταν που να ήταν τώρα τα αδέρφια του και ένιωσε και πάλι τον θυμό του να αυξάνεται. Μετά από μιας μέρας διαδρομή, θα έφταναν στην Αυλή του Βασιλιά. Μπορούσε να φέρει την εικόνα στο μυαλό του. Τους έβλεπε να φτάνουν μέσα σε πανηγυρική ατμόσφαιρα όπου τους υποδέχονταν άνθρωποι ντυμένοι με τα καλά τους. Και οι πολεμιστές τους υποδέχονταν – τα μέλη του Αργυρού Τάγματος. Μετά θα τους πήγαιναν μέσα όπου θα τους παραχωρούσαν ένα μέρος για να μείνουν στους στρατώνες της Λεγεώνας, ένα μέρος όπου θα εκπαιδεύονταν στη χρήση των πιο καλών όπλων του Βασιλιά. Στον καθένα θα δίνονταν και ο τίτλος του ακόλουθου ενός διάσημου ιππότη. Μια μέρα, θα γίνονταν κι' αυτοί ιππότες, θα τους έδιναν δικό τους άλογο, δικό τους θυρεό και δικό τους ακόλουθο. Θα έπαιρναν μέρος σε όλες τις γιορτές και θα δειπνούσαν στο τραπέζι του Βασιλιά. Μια ζωή ζηλευτή που του είχε

Ξεγλιστρήσει μέσα απ' τα χέρια.

Ο Θορ ένιωθε άρρωστος και προσπάθησε να το βγάλει από το μυαλό του. Αλλά δεν μπορούσε. Ένα κομμάτι του εαυτού του, ένα κομμάτι στο βάθος της ύπαρξής του, του φώναζε δυνατά. Του έλεγε να μην εγκαταλείψει τον αγώνα και ότι είχε σίγουρα μια καλύτερη μοίρα απ' αυτή. Δεν ήξερε ποια ήταν, αλλά ήξερε ότι δεν βρίσκονταν σ' αυτό το μέρος. Ένιωθε πως ήταν διαφορετικός. Ίσως και ξεχωριστός. Ότι κανείς δεν τον καταλάβαινε. Και ότι όλοι τον υποτιμούσαν. Ο Θορ έφτασε στον ψηλότερο λόφο και εντόπισε το κοπάδι του. Καλά εκπαιδευμένο, ήταν ακόμα όλο συγκεντρωμένο, και τα πρόβατα μασουλούσαν με ευχαρίστηση το χορτάρι που μπορούσαν να βρουν. Ο Θορ τα μέτρησε κοιτάζοντας τα κόκκινα σημάδια που είχε βάψει στις πλάτες τους. Μόλις τελείωσε το μέτρημα πάγωσε. Ένα πρόβατο έλειπε.

Ο Θορ έβαλε μια τρεχάλα και φτάνοντας στην κορυφή του λόφου τα μάτια του έψαξαν ερευνητικά σε όλο το πλάτος του ορίζοντα ώσπου το εντόπισε, πολύ μακριά, αρκετούς λόφους μακριά – ένα μοναχικό πρόβατο με το κόκκινο σημάδι στη ράχη του. Ήταν το πιο άγριο του κοπαδιού. Ο Θορ ένιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά όταν συνειδητοποίησε ότι το πρόβατο δεν είχε απλά απομακρυνθεί, αλλά είχε πάει δυτικά κι' απ' όλα τα μέρη που υπήρχαν γύρω του είχε διαλέξει το Σκοτεινό Δάσος.

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό του Θορ. Το Σκοτεινό Δάσος ήταν απαγορευμένο – όχι μόνο για τα πρόβατα, αλλά

και για τους ανθρώπους. Βρίσκονταν έξω από τα όρια του χωριού, και από τότε που ο Θορ είχε αρχίσει να κάνει τα πρώτα του βήματα ήξερε πως δεν έπρεπε να τολμήσει να πάει ποτέ εκεί. Και δεν είχε πάει. Ο θρύλος έλεγε πως αν κάποιος πήγαινε εκεί είχε σίγουρο θάνατο αφού εκεί δεν υπήρχαν χαραγμένα μονοπάτια και το δάσος ήταν γεμάτο με μοχθηρά ζώα.

Ο Θορ κοίταξε τον ουρανό που σκοτείνιαζε και στάθμισε την κατάσταση. Δεν μπορούσε να αφήσει το πρόβατό του να χαθεί. Σκέφτηκε πως αν δρούσε γρήγορα, θα το έφερνε πίσω εγκαίρως.

Μετά από μια τελευταία ματιά πίσω του, έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε με κατεύθυνση προς τα δυτικά και το Σκοτεινό Δάσος, ενώ μαύρα σύννεφα μαζεύονταν στον ουρανό. Είχε ένα δυσάρεστο συναίσθημα, όμως τα πόδια του φαίνονταν ότι συνέχιζαν από μόνα τους. Ένιωθε πως δεν υπήρχε επιστροφή, ακόμα κι' αν το ήθελε.

Ήταν σαν να έμπαινε μέσα σ' έναν εφιάλτη.

*

Χωρίς να σταματήσει ούτε μια στιγμή, κατέβηκε τρέχοντας μια σειρά από λόφους και μπήκε κάτω από τον πυκνό θόλο που σχημάτιζαν τα δέντρα στο Σκοτεινό Δάσος. Τα μονοπάτια τελείωναν εκεί που άρχιζε το δάσος, έτσι ο Θορ μπήκε σε μια περιοχή χωρίς κανένα

διακριτικό πέρασμα, ενώ άκουγε τα καλοκαιρινά φύλλα να συνθλίβονταν κάτω από τα πόδια του.

Από την στιγμή που μπήκε στο δάσος, ένιωσε το σκοτάδι να τον περιτυλίγει αφού τα πανύψηλα πεύκα δεν επέτρεπαν στο φως να περάσει. Επίσης, εδώ ήταν πιο κρύα και μόλις μπήκε στα όρια του δάσους, ένιωσε να τον διαπερνάει ένα ρίγος. Δεν ήταν μόνο από το κρύο και το σκοτάδι – ήταν κι' από κάτι άλλο. Κάτι που δεν μπορούσε να πει τι ήταν. Ήταν μια αίσθηση... σαν κάποιος να τον παρακολουθούσε.

Ο Θορ σήκωσε τα μάτια του ψηλά και είδε τα γέρικα κλαδιά που ήταν ροζιασμένα, πιο χοντρά ακόμα κι' από το σώμα του, να τρίζουν στον αέρα που φυσούσε. Δεν είχε προλάβει να κάνει πενήντα βήματα μέσα στο δάσος όταν άρχισε να ακούει περίεργους θορύβους από ζώα. Στράφηκε προς τα πίσω, αλλά δεν μπορούσε να δει σχεδόν καθόλου το άνοιγμα απ' όπου είχε μπει. Ήδη ένιωθε ότι δεν υπήρχε διέξοδος. Κοντοστάθηκε.

Το Σκοτεινό Δάσος βρίσκονταν πάντα ως κάτι βαθύ και μυστηριώδες τόσο στα όρια της πόλης όσο και στα όρια της συνείδησης του Θορ. Όποιος βοσκός είχε τύχει να χάσει κάποιο πρόβατο στο δάσος δεν είχε ποτέ τολμήσει να πάει ως εκεί για να το βρει. Ούτε και ο ίδιος ο πατέρας του. Οι ιστορίες γι' αυτό το μέρος ήταν πολύ σκοτεινές και δεν άλλαζαν με το πέρασμα του χρόνου.

Αλλά σήμερα υπήρχε κάτι διαφορετικό που έκανε τον Θορ να μην τον νοιάζει πια, κάτι που τον έκανε να αψηφήσει

κάθε προειδοποίηση ή προληπτικό μέτρο. Ένα μέρος του εαυτού του ήθελε να τεντώσει το σκοινί ως τα άκρα, να φύγει απ' το σπίτι του όσο πιο μακριά γινόταν, και να αφήσει την ίδια τη ζωή να τον πάει όπου αυτή ήθελε.

Με τόλμη, μπήκε ακόμα πιο βαθιά στο δάσος, μετά σταμάτησε για λίγο, αβέβαιος για ποια κατεύθυνση ν' ακολουθήσει. Είδε κάποια σημάδια και κάποια λυγισμένα κλαδιά απ' όπου μπορεί να είχε περάσει το πρόβατό του και στράφηκε προς αυτή την κατεύθυνση. Μετά από λίγο, όμως, ξαναγύρισε.

Πριν περάσει μια ακόμη ώρα, είχε χαθεί απελπιστικά. Προσπάθησε να θυμηθεί την κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει – αλλά δεν ήταν πια σίγουρος. Ένιωθε το στομάχι του να σφίγγεται από ένα δυσάρεστο συναίσθημα, αλλά σκέφτηκε πως ο μόνος τρόπος για να βγει ήταν να πάει ίσια μπροστά – κι' έτσι συνέχισε.

Στο βάθος, ο Θορ εντόπισε μια δέσμη από ηλιαχτίδες και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Όταν βρέθηκε μπροστά σ' ένα μικρό ξέφωτο, σταμάτησε στην άκρη, αλλά ξαφνικά κοκάλωσε. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

Εκεί μπροστά του, με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος του, στέκονταν ένας άντρας ντυμένος με ένα μακρύ σατέν μανδύα. Όχι, δεν ήταν άντρας – ο Θορ μπορούσε να το αισθανθεί από το σημείο που βρίσκονταν. Ήταν κάτι άλλο. Ένας Δρυΐδης, ίσως. Έτσι όπως στεκόταν φαινόταν ψηλός και ευθυτενής, με το κεφάλι του καλυμμένο με κουκούλα,

απόλυτα ακίνητος, σαν να μην είχε καμία έννοια για τον κόσμο.

Ο Θορ δεν ήξερε τι να κάνει. Είχε ακούσει για τους Δρυίδες, αλλά δεν είχε ποτέ συναντήσει κανέναν. Κρίνοντας από τα περίτεχνα χρυσά σιρίτια πάνω στον μανδύα του, αυτός δεν ήταν ένας απλός Δρυίδης, αφού αυτά ήταν βασιλικά διακριτικά. Από την Βασιλική Αυλή. Ο Θορ δεν μπορούσε να καταλάβει. Τι έκανε εδώ ένας βασιλικός Δρυίδης;

Μετά από λίγες στιγμές που του φάνηκαν σαν αιωνιότητα, ο Δρυίδης γύρισε αργά και καθώς τον κοίταξε, ο Θορ αναγνώρισε το πρόσωπό του. Ήταν ένα από τα πιο διάσημα πρόσωπα στο βασίλειο: ο προσωπικός Δρυίδης του Βασιλιά. Ήταν ο Άργκον, ο σύμβουλος των βασιλέων του Δυτικού Βασιλείου για αιώνες. Τι έκανε εδώ, μακριά από την βασιλική αυλή, στη μέση του Σκοτεινού Δάσους; Αυτό ήταν μυστήριο. Ο Θορ άρχισε να αναρωτιέται μήπως τα φαντάζονταν όλα αυτά.

«Δεν σε ξεγελούν τα μάτια σου», είπε ο Άργκον, κοιτάζοντας τον Θορ κατάματα.

Η φωνή του ήταν βαθιά, αρχαία, σαν να ήταν τα δέντρα που μιλούσαν γι' αυτόν. Τα μεγάλα σχεδόν διάφανα μάτια του έμοιαζαν να διαπερνούν τον Θορ και να διαβάζουν τις σκέψεις του. Ο Θορ ένιωσε μια έντονη ενέργεια να εκπέμπεται από τον Δρυίδη – έτσι όπως όταν κάποιος στέκεται απέναντι από τον ήλιο.

Ο Θορ αμέσως γονάτισε και υποκλίθηκε σκύβοντας το κεφάλι του.

«Άρχοντά μου», είπε. «Λυπάμαι που σας ενόχλησα».

Έλλειψη σεβασμού προς έναν σύμβουλο του Βασιλιά θα μπορούσε να καταλήξει σε φυλάκιση ή ακόμη και θάνατο. Αυτό ήταν κάτι που το ήξερε καλά ο Θορ από τότε που γεννήθηκε.

«Σήκω, παιδί μου», είπε ο Άργκον. «Αν ήθελα να υποκλιθείς, θα σου το είχα πει».

Αργά αργά, ο Θορ σηκώθηκε και τον κοίταξε. Ο Άργκον έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του και τον πλησίασε. Μετά σταμάτησε και κοίταξε έντονα τον Θορ, σε βαθμό που ο Θορ άρχισε να νιώθει άβολα.

«Έχεις τα μάτια της μητέρας σου», είπε ο Άργκον.

Ο Θορ ξαφνιάστηκε. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ την μητέρα του και δεν είχε γνωρίσει κανέναν, εκτός από τον πατέρα του, που να την ήξερε. Του είχαν πει ότι είχε πεθάνει στη γέννα, κάτι που πάντα προκαλούσε στον Θορ ένα αίσθημα ενοχής, ενώ πάντα είχε την υποψία ότι αυτός ήταν ο λόγος που η οικογένειά του τον μισούσε.

«Νομίζω πως με μπερδεύετε με κάποιον άλλον», είπε ο Θορ. «Εγώ δεν έχω μητέρα».

«Δεν έχεις;» Ο Άργκον ρώτησε με ένα χαμόγελο. «Δηλαδή εσύ γεννήθηκες μόνο από άντρα;»

«Εννοούσα, άρχοντά μου, ότι η μητέρα μου πέθανε στη γέννα. Νομίζω πως με μπερδεύετε με κάποιον άλλο».

«Είσαι ο Θόργκριν, από την οικογένεια των Μακλέοντ. Είσαι ο πιο μικρός από τέσσερα αδέρφια. Αυτός που δεν επιλέχθηκε».

Τα μάτια του Θορ άνοιξαν διάπλατα. Πραγματικά δεν ήξερε τι συμπέρασμα να βγάλει απ' όλα αυτά. Το γεγονός ότι κάποιος με το κύρος του Άργκον γνώριζε ποιος ήταν – υπερέβαινε την δυνατότητά του να το καταλάβει. Ούτε και είχε ποτέ του φανταστεί πως κάποιος έξω από το χωριό του μπορεί να τον γνώριζε.

«Πώς... το ξέρετε αυτό;»

Ο Άργκον του χαμογέλασε, αλλά δεν απάντησε.

Ο Θορ ξαφνικά ένιωσε να τον κυριεύει η περιέργεια».

«Πώς...», πρόσθεσε ο Θορ, ψάχνοντας να βρει τις κατάλληλες λέξεις, «...πώς ξέρετε την μητέρα μου;» «Την είχατε γνωρίσει; Ποια ήταν;

Ο Άργκον γύρισε και απομακρύνθηκε.

«Ερωτήματα για κάποια άλλη στιγμή», είπε.

Ο Θορ, προβληματισμένος, τον παρακολουθούσε καθώς απομακρυνόταν. Αυτή ήταν μια τόσο μυστηριώδης συνάντηση και όλα συνέβησαν τόσο γρήγορα που ένιωθε ζαλισμένος. Αποφάσισε πως δεν έπρεπε να αφήσει τον Άργκον να φύγει κι' έτσι έτρεξε πίσω του.

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε ο Θορ τρέχοντας να τον προλάβει. Ο Άργκον, χρησιμοποιώντας το ραβδί του, ένα αρχαίο αντικείμενο από ελεφαντόδοντο, περπατούσε φαινομενικά γρήγορα. «Με περιμένατε, έτσι δεν είναι;»

«Ποιον άλλον;» ρώτησε ο Άργκον.

Ο Θορ έτρεξε να τον προλάβει, ακολουθώντας τον μέσα στο δάσος και αφήνοντας πίσω του το ξέφωτο.

«Αλλά γιατί εμένα; Πώς ξέρατε ότι θα ήμουν εδώ; Τι είναι αυτό που θέλετε;»

«Πολλές ερωτήσεις», είπε ο Άργκον. «Έχουν γεμίσει τον αέρα. Αντί για ερωτήσεις, θα έπρεπε να ακούς».

Ο Θορ τον ακολούθησε, και οι δύο τους συνέχισαν να περπατάνε μέσα στο πυκνό δάσος, ενώ ο Θορ συγκρατούσε τον εαυτό του για να μείνει σιωπηλός.

«Έχεις έρθεις να βρεις το πρόβατό σου που χάθηκε», δήλωσε ο Άργκον. «Μεγαλόψυχη προσπάθεια. Αλλά χάνεις τον χρόνο σου. Δεν πρόκειται να επιβιώσει».

Τα μάτια του Θορ άνοιξαν διάπλατα.

«Πώς το ξέρετε αυτό;»

«Εγώ ξέρω κόσμους που εσύ δεν θα τους μάθεις ποτέ, αγόρι μου. Τουλάχιστον, όχι ακόμα».

Ο Θορ αναρωτιόταν καθώς βημάτιζε γρήγορα για να τον προφτάσει.

«Εσύ δεν θα ακούς, όμως. Αυτός είναι ο χαρακτήρας σου. Πεισματάρης. Σαν την μητέρα σου. Θα συνεχίσεις να ψάχνεις το πρόβατο, αποφασισμένος να το σώσεις».

Ο Θορ κοκκίνισε καθώς ο Άργκον διάβαζε τις σκέψεις του.

«Είσαι μαχητικό παιδί», πρόσθεσε. Αποφασιστικός. Πολύ υπερήφανος. Θετικά χαρακτηριστικά. Αλλά μια μέρα

αυτά μπορεί να είναι η καταστροφή σου».

Ο Άργκον άρχισε να ανεβαίνει σε ένα ύψωμα γεμάτο βρύα και ο Θορ τον ακολούθησε.

«Θέλεις να μπεις στη Λεγεώνα του Βασιλιά», είπε ο Άργκον.

«Ναι!» απάντησε ο Θορ με ενθουσιασμό. «Υπάρχει καμία πιθανότητα για μένα; Μπορείτε εσείς να κάνετε κάτι γι' αυτό;»

Ο Άργκον γέλασε, με ένα βαθύ, υπόκωφο ήχο και ο Θορ ένωσε μια ανατριχίλα να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του.

«Μπορώ να κάνω τα πάντα να συμβούν, ή τίποτα. Η μοίρα σου είναι ήδη γραμμένη. Αλλά είναι στο χέρι σου να την επιλέξεις».

Ο Θορ δεν κατάλαβε.

Έφτασαν στην κορυφή του υψώματος και εκεί ο Άργκον σταμάτησε και τον κοίταξε κατάματα. Ο Θορ σταμάτησε περίπου ένα μέτρο μακριά του και αισθανόταν την ενέργεια του Άργκον να τον διαπερνά σαν κάτι καυτό.

« Η μοίρα σου είναι σπουδαία», του είπε. «Μην την εγκαταλείψεις».

Τα μάτια του Θορ ήταν διάπλατα. Η μοίρα του; Σπουδαία; Ένωσε να φουσκώνει από υπερηφάνεια.

«Δεν καταλαβαίνω. Μιλάτε με γρίφους. Σας παρακαλώ, πείτε μου κάτι περισσότερο».

Ο Άργκον εξαφανίστηκε.

Ο Θορ έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Κοίταγε γύρω γύρω

προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθούσε να ακούσει κάτι και αναρωτιόταν. Μήπως τα είχε φανταστεί όλα αυτά; Μήπως ήταν κάποια ψευδαίσθηση;

Ο Θορ κοίταξε εξεταστικά το δάσος γύρω του. Από αυτό το σημείο πάνω στο ύψωμα, μπορούσε να δει πολύ πιο μακριά απ' ό,τι πριν. Καθώς κοίταζε, είδε κάποια κίνηση στο βάθος. Άκουσε ένα θόρυβο και ήταν σίγουρος πως ήταν το πρόβατό του.

Κατέβηκε σκοντάφτοντας από το ύψωμα με τα βρύα και έτρεξε προς την κατεύθυνση απ' όπου ερχόταν ο ήχος, πίσω μέσα στο δάσος. Καθώς πήγαινε, δεν μπορούσε να διώξει απ' τη σκέψη του την συνάντησή του με τον Άργκον. Το μυαλό του δεν μπορούσε καν να συλλάβει ότι είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Τι έκανε εκεί, στο συγκεκριμένο μέρος, ο Δρυίδης του Βασιλιά; Τον περίμενε. Αλλά γιατί; Και τι εννοούσε για την μοίρα του;

Όσο πιο πολύ ο Θορ προσπαθούσε να ξεδιαλύνει το μυστήριο, τόσο λιγότερα καταλάβαινε. Ο Άργκον τον είχε προειδοποιήσει να μην συνεχίσει, ενώ συγχρόνως τον παρότρυνε να το κάνει. Τώρα, καθώς περπατούσε, ο Θορ ένιωσε ένα κακό προαίσθημα ότι κάτι εξαιρετικά σημαντικό επρόκειτο να συμβεί.

Καθώς έστριψε σε κάποιο σημείο, τα βήματά του πάγωσαν επί τόπου με το θέαμα που αντίκρισε. Όλοι οι χειρότεροι εφιάλτες του είχαν επιβεβαιωθεί μέσα σε μια μόνο στιγμή. Τα μαλλιά του σηκώθηκαν όρθια, και τότε

συνειδητοποίησε ότι είχε κάνει ένα τραγικό λάθος που μπήκε τόσο βαθιά στο Σκοτεινό Δάσος.

Απέναντί του, λιγότερο από τριάντα βήματα μακριά, βρίσκονταν ένα Σάμπολντ. Αυτό το ογκώδες και μυώδες ζώο που είχε περίπου το μέγεθος ενός αλόγου, στεκόταν στα τέσσερα και ήταν το πιο φοβερό ζώο στο Σκοτεινό Δάσος, ίσως και σ' ολόκληρο το βασίλειο. Ο Θορ δεν είχε ποτέ δει ένα τέτοιο ζώο, αλλά είχε ακούσει αρκετούς θρύλους. Έμοιαζε με λιοντάρι, αλλά ήταν μεγαλύτερο, με πιο πλατύ σώμα, το δέρμα του είχε ένα βαθυκόκκινο χρώμα και τα μάτια του ένα κίτρινο που έλαμπε. Ο θρύλος έλεγε ότι το βαθυκόκκινο χρώμα του οφείλονταν στο αίμα αθώων παιδιών.

Στη ζωή του, ο Θορ είχε ακούσει για κάποιες εμφανίσεις του ζώου, αλλά και πάλι όλες αυτές οι ιστορίες φαίνονταν αμφίβολης αξιοπιστίας. Αυτό ίσως συνέβαινε επειδή κανείς δεν είχε επιζήσει μετά από μια τέτοια συνάντηση. Κάποιοι θεωρούσαν ότι το Σάμπολντ ήταν ο Θεός του Δάσους και ένας οϊωνός. Όμως, τι είδους οϊωνός ήταν, ο Θορ δεν είχε ιδέα.

Με πολλή προσοχή, έκανε ένα βήμα πίσω.

Το Σάμπολντ, με τα τεράστια σαγόνια του μισάνοιχτα και με σάλια να τρέχουν από τα μυτερά του δόντια, τον κοίταξε έντονα με τα κίτρινα μάτια του. Στο στόμα του είχε το πρόβατο του Θορ που στρίγγλιζε κρεμασμένο ανάποδα και με το μισό του σώμα τρυπημένο από τους κυνόδοντες του

κτήνους. Ήταν σχεδόν πεθαμένο. Το Σάιμπολντ φαινόταν ότι απολάμβανε τον τρόπο που πέθαινε και δεν βιαζόταν να το αποτελειώσει – αντιθέτως, φαινόταν ότι χαιρόταν που το βασάνιζε.

Ο Θορ δεν άντεχε τις κραυγές του. Το πρόβατο, αβοήθητο, κουνιόταν σπασμωδικά, και ο Θορ ένιωσε ότι αυτός ήταν υπεύθυνος.

Η πρώτη παρόρμηση που ένιωσε ο Θορ ήταν να τραπέι σε φυγή, αλλά ήδη ήξερε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν μάταιο. Τίποτα δεν μπορούσε να ξεφύγει από ένα τέτοιο θηρίο. Ίσα-ίσα, αν άρχιζε να τρέχει, το κτήνος θα αγρίευε περισσότερο. Αλλά δεν ήθελε να αφήσει το πρόβατό του να έχει έναν τέτοιο θάνατο.

Στεκόταν εκεί, παγωμένος από φόβο, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να κάνει κάτι.

Τα αντανακλαστικά του λειτούργησαν. Αργά αργά, το χέρι του πήγε στο σακκούλι του, έβγαλε μια πέτρα και την έβαλε στη σφεντόνα του. Με το χέρι του να τρέμει, τεντώθηκε, έκανε ένα βήμα μπροστά και έριξε.

Η πέτρα έσχισε τον αέρα και χτύπησε το στόχο της. Ήταν μια τέλεια βολή. Χτύπησε το πρόβατο κατευθείαν στο βολβό του ματιού του και διαπερνώντας τον πέρασε στον εγκέφαλό του..

Το πρόβατο παρέλυσε. Ήταν νεκρό. Ο Θορ είχε γλιτώσει το ζώο από το μαρτύριό του.

Η ματιά του Σάιμπολντ αγρίεψε. Ήταν εξοργισμένο που

ο Θορ είχε σκοτώσει το παιχνιδάκι του. Άνοιξε αργά τα τεράστια σαγόνια του και άφησε το πρόβατο να πέσει. Αυτό προσγειώθηκε με γδούπο στο έδαφος του δάσους. Μετά, το κτήνος κάρφωσε τα μάτια του στον Θορ.

Γρύλισε και ένα βαθύ, μοχθηρό μουγκρητό βγήκε από τα σπλάχνα του. Καθώς κινήθηκε προς το μέρος του, και με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, ο Θορ έβαλε άλλη μια πέτρα στη σφεντόνα του και ετοιμάστηκε να ρίξει για άλλη μια φορά.

Το Σάμπολντ άρχισε να τρέχει και ήταν ό,τι γρηγορότερο ο Θορ είχε δει στη ζωή του. Κάνοντας ένα βήμα μπροστά, εκσφενδόνισε την πέτρα, με την προσευχή να χτυπήσει το ζώο, γνωρίζοντας ότι δεν θα είχε χρόνο να ρίξει άλλη πέτρα πριν το κτήνος τον φτάσει.

Η πέτρα χτύπησε το κτήνος στο δεξί του μάτι, ρίχνοντάς το κάτω. Ήταν μια τρομακτική πτώση που θα είχε εξουδετερώσει οποιοδήποτε μικρότερο ζώο.

Αλλά αυτό δεν ήταν ένα μικρότερο ζώο. Ήταν ένα θηρίο που δεν σταματούσε με τίποτα. Έβγαζε δυνατές κραυγές από τον πόνο του, αλλά δεν σταμάτησε να τρέχει. Ακόμα και χωρίς το ένα του μάτι, ακόμα και με την πέτρα σφηνωμένη στον εγκέφαλό του, συνέχισε αλόγιστα την επίθεσή του ενάντια στον Θορ – που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο.

Μια στιγμή αργότερα, το θηρίο είχε πέσει πάνω του. Σήκωσε το πόδι του και με το τεράστιο νύχι του τον χτύπησε δυνατά στον ώμο. Ο Θορ στρίγκλισε. Ένιωσε σαν να του

είχαν σκίσει τη σάρκα τρία μαχαίρια ταυτόχρονα, ενώ ένωθε το αίμα του, καυτό, να αναβλύζει ορμητικά μέσα από το τραύμα του. Το θηρίο τον καθήλωσε στο έδαφος και με τα τέσσερα πόδια του. Το βάρος του ήταν τεράστιο, σαν να στεκόταν ένας ελέφαντας πάνω στο στήθος του. Ο Θορ αισθάνθηκε τη θωρακική του κοιλότητα να συνθλίβεται. Το θηρίο έκανε πίσω το κεφάλι του, άνοιξε διάπλατα τα σαγόνια του αποκαλύπτοντας τα τεράστια κοφτερά του δόντια, και άρχισε να πλησιάζει απειλητικά το πρόσωπο του Θορ.

Βλέποντας αυτό, ο Θορ άπλωσε τα χέρια του και το άρπαξε από τον λαιμό. Ήταν σαν να έπιανε μια σταθερή μάζα μυών. Μετά βίας μπορούσε να το κρατήσει μακριά του. Τα μπράτσα του άρχισαν να τρέμουν καθώς τα δόντια του κτήνους πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Ένωσε την καυτή του ανάσα στο πρόσωπό του και τα σάλια του να στάζουν στο λαιμό του. Ένας βρυχηθμός βγήκε από το στήθος του ζώου, καίγοντας τα αυτιά του Θορ. Ήξερε ότι θα πέθαινε.

Ο Θορ έκλεισε τα μάτια του.

Σε παρακαλώ, Θεέ μου. Δώσε μου δύναμη. Βοήθησέ με να νικήσω αυτό το πλάσμα. Σε παρακαλώ. Σε ικετεύω. Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις. Θα σου χρωστάω μεγάλη χάρη.

Εκείνη τη στιγμή κάτι συνέβη. Ο Θορ ένωσε μια έντονη θερμότητα να ανεβαίνει μέσα στο σώμα του και να κυλά μέσα στις φλέβες του, σαν να τον διαπερνούσε ένα

ενεργειακό πεδίο. Άνοιξε τα μάτια του και είδε κάτι που τον ξάφνιασε: από τις παλάμες του εκπέμπονταν ένα κίτρινο φως, και όπως έσπρωξε προς τα πίσω το λαιμό του θηρίου, είδε με έκπληξη ότι η δύναμή του ήταν τώρα αρκετή για να το κρατήσει μακριά του.

Ο Θορ συνέχισε να σπρώχνει έως ότου κατάφερε να το απωθήσει αρκετά. Η δύναμή του συνέχισε να αυξάνεται και αισθάνθηκε σαν να τον διαπερνούσε μια οβίδα κανονιού γεμάτη ενέργεια. Μέσα σε δευτερόλεπτα το θηρίο εκσφενδονίστηκε στον αέρα και προσγειώθηκε με την πλάτη δέκα μέτρα μακριά από τον Θορ.

Ο Θορ ανασηκώθηκε, χωρίς να έχει απολύτως συνειδητοποιήσει τι είχε γίνει. Το κτήνος ξανασηκώθηκε στα πόδια του και λυσομανώντας επιτέθηκε ξανά – αλλά αυτή τη φορά ο Θορ ένιωθε διαφορετικά. Η ενέργεια έρρεε μέσα στο σώμα του και αισθανόταν πιο δυνατός από κάθε άλλη φορά.

Καθώς το θηρίο έκανε ένα άλμα στον αέρα, ο Θορ έσκυψε, το άρπαξε από την κοιλιά, και το εκσφενδόνισε με τέτοια φόρα που μεταφέρθηκε μέτρα μακριά.

Το θηρίο πετώντας μέσα από το δάσος, έπεσε ορμητικά πάνω σ' ένα δέντρο και κατέρρευσε στο έδαφος.

Ο Θορ το κοίταζε έκπληκτος. Είχε εκσφενδονίσει ένα Σάμπολντ;

Το θηρίο ανοιγόκλεισε τα μάτια του δύο φορές και μετά κοίταξε τον Θορ. Σηκώθηκε πάνω για να επιτεθεί ξανά.

Αυτή τη φορά, όμως, καθώς προσπάθησε να ορμήσει, ο Θορ το άρπαξε από τον λαιμό. Έπεσαν και οι δύο στο έδαφος με το θηρίο πάνω στον Θορ. Αλλά ο Θορ έκανε μια στροφή και βρέθηκε από πάνω του. Το κράτησε εκεί και προσπάθησε να το πνίξει και με τα δυό του χέρια καθώς το κτήνος προσπαθούσε να σηκώσει το κεφάλι του για να μπήξει τα δόντια του στη σάρκα του Θορ. Όμως αστόχησε. Νιώθοντας ακόμα πιο έντονη τη δύναμη μέσα του, ο Θορ το καθήλωσε με τα χέρια του και δεν το άφηνε να κουνηθεί. Καθώς η ενέργεια τον διαπερνούσε, με έκπληξη κατάλαβε ότι ένιωθε πιο δυνατός από το θηρίο.

Του έσφιγγε τόσο δυνατά τον λαιμό που ο θάνατός του ήταν βέβαιος. Τελικά το θηρίο παρέλυσε.

Ο Θορ συνέχισε να του σφίγγει το λαιμό για ένα ολόκληρο λεπτό ακόμα.

Μετά, με κομμένη την ανάσα σηκώθηκε αργά αργά κοιτάζοντάς το με ορθάνοιχτα μάτια καθώς κρατούσε το λαβωμένο του μπράτσο. Τι είχε στ' αλήθεια συμβεί; Εκείνος, ο Θορ, είχε μόλις σκοτώσει ένα Σάιμπολντ;

Ένωσε ότι αυτό ήταν ένα σημάδι, εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, και όχι κάποια άλλη. Ένωθε ότι είχε γίνει κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Είχε σκοτώσει το πιο γνωστό και το πιο τρομακτικό θηρίο του βασιλείου του. Εντελώς μόνος του. Χωρίς όπλο. Φαινόταν εξωπραγματικό. Κανείς δεν θα τον πίστευε.

Αισθανόταν τον κόσμο να γυρίζει γύρω του, καθώς

αναρωτιόταν για τη δύναμη που τον είχε κατακλύσει, τι σήμαινε αυτό, και ποιος πραγματικά ήταν. Τα μόνα άτομα που ήταν γνωστό πως είχαν τέτοια δύναμη ήταν οι Δρυίδες. Αλλά ο πατέρας του και η μητέρα του δεν ήταν Δρυίδες, έτσι κι' αυτός δεν θα μπορούσε να είναι Δρυίδης.

Ή μήπως ήταν;

Νιώθοντας ότι κάποιος βρισκόταν πίσω του, ο Θορ γύρισε και είδε τον Άργκον να στέκεται εκεί και να κοιτάζει το ζώο.

«Πώς ήρθατε εδώ;» ρώτησε ο Θορ έκπληκτος.

Ο Άργκον τον αγνόησε.

«Είδατε τι συνέβη;» ρώτησε ο Θορ, μην πιστεύοντας ακόμα όλα όσα είχαν γίνει. «Δεν ξέρω πώς το έκανα».

«Και όμως, ξέρεις», απάντησε ο Άργκον. «Βαθιά μέσα σου, ξέρεις. Είσαι διαφορετικός από τους άλλους».

Ήταν σαν... ένα κύμα ενέργειας», είπε ο Θορ. «Σαν μια δύναμη που δεν ήξερα ότι είχα».

«Το ενεργειακό πεδίο», είπε ο Άργκον. «Θα έρθει μια μέρα που θα το καταλάβεις αρκετά καλά. Πιθανόν θα μάθεις και να το ελέγχεις».

Ο Θορ κρατούσε σφιχτά τον ώμο του. Ο πόνος ήταν ανυπόφορος και βασανιστικός. Καθώς έσκυψε το κεφάλι του είδε το χέρι του γεμάτο αίματα. Ένιωθε να ζαλίζεται και αναρωτιόταν τι θα γινόταν αν έμενε έτσι αβοήθητος.

Ο Άργκον έκανε τρία βήματα μπροστά, άπλωσε το χέρι του, άρπαξε το ελεύθερο χέρι του Θορ και το κράτησε

σφιχτά πάνω στην πληγή του. Το κράτησε εκεί, έγγειρε προς τα πίσω και έκλεισε τα μάτια του.

Ο Θορ αισθάνθηκε μια ζεστασιά να διαπερνάει το μπράτσο του.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, το παχύρρευστο αίμα που κολλούσε στο χέρι του ξεράθηκε, ενώ κατάλαβε ότι και ο πόνος του άρχισε να ελαττώνεται σιγά σιγά.

Έριξε μια ματιά στο τραύμα του και δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν: είχε θεραπευτεί. Το μόνο που είχε μείνει ήταν τρεις ουλές εκεί που τον είχαν τραυματίσει τα νύχια του ζώου. Όμως οι πληγές είχαν κλείσει και φαινόταν παλιές – σαν να είχαν γίνει αρκετές μέρες πριν. Και δεν έτρεχε άλλο αίμα.

Ο Θορ κοίταξε τον Άργκον με έκπληξη.

«Πώς το κάνατε αυτό;» ρώτησε.

Ο Άργκον χαμογέλασε.

«Δεν το έκανα εγώ. Εσύ το έκανες. Εγώ απλά κατεύθυνα τη δύναμή σου».

«Αλλά εγώ δεν έχω δύναμη να θεραπεύω», απάντησε ο Θορ σαστισμένος.

«Δεν έχεις;» απάντησε ο Άργκον.

«Δεν καταλαβαίνω. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν βγάζει νόημα», είπε ο Θορ, νιώθοντας ότι η υπομονή του είχε σχεδόν εξαντληθεί. «Σας παρακαλώ, πείτε μου».

Ο Άργκον απέφυγε να τον κοιτάξει.

«Κάποια πράγματα θα τα μάθεις με τον καιρό».

Ο Θορ σκέφτηκε κάτι.

«Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να ενταχθώ στη Λεγεώνα του Βασιλιά;» ρώτησε με ενθουσιασμό. «Σίγουρα, αν μπορώ να σκοτώσω ένα Σάμπολντ, θα μπορώ να φανώ και αντάξιος των άλλων αγοριών».

«Σίγουρα μπορείς», του απάντησε.

«Αλλά αυτοί διάλεξαν τα αδέρφια μου – δεν διάλεξαν εμένα».

«Τα αδέρφια σου δεν θα μπορούσαν να έχουν σκοτώσει ένα τέτοιο θηρίο».

Ο Θορ κοίταξε προς τα πίσω σκεπτικός.

«Αλλά αυτοί με έχουν ήδη απορρίψει. Πώς θα μπορούσα να μπω στην Λεγεώνα;»

«Από τότε ένας πολεμιστής χρειάζεται πρόσκληση;» ρώτησε ο Άργκον.

Τα λόγια του βρήκαν στόχο. Ο Θορ ένιωσε το σώμα του να αναθερμαίνεται.

«Εννοείτε πως θα πρέπει απλά να πάω να εμφανιστώ μπροστά τους; Απρόσκλητος;»

Ο Άργκον χαμογέλασε.

«Εσύ δημιουργείς τη μοίρα σου. Όχι οι άλλοι».

Ο Θορ ανοιγόκλεισε τα μάτια του – και μέσα σε μια στιγμή ο Άργκον είχε εξαφανιστεί.

Για άλλη μια φορά.

Ο Θορ έκανε μια στροφή κοιτώντας ολόγυρά του προς κάθε κατεύθυνση, αλλά δεν υπήρχε κανένα ίχνος του.

«Από εδώ!» ακούστηκε μια φωνή.

Ο Θορ γύρισε και είδε ένα τεράστιο βράχο μπροστά του. Αισθάνθηκε ότι η φωνή ερχόταν από την κορυφή του βράχου και άρχισε να ανεβαίνει.

Όταν έφτασε στην κορυφή, εξεπλάγη που ο Άργκον δεν ήταν εκεί.

Από αυτό το ψηλό σημείο, όμως, μπορούσε να δει τις κορυφές των δέντρων στο Σκοτεινό Δάσος. Έβλεπε που τελείωνε το δάσος και τον δεύτερο ήλιο που έδυε μέσα σ' ένα βαθυπράσινο χρώμα. Και ακόμα πιο μακριά, έβλεπε τον δρόμο που οδηγούσε στην Αυλή του Βασιλιά.

«Ο δρόμος είναι δικός σου για να τον βαδίσεις», ακούστηκε πάλι η φωνή. «Αν τολμάς».

Ο Θορ γύρισε αλλά δεν είδε κανέναν. Ήταν απλά μια φωνή που αντηχούσε.

Όμως, ήξερε πως ο Άργκον ήταν κάπου εκεί για να τον ενθαρρύνει. Και βαθιά μέσα του, ήξερε ότι είχε δίκιο.

Χωρίς να διστάσει ούτε μια στιγμή, ο Θορ κατέβηκε από τον βράχο και, περνώντας μέσα από το δάσος, ξεκίνησε για τον μακρινό δρόμο.

Μια πορεία προς το πεπρωμένο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο Βασιλιάς ΜακΓκιλ – γεροδεμένος, με πλατύ, δυνατό στέρνο, με μια πυκνή γενειάδα που είχε ήδη γκριζάρει αρκετά, μακριά μαλλιά που ταίριαζαν με τα γένια του και ένα πλατύ μέτωπο που είχε πολλές ρυτίδες από τις μάχες – στεκόταν ψηλά πάνω στις επάλξεις του κάστρου, με την Βασίλισσα δίπλα του και παρακολουθούσε τις πολυάριθμες εορταστικές εκδηλώσεις της ημέρας. Η βασιλική έκταση απλώνονταν από κάτω με όλη της τη δόξα και εκτείνονταν τόσο μακριά όσο μπορούσε να δει το μάτι. Ήταν μια πόλη στην ακμή της που περιβάλλονταν από αρχαία πέτρινα τείχη. Ήταν η Αυλή του Βασιλιά. Αυτή διασυνδέονταν με ένα λαβύρινθο από στριφογυριστά δρομάκια με πέτρινα κτίσματα όλων των σχημάτων και μεγεθών – για τους πολεμιστές, τους επιστάτες, τα άλογα, το Αργυρό Τάγμα, τη Λεγεώνα, τους φρουρούς, τους στρατώνες, την οπλαποθήκη, την αποθήκη με τις πανοπλίες και τα εξαρτήματα τους – και ανάμεσα σ' όλα αυτά, εκατοντάδες κατοικίες για ένα πλήθος ανθρώπων που είχαν επιλέξει να μένουν μέσα στα τείχη της πόλης. Ανάμεσα σ' αυτά τα δρομάκια απλώνονταν στρέμματα με χορτάρι, βασιλικοί κήποι, λιθόστρωτες πλατείες και σιντριβάνια με νερά που ξεχειλίζουν. Η Αυλή του Βασιλιά είχε βελτιωθεί μέσα στους αιώνες από τον πατέρα του, και τον παππού

του πριν από αυτόν – και τώρα ήταν στο αποκορύφωμα της δόξας της. Χωρίς αμφιβολία, ήταν τώρα το ασφαλέστερο οχυρό μέσα σ' όλο το Δυτικό Βασίλειο του Δαχτυλιδιού.

Ο ΜακΓκιλ είχε την τύχη να έχει τους καλύτερους και τους πιο πιστούς πολεμιστές απ' ό,τι είχαν όλοι οι προηγούμενοι βασιλείς, και κατά τη διάρκεια της δικής του βασιλείας, κανένας δεν είχε τολμήσει να του επιτεθεί. Ήταν ο έβδομος ΜακΓκιλ που είχε ανέβει στο θρόνο και διατηρούσε το βασιλικό του αξίωμα για τριάντα δύο χρόνια. Ήταν ένας καλός και σοφός βασιλιάς. Ο τόπος του είχε γνωρίσει μεγάλη ευημερία κατά τη διάρκεια της βασιλείας του. Είχε διπλασιάσει το μέγεθος του στρατού του, είχε επεκτείνει τις πόλεις του, είχε φέρει αφθονία στον λαό του και ούτε ένα παράπονο δεν μπορούσε κανείς ν' ακούσει από τους υπηκόους του. Ήταν γνωστός ως γενναιόδωρος βασιλιάς και από τότε που ανέβηκε στο θρόνο ο λαός διήνυε μια περίοδο αφθονίας και ειρήνης που ήταν πρωτόγνωρη.

Παραδόξως, αυτός ακριβώς ήταν και ο λόγος που κρατούσε τον ΜακΓκιλ ξάγρυπνο τα βράδια. Επειδή ο ΜακΓκιλ ήξερε την ιστορία του τόπου: σε όλες τις περασμένες εποχές, ποτέ πριν δεν υπήρχε μια τόσο μακροχρόνια περίοδος χωρίς πόλεμο. Δεν αναρωτιόταν πια αν θα υπήρχε επίθεση – αλλά πότε. Και από ποιον.

Η μεγαλύτερη απειλή, φυσικά, ήταν πέρα από το Δαχτυλίδι, από την αυτοκρατορία των Αγρίων που κυβερνούσαν την μακρινή περιοχή και είχαν υποτάξει

όλους τους λαούς έξω από το Δαχτυλίδι, πέρα από το Φαράγγι. Για τον ΜακΓκιλ, και τις επτά γενιές πριν απ' αυτόν, οι Άγριοι δεν είχαν ποτέ αποτελέσει άμεση απειλή. Λόγω της μοναδικής γεωγραφικής θέσης του βασιλείου, το οποίο σχημάτιζε ένα κύκλο – ένα δαχτυλίδι – και χωρίζονταν από τον υπόλοιπο κόσμο με ένα βαθύ φαράγγι που ήταν ένα μίλι πλατύ, αλλά και λόγω της προστασίας που είχε από το ενεργειακό πεδίο που ήταν ενεργό από την περίοδο της βασιλείας του ΜακΓκιλ του πρώτου, ο τόπος δεν διέτρεχε κίνδυνο από τους Άγριους. Παρότι είχαν προσπαθήσει αρκετές φορές να επιτεθούν, να διεισδύσουν περνώντας μέσα από την ασπίδα του ενεργειακού πεδίου, ή να διασχίσουν το φαράγγι, ούτε μια φορά δεν τα είχαν καταφέρει. Εφ' όσον αυτός και ο λαός του έμεναν μέσα στο Δαχτυλίδι, δεν διέτρεχαν κίνδυνο εξωτερικής απειλής.

Αυτό δεν σήμαινε, όμως, πως δεν υπήρχε απειλή από το εσωτερικό. Και αυτό ήταν που κρατούσε ξύπνιο τον ΜακΓκιλ τα βράδια τώρα τελευταία. Στην πραγματικότητα, αυτός ήταν και ο σκοπός των εορτασμών της ημέρας: ο γάμος της μεγαλύτερης κόρης του. Ένας γάμος που είχε κανονιστεί ειδικά για να κατευνάσει τους εχθρούς του, και να διατηρήσει την εύθραυστη ειρήνη μεταξύ του Ανατολικού και του Δυτικού Βασιλείου του Δαχτυλιδιού.

Ενώ το Δαχτυλίδι εκτείνονταν περισσότερο από πεντακόσια μίλια προς κάθε κατεύθυνση, χωριζόταν στη μέση από μια οροσειρά – τα Χάιλαντς. Στην άλλη πλευρά

των Χάιλαντς βρίσκονταν το Ανατολικό Βασίλειο που κυβερνούσε το άλλο μισό του Δαχτυλιδιού. Αυτό το βασίλειο, επί αιώνες κυβερνιόταν από τους αντιπάλους του, τους ΜακΚλάουντ, που πάντα προσπαθούσαν να σπάσουν την εύθραυστη εκεχειρία με τους ΜακΓκιλ. Οι ΜακΚλάουντ ήταν αχάριστοι και πάντα δυσαρεστημένοι με ό,τι κι' αν είχαν, ενώ πίστευαν ότι η πλευρά του δικού τους βασιλείου βρίσκονταν σε έδαφος λιγότερο εύφορο. Επίσης, διεκδικούσαν και όλη την οροσειρά των Χάιλαντς, επιμένοντας ότι όλα τα βουνά ήταν δικά τους, ενώ τουλάχιστον η μισή οροσειρά ανήκε στους ΜακΓκιλ. Υπήρχαν μόνιμες αψιμαχίες στα σύνορα και συνεχείς απειλές για εισβολή.

Καθώς ο ΜακΓκιλ συλλογίζονταν όλα αυτά, ένιωθε εκνευρισμένος. Οι ΜακΚλάουντ θα έπρεπε να είναι ευτυχημένοι. Ήταν ασφαλείς μέσα στο Δαχτυλίδι, προστατευμένοι από το Φαράγγι, βρίσκονταν σε επίλεκτη γη και δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν. Γιατί να μην είναι ευχαριστημένοι με το δικό τους μισό του Δαχτυλιδιού; Και μόνο επειδή, για πρώτη φορά στην ιστορία, ο ΜακΓκιλ είχε κάνει το στρατό του τόσο ισχυρό, οι ΜακΚλάουντ δεν είχαν αποτολμήσει μια επίθεση. Αλλά ο ΜακΓκιλ, επειδή ήταν σοφός βασιλιάς, αισθανόταν κάτι στον ορίζοντα – ήξερε ότι η ειρήνη δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα. Έτσι, είχε κανονίσει η μεγαλύτερη κόρη του να παντρευτεί τον μεγαλύτερο πρίγκιπα των ΜακΚλάουντ. Και τώρα η μέρα

είχε φτάσει.

Καθώς κοίταξε κάτω, είδε να απλώνονται μπροστά του χιλιάδες υπήκοοι ντυμένοι με χιτώνες με έντονα χρώματα που προσέρχονταν από κάθε γωνιά του βασιλείου και από τις δύο πλευρές των Χάιλαντς. Όλος σχεδόν ο πληθυσμός του Δαχτυλιδιού συνέρρεε μέσα στα δικά του τείχη. Οι άνθρωποί του, επί μήνες, είχαν κάνει όλες τις προετοιμασίες ακολουθώντας τη διαταγή να κάνουν τα πάντα να δείχνουν δύναμη και ευημερία. Αυτή δεν ήταν απλά μια ημέρα γάμου. Ήταν η μέρα για να στείλει ένα μήνυμα στους ΜακΚλάουντ.

Ο ΜακΓκιλ επιθεώρησε τους εκατοντάδες στρατιώτες που είχαν στρατηγικά παραταχθεί κατά μήκος των επάλξεων, στους δρόμους και στα τείχη. Οι στρατιώτες ήταν πολύ περισσότεροι απ' ό,τι θα μπορούσε ποτέ να χρειαστεί – και ένιωσε ικανοποιημένος. Ήταν ακριβώς η επίδειξη δύναμης που ήθελε. Παρ' όλα αυτά, αισθανόταν επίσης και μια ένταση. Η ατμόσφαιρα ήταν φορτισμένη, ώριμη για μια σύγκρουση. Ήλπιζε να μην υπάρξουν κάποιοι θερμοκέφαλοι, και από τις δύο πλευρές, που παρασυρμένοι από το ποτό, θα προξενούσαν αναταραχή.

Είχε ρίξει μια ματιά στα γήπεδα για τις κονταρομαχίες και για τα άλλα αγωνίσματα και σκεφτόταν ότι η μέρα που θα ξημέρωνε θα ήταν γεμάτη με αγωνίσματα, κονταρομαχίες και όλων των ειδών τις εορταστικές εκδηλώσεις. Τα πράγματα θα ήταν έντονα. Οι ΜακΚλάουντ θα έρχονταν σίγουρα με τον μικρό τους στρατό, και

κάθε κονταρομαχία, κάθε πάλη, κάθε συναγωνισμός, θα αποκτούσε ξεχωριστό μήνυμα. Αν, όμως, έστω και ένα απ' όλα αυτά πήγαινε στραβά, θα εξελίσσονταν σε μάχη.

«Βασιλιά μου;»

Ένωσε επάνω του ένα απαλό άγγιγμα και γύρισε να δει την Βασίλισσα Κρέα. Ήταν ακόμα η πιο όμορφη γυναίκα που είχε γνωρίσει ποτέ του. Ήταν παντρεμένη και ευτυχισμένη μαζί του σε όλη τη διάρκεια της βασιλείας του και του είχε χαρίσει πέντε παιδιά, τα τρία από αυτά αγόρια, και δεν είχε παραπονεθεί ούτε μια φορά. Επιπλέον, είχε γίνει και ο πιο έμπιστος σύμβουλος του. Με το πέρασμα του χρόνου, είχε καταλάβει ότι αυτή ήταν σοφότερη από όλους τους άντρες του. Στην πραγματικότητα, πιο σοφή κι' από τον ίδιο.

«Είναι μια πολιτική ημέρα», του είπε . «Αλλά είναι επίσης και ο γάμος της κόρης μας. Προσπάθησε να τον χαρείς. Δεν συμβαίνει κάθε μέρα».

«Ανησυχούσα λιγότερο όταν δεν είχα τίποτα», απάντησε ο Βασιλιάς. «Τώρα που έχουμε τα πάντα, όλα με ανησυχούν. Είμαστε ασφαλείς. Αλλά δεν νιώθω αυτή την ασφάλεια».

Τον κοίταξε με τα μεγάλα καστανά της μάτια που ήταν γεμάτα συμπόνια και φαίνονταν σαν να κατείχαν όλη τη σοφία του κόσμου. Τα βλέφαρά της έγερναν, όπως έκαναν πάντα, σαν να νύσταζε λίγο, και πλαισιώνονταν από τα όμορφα, ίσια καστανά της μαλλιά που είχαν μέσα τους κάποιες πινελιές του γκρι και έπεφταν με χάρη και στις δύο

πλευρές του προσώπου της. Μπορεί να είχε λίγες ρυτίδες παραπάνω, αλλά δεν είχε αλλάξει καθόλου.

«Αυτό συμβαίνει επειδή δεν είσαι ασφαλής», του είπε. «Αλλά κανένας βασιλιάς δεν είναι ασφαλής. Στην αυλή μας υπάρχουν περισσότεροι κατάσκοποι απ' όσους βάζει ο νους σου. Αλλά έτσι γίνεται συνήθως».

Έσκυψε, τον φίλησε και χαμογέλασε.

«Προσπάθησε να το απολαύσεις», του είπε. «Στο κάτω-κάτω πρόκειται για γάμο».

Με τα λόγια αυτά, γύρισε και απομακρύνθηκε από το προπύργιο.

Αφού την παρακολούθησε να απομακρύνεται, γύρισε μετά και κοίταξε την αυλή του. Είχε δίκιο. Πάντα είχε δίκιο. Πράγματι ήθελε να απολαύσει τη σημερινή ημέρα. Αγαπούσε την μεγάλη του κόρη και σήμερα ήταν ο γάμος της. Ήταν η πιο όμορφη μέρα της πιο όμορφης εποχής του χρόνου, η άνοιξη στο αποκορύφωμά της, το καλοκαίρι να πλησιάζει, οι δύο ήλιοι τέλειοι στον ουρανό, και με ένα ελαφρό αεράκι να φυσάει απαλά. Όλα ήταν ανθισμένα και τα δέντρα ολόγυρα δημιουργούσαν μια παλέτα χρωμάτων με ροζ, μοβ, πορτοκαλί και λευκό. Δεν ήθελε τίποτα άλλο από το να κατέβει κάτω και να πάει να καθίσει μαζί με τους άντρες του, να δει την κόρη του να παντρεύεται και να πει τόση μπύρα που να μην μπορεί να πει άλλο.

Αλλά δεν μπορούσε. Είχε μια μεγάλη λίστα καθηκόντων να εκτελέσει πριν να μπορέσει να βγει από το κάστρο του.

Στο κάτω-κάτω, η ημέρα του γάμου της κόρης του σήμαινε υποχρεώσεις για έναν βασιλιά: έπρεπε να έχει συναντήσεις με το συμβούλιό του, με τα παιδιά του, και με μια μακριά γραμμή ικετών που είχαν δικαίωμα να δουν τον βασιλιά εκείνη την ημέρα. Θα ήταν τυχερός αν μπορούσε να φύγει εγκαίρως από το κάστρο του για την γαμήλια τελετή το ηλιοβασίλεμα.

Ο ΜακΓκιλ, ντυμένος με την καλύτερη βασιλική του ενδυμασία, με βελούδινο μαύρο παντελόνι, χρυσή ζώνη, ένα βασιλικό χιτώνα φτιαγμένο από το καλύτερο μοβ και χρυσό μετάξι, ένα λευκό μανδύα, γυαλιστερές δερμάτινες μπότες ως τις κνήμες, και φορώντας το στέμμα του – μια περίτεχνη χρυσή λωρίδα με ένα μεγάλο ρουμπίνι στο κέντρο της – περπατούσε καμαρωτά στις αίθουσες του κάστρου πλαισιωμένος από τους συνοδούς του. Περνούσε από τη μια αίθουσα στην άλλη και κατεβαίνοντας τα σκαλιά από την πλευρά του κιγκλιδώματος μπήκε μέσα στα βασιλικά διαμερίσματα περνώντας κάτω από μια τεράστια αψιδωτή αίθουσα με πανύψηλο ταβάνι και σειρές με βιτρό. Τελικά, έφτασε σε μια αρχαία δρύινη πόρτα, τόσο παχιά όσο ένας κορμός δέντρου, την οποία άνοιξαν οι ακόλουθοί του και στη συνέχεια παραμέρισαν. Ήταν η Αίθουσα του Θρόνου.

Οι σύμβουλοί του στάθηκαν προσοχή καθώς ο ΜακΓκιλ μπήκε μέσα, κλείνοντας με θόρυβο την πόρτα πίσω του.

«Καθίστε», είπε πιο απότομα απ' ό,τι συνήθως. Ήταν κουρασμένος, ειδικά σήμερα, από τις ατέλειωτες επίσημες

διαδικασίες της διακυβέρνησης του βασιλείου και ήθελε να τελειώνει μ' αυτά.

Διέσχισε την Αίθουσα του Θρόνου, η οποία δεν έπαψε ποτέ να τον εντυπωσιάζει. Τα ταβάνια της είχαν 15 μέτρα ύψος και είχαν ένα ολόκληρο γυάλινο πάνελ από βιτρό, ενώ τα πατώματα και οι τοίχοι ήταν φτιαγμένα από πέτρα πάχους 30 εκατοστών. Η αίθουσα μπορούσε άνετα να χωρέσει εκατό αξιωματούχους. Αλλά σε μια μέρα σαν κι αυτή όταν συγκαλείται το Συμβούλιο, ήταν αυτός και μια χούφτα σύμβουλοί του μέσα σ' αυτόν τον τεράστιο χώρο. Στην αίθουσα δέσποζε ένα τεράστιο τραπέζι σε σχήμα ημικυκλίου, πίσω από το οποίο στέκονταν οι σύμβουλοί του.

Καμαρωτά, πέρασε από την είσοδο, προχώρησε προς το κέντρο και κατευθύνθηκε προς τον θρόνο του. Ανέβηκε τα πέτρινα σκαλιά και περνώντας από τα σκαλιστά χρυσά λιοντάρια, βούλιαξε στο κόκκινο βελούδινο μαξιλάρι που στόλιζε το θρόνο του ο οποίος ήταν εξ ολοκλήρου σφυρηλατημένος από χρυσάφι. Σ' αυτό το θρόνο είχε καθίσει ο πατέρας του, ο παππούς του, και όλοι οι ΜακΓκιλ πριν απ' αυτούς. Όταν κάθισε, ο ΜακΓκιλ αισθάνθηκε επάνω του το βάρος όλων των γενεών των προγόνων του.

Κοίταξε προσεκτικά τους συμβούλους του που παρευρίσκονταν. Εκεί ήταν ο Μπρομ, ο μεγάλος στρατηγός του και σύμβουλός του σε στρατιωτικά θέματα. Ο Κολκ, ο στρατηγός στην Λεγεώνα των αγοριών, ο Άμπερθολ, ο γηραιότερος απ' όλη την ομάδα, λόγιος και ιστορικός

καθώς και μέντορας τριών γενεών βασιλέων. Ο Φερθ ήταν ο σύμβουλός του σε εσωτερικά θέματα της Αυλής, ένας σκελετωμένος άντρας με κοντά γκριζα μαλλιά και βαθουλωτά μάτια που ποτέ δεν έμεναν ακίνητα. Ο Φερθ ήταν ο άνθρωπος που ο ΜακΓκιλ δεν είχε εμπιστευτεί ποτέ του και ποτέ δεν είχε καταλάβει τον τίτλο του. Αλλά ο πατέρας του, και ο πατέρας του πριν απ' αυτόν, διατηρούσαν ένα σύμβουλο για θέματα της αυλής, και έτσι τον είχε κρατήσει στη θέση του από σεβασμό προς τους προγόνους του. Μετά, εκεί ήταν ο Όουεν, ο ταμίας και θησαυροφύλακάς του, ο Μπραντάιγκ, ο σύμβουλός του σε εξωτερικές υποθέσεις, ο Ήμαν, ο εισπράκτορας των φόρων, ο Ντιουγουέιν, ο σύμβουλός του για τον λαό, και ο Κέλβιν, ο εκπρόσωπος των ευγενών.

Φυσικά, ο Βασιλιάς είχε την απόλυτη εξουσία. Αλλά το βασίλειό του ήταν φιλελεύθερο και οι πρόγονοί του πάντα υπερηφανεύονταν ότι επέτρεπαν και στους ευγενείς να έχουν λόγο για όλα τα ζητήματα και αυτό γινόταν μέσω του εκπροσώπου τους. Ιστορικά, αυτή ήταν μια δύσκολη ισορροπία ισχύος μεταξύ του βασιλιά και των ευγενών. Τώρα υπήρχε αρμονία, αλλά σε άλλες εποχές υπήρχαν εξεγέρσεις και διαμάχες εξουσίας ανάμεσα στους ευγενείς και στην βασιλεία. Ήταν μια λεπτή ισορροπία.

Καθώς ο ΜακΓκιλ παρατηρούσε την αίθουσα, είδε ότι ένα άτομο έλειπε. Ήταν το άτομο με το οποίο ήθελε να μιλήσει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον – ο Άργκον.

Ὡς συνήθως, το πότε και που αυτός εμφανιζόταν ήταν απρόβλεπτο. Αυτό εξόργιζε τον ΜακΓκιλ στο έπακρο, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή από το να αποδεχτεί. Ο τρόπος των Δρυίδων του ήταν ανεξήγητος, αλλά χωρίς τον Άργκον παρόντα, ο ΜακΓκιλ ένιωθε περισσότερη βιασύνη. Ήθελε να τελειώνει με την συνάντηση αυτή για να προχωρήσει στα χιλιάδες άλλα πράγματα που τον περίμεναν πριν τον γάμο.

Η ομάδα των συμβούλων κάθισε απέναντί του στο ημικυκλικό τραπέζι σε απόσταση τριών μέτρων ο ένας από τον άλλον. Όλοι κάθονταν σε παλιές δρύνινες καρέκλες με περίτεχνα σκαλισμάτα στα ξύλινα μπράτσα τους.

«Βασιλιά μου, αν μπορώ να αρχίσω», είπε δυνατά ο Όουεν.

«Μπορείς. Και να είσαι σύντομος. Ο χρόνος μου είναι περιορισμένος σήμερα».

«Η κόρη σας θα λάβει πάρα πολλά δώρα σήμερα, κάτι που όλοι ελπίζουμε πως θα γεμίσει τα σεντούκια της. Οι χιλιάδες ανθρώπων καταθέτουν ένα φόρο τιμής, φέρνοντας δώρα για εσάς προσωπικά. Αυτοί που γεμίζουν τις ταβέρνες μας και τους οίκους ανοχής μας, θα γεμίσουν και τα ταμεία μας, επίσης. Παρ' όλα αυτά, οι προετοιμασίες για τις σημερινές εορταστικές εκδηλώσεις θα στερήσουν ένα μεγάλο τμήμα του βασιλικού θησαυροφυλακίου. Συνιστώ αύξηση φόρων στο λαό και στους ευγενείς. Ένας εφάπαξ φόρος που θα μειώσει την οικονομική πίεση εξ αιτίας αυτού του μεγάλου γεγονότος».

Ο ΜακΓκιλ είδε την ανησυχία στο πρόσωπο του θησαυροφύλακά του και ένωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι με την ιδέα της μείωσης των πόρων του ταμείου του. Όμως δεν επρόκειτο να αυξήσει ξανά τους φόρους.

«Καλύτερα να έχεις φτωχό ταμείο και πιστούς υπηκόους», απάντησε ο ΜακΓκιλ. «Ο πλούτος μας βρίσκεται στην ευτυχία των υπηκόων μας. Δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι».

«Αλλά, Βασιλιά μου, αν δεν το κάνουμε—»

«Έχω αποφασίσει. Τι άλλο;»

Ο Όουεν κάθισε κάτω, απογοητευμένος.

«Βασιλιά μου», είπε ο Μπρομ με τη βαθιά φωνή του. «Σύμφωνα με τις διαταγές σας, έχουμε σταθμεύσει το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών μας στην Αυλή για την σημερινή εκδήλωση. Η επίδειξη ισχύος θα είναι εντυπωσιακή. Αλλά είμαστε σε οριακό σημείο. Αν υπάρξει μια επίθεση σε οποιοδήποτε άλλο σημείο του βασιλείου, θα είμαστε ευάλωτοι».

Ο ΜακΓκιλ κούνησε το κεφάλι του, καθώς σκεφτόταν το θέμα.

«Οι εχθροί μας δεν πρόκειται να μας επιτεθούν την ώρα που εμείς τους έχουμε στρώσει το τραπέζι για φαγητό».

Οι άντρες γέλασαν.

«Και τι νέα έχουμε από τα Χάιλαντς;»

«Δεν έχει αναφερθεί καμία κίνηση για εβδομάδες. Φαίνεται ότι τα στρατεύματα έχουν κατέβει στα πεδινά για

τις προετοιμασίες του γάμου. Ίσως είναι έτοιμοι να κάνουν ειρήνη».

Ο ΜακΓκιλ δεν ήταν και τόσο σίγουρος.

«Αυτό μπορεί να σημαίνει είτε ότι ο γάμος που κανονίσαμε έχει πετύχει το στόχο του ή ότι περιμένουν να μας επιτεθούν σε κάποια άλλη στιγμή. Εσύ, που είσαι και γηραιότερος, τι πιστεύεις πως θα γίνει;» ρώτησε ο ΜακΓκιλ γυρίζοντας προς τον Άμπερθολ.

Ο Άμπερθολ ξερόβηξε και με την βραχνή του φωνή απάντησε: «Βασιλιά μου, ο πατέρας σας και ο πατέρας σας πριν απ' αυτόν δεν εμπιστεύτηκαν ποτέ τους ΜακΚλάουντ. Το γεγονός ότι έχουν ξαπλώσει και κοιμούνται, δεν σημαίνει ότι δεν θα ξυπνήσουν».

Ο ΜακΓκιλ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, εκτιμώντας την άποψή του.

«Και τι γίνεται με την Λεγεώνα;» ρώτησε γυρίζοντας προς τον Κολκ.

«Σήμερα υποδεχόμαστε τους νεοσύλλεκτους», απάντησε ο Κολκ με ένα γρήγορο νεύμα.

«Είναι και ο γιος μου ανάμεσά τους;» ρώτησε ο ΜακΓκιλ.

«Στέκεται υπερήφανα μαζί με τους άλλους και είναι ένα θαυμάσιο παιδί».

Ο ΜακΓκιλ κούνησε το κεφάλι του και μετά στράφηκε στον Μπραντάιγκ.

«Και τι νέα έχουμε πέρα από το Φαράγγι;»

«Βασιλιά μου, οι περιπολίες μας έχουν δει αρκετές φορές

να γίνονται προσπάθειες για δημιουργία γέφυρας στο Φαράγγι τις τελευταίες εβδομάδες. Αυτά μπορεί να είναι σημάδια ότι οι Άγριοι κινητοποιούνται για επίθεση».

Ένας πνιχτός ψίθυρος ακούστηκε μεταξύ των αντρών. Ο ΜακΓκιλ ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται στη σκέψη αυτή. Η ενεργειακή ασπίδα ήταν ανίκητη, και όμως, όλα αυτά δεν ήταν καλός οιωνός.

«Και τι θα γίνει αν υπάρξει επίθεση σε πλήρη κλίμακα;» ρώτησε.

Εφ' όσον η ασπίδα είναι ενεργή, δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε. Οι Άγριοι για αιώνες δεν έχουν καταφέρει να περάσουν το Φαράγγι. Δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστεύουμε κάτι διαφορετικό».

Ο ΜακΓκιλ δεν ήταν και τόσο σίγουρος. Μια εξωτερική επίθεση ήταν κάτι που το περίμεναν πολλά χρόνια, και δεν μπορούσε να μην σκέφτεται πότε θα γινόταν.

«Βασιλιά μου», είπε ο Φερθ με την ένρινη φωνή του. «Αισθάνομαι υποχρεωμένος να προσθέσω ότι σήμερα η Αυλή μας είναι γεμάτη με πολλούς αξιωματούχους από το βασίλειο των ΜακΚλάουντ. Θα μπορούσε να θεωρηθεί ως προσβολή εκ μέρους σας αν δεν τους δεξιωθείτε, ανεξάρτητα από το αν είναι αντίπαλοι ή όχι. Θα σας συμβούλευα να χρησιμοποιήσετε τις απογευματινές ώρες για να υποδεχτείτε τον καθένα από αυτούς. Έχουν φέρει μεγάλη συνοδεία, πολλά δώρα – και όπως λέγεται, και πολλούς κατασκόπους».

«Και ποιος μας λέει ότι οι κατάσκοποι δεν είναι ήδη εδώ;» αντέστρεψε το ερώτημα ο ΜακΓκιλ, κοιτάζοντας προσεκτικά τον Φερθ – καθώς αναρωτιόταν, όπως πάντα, αν κι' αυτός δεν ήταν ένας από τους κατασκόπους.

Ο Φερθ άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει, αλλά ο ΜακΓκιλ αναστέναξε και σήκωσε την παλάμη του, αποτρέποντάς τον να συνεχίσει. «Αν αυτά ήταν όλα, πρέπει να φύγω για να πάω στο γάμο της κόρης μου».

«Βασιλιά μου», είπε ο Κέλβιν, ξεροβήχοντας, «φυσικά υπάρχει κάτι ακόμα. Η παράδοση, την ημέρα του γάμου της μεγαλύτερης κόρης σας. Κάθε ΜακΓκιλ έχει ορίσει τον διάδοχό του. Ο λαός περιμένει ότι θα κάνετε και εσείς το ίδιο. Το κρυφουσιζήτάνε. Και δεν θα ήταν σωστό να τους απογοητεύσουμε. Ειδικά με το Σπαθί του Πεπρωμένου να παραμένει ακίνητο».

«Εννοείτε ότι θέλετε να ορίσω διάδοχο ενώ είμαι ακόμα στην ακμή της βασιλείας μου;» ρώτησε ο ΜακΓκιλ.

«Βασιλιά μου, δεν ήθελα να σας προσβάλω», ψέλλισε ο Κέλβιν, ενώ έδειχνε ανήσυχος.

Ο ΜακΓκιλ σήκωσε το χέρι του. «Ξέρω την παράδοση. Και πράγματι, θα ορίσω τον διάδοχό μου σήμερα».

«Μήπως θα μπορούσατε να μας πληροφορήσετε για το ποιος είναι;» ρώτησε ο Φερθ.

Ενοχλημένος, ο ΜακΓκιλ του έριξε μια υποτιμητική ματιά. Ο Φερθ ήταν κουτσομπόλης και δεν τον εμπιστεύονταν καθόλου.

«Θα το μάθεις όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή».

Ο ΜακΓκιλ σηκώθηκε, και οι άλλοι σηκώθηκαν, επίσης. Υποκλίθηκαν και βγήκαν βιαστικά από την αίθουσα.

Ο ΜακΓκιλ έμεινε εκεί βυθισμένος στις σκέψεις του. Ούτε που κατάλαβε για πόση ώρα. Κάποιες μέρες σαν την σημερινή, εύχονταν να μην ήταν βασιλιάς.

*

Ο ΜακΓκιλ κατέβηκε από το θρόνο του, και με τις μπότες του να αντηχούν μέσα στη σιωπή, διέσχισε την αίθουσα. Άνοιξε μόνος του την αρχαία δρύινη πόρτα, τραβώντας το σιδερένιο πόμολο και μπήκε σε μια διπλανή αίθουσα.

Όπως πάντα, του άρεσε η γαλήνη και η μοναξιά αυτού του βολικού δωματίου με το ψηλό, θολωτό ταβάνι που όμως δεν ήταν πάνω από είκοσι βήματα προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Το δωμάτιο ήταν φτιαγμένο εξ ολοκλήρου από πέτρα, με ένα μικρό παράθυρο με βιτρό στον ένα τοίχο. Το φως έμπαινε μέσα από τα κίτρινα και τα κόκκινα χρώματα φωτίζοντας ένα και μόνο αντικείμενο στο κατά τα άλλα γυμνό δωμάτιο.

Το Σπαθί του Πεπρωμένου.

Αυτό βρισκόταν εκεί στο κέντρο του δωματίου, ξαπλωμένο οριζόντια πάνω σε σιδερένια δίκρανα σαν να ήταν μια γυναίκα-πειρασμός. Όπως έκανε από τότε που ήταν παιδί, ο ΜακΓκιλ το πλησίασε, έκανε ένα κύκλο γύρω

του και το κοίταξε ερευνητικά. Το Σπαθί του Πεπρωμένου. Το σπαθί του θρύλου, η πηγή της δύναμης και της εξουσίας ολόκληρου του βασιλείου του, από τη μια γενιά στην άλλη. Όποιος θα είχε τη δύναμη να το υψώσει, θα ήταν ο Εκλεκτός, αυτός που επρόκειτο να κυβερνήσει το βασίλειο για όλη του τη ζωή και να το απαλλάξει από κάθε απειλή, μέσα και έξω από το Δαχτυλίδι. Είχε μεγαλώσει μ' αυτόν τον όμορφο μύθο, και μόλις χρίστηκε Βασιλιάς, ο ΜακΓκιλ προσπάθησε κι' αυτός να το υψώσει, αφού μόνο οι βασιλιάδες ΜακΓκιλ επιτρέπονταν να προσπαθήσουν. Οι βασιλιάδες πριν από αυτόν είχαν, όλοι τους, αποτύχει. Ήταν σίγουρος ότι αυτός θα ήταν διαφορετικός. Ήταν σίγουρος ότι θα ήταν ο Ένας.

Αλλά έκανε λάθος. Όπως και όλοι οι βασιλιάδες ΜακΓκιλ πριν απ' αυτόν. Και η αποτυχία του είχε σημαδέψει τη βασιλεία του από τότε.

Καθώς το κοιτούσε τώρα, εξέτασε τη μακριά του λεπίδα, φτιαγμένη από ένα μυστηριώδες μέταλλο που κανένας δεν είχε ποτέ αποκρυπτογραφήσει. Η προέλευση του σπαθιού ήταν ακόμα πιο μυστηριώδης αφού ο θρύλος έλεγε ότι είχε βγει μέσα από τη γη στη διάρκεια ενός σεισμού.

Καθώς το εξέταζε για άλλη μια φορά, ένιωσε το τσίμπημα της αποτυχίας. Μπορεί να ήταν καλός βασιλιάς, αλλά δεν ήταν Ο Ένας. Και ο λαός του το ήξερε. Μπορεί να ήταν καλός βασιλιάς, αλλά άσχετα απ' ό,τι κι' αν έκανε, δεν θα ήταν ποτέ Ο Ένας.

Αν ήταν, υποψιαζόταν ότι θα υπήρχε λιγότερη αναταραχή στην Αυλή του και λιγότερες δολοπλοκίες. Ο λαός του θα τον εμπιστεύονταν περισσότερο και οι εχθροί του ούτε καν θα σκέφτονταν για επίθεση. Ένα κομμάτι του εαυτού του ευχόταν να εξαφανιστεί το σπαθί και μαζί μ' αυτό και ο θρύλος. Αλλά ήξερε πως αυτό δεν γινόταν. Αυτή ήταν η κατάρα – και η δύναμη – ενός θρύλου. Πιο δυνατός ακόμα κι' από το στρατό.

Καθώς το κοίταζε για εκατοστή φορά, ο ΜακΓκιλ δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί για άλλη μια φορά ποιος μπορεί να ήταν ο Εκλεκτός. Ποιος από τη γενιά του ήταν προορισμένος να το σηκώσει; Καθώς σκεφτόταν ότι έπρεπε να ορίσει διάδοχό του, αναρωτήθηκε ποιος, αν υπήρχε κάποιος, που θα ήταν προορισμένος να το σηκώσει.

«Το βάρος της λεπίδας είναι μεγάλο», ακούστηκε μια φωνή.

Ο ΜακΓκιλ έκανε μια στροφή, έκπληκτος που είχε παρέα στο μικρό δωμάτιο.

Εκεί, μπροστά του στην είσοδο της πόρτας στέκονταν ο Άργκον. Ο ΜακΓκιλ αναγνώρισε τη φωνή του πριν καν τον δει και ένιωθε εκνευρισμένος που ο Άργκον δεν είχε έρθει νωρίτερα, αλλά και ευχαριστημένος που τον είχε τώρα εκεί.

«Άργησες», είπε ο ΜακΓκιλ.

«Εγώ δεν έχω αίσθηση του χρόνου», απάντησε ο Άργκον. Ο ΜακΓκιλ στράφηκε πίσω στο σπαθί.

«Πίστεψες ποτέ σου ότι θα μπορούσα να το σηκώσω;»

ρώτησε με στοχασμό. «Εκείνη τη μέρα που έγινα Βασιλιάς;»

«Όχι», απάντησε ο Άργκον κατηγορηματικά.

Ο ΜακΓκιλ γύρισε και τον κοίταξε.

«Το ήξερες ότι δεν θα μπορούσα να το κάνω. Το έβλεπες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

Ο ΜακΓκιλ φαινόταν πολύ σκεπτικός.

«Με τρομάζει όταν απαντάς έτσι κοφτά. Δεν το συνηθίζεις».

Ο Άργκον έμεινε σιωπηλός και τελικά ο ΜακΓκιλ κατάλαβε ότι δεν θα έλεγε τίποτα άλλο.

«Θα ορίσω τον διάδοχό μου σήμερα», είπε ο ΜακΓκιλ. «Αλλά αισθάνομαι ότι δεν έχει νόημα να ορίζεται ο διάδοχος μια τέτοια μέρα. Στερεί τη χαρά του βασιλιά την ημέρα του γάμου του παιδιού του».

«Ίσως είναι γραφτό να μετριάζεται μια τέτοια χαρά».

«Αλλά μου μένουν πολλά χρόνια βασιλείας ακόμα», δήλωσε ο ΜακΓκιλ.

«Ίσως όχι τόσα πολλά όσα νομίζεις», του απάντησε ο Άργκον.

Ο ΜακΓκιλ μισόκλεισε τα μάτια του και αναρωτήθηκε. Μήπως αυτό ήταν ένα μήνυμα;

Αλλά ο Άργκον δεν είπε τίποτα άλλο.

«Έξι παιδιά. Ποιο να διαλέξω;» ρώτησε ο ΜακΓκιλ.

«Γιατί ρωτάς εμένα; Έχεις ήδη αποφασίσει».

Ο ΜακΓκιλ τον κοίταξε. «Βλέπεις πολλά. Ναι. Έχω

αποφασίσει. Αλλά και πάλι θέλω να μάθω τη γνώμη σου».

«Νομίζω πως έχεις κάνει σωστή επιλογή», είπε ο Άργκον. «Αλλά να θυμάσαι: ένας βασιλιάς δεν μπορεί να κυβερνάει μέσα από τον τάφο του. Ανεξάρτητα από το ποιον εσύ νομίζεις ότι διάλεξες, η μοίρα έχει τον τρόπο της να διαλέγει εκείνη αυτόν που θέλει».

«Θα ζήσω Άργκον;» ο ΜακΓκιλ ρώτησε σοβαρά, κάνοντας την ερώτηση που ήθελε να κάνει από τότε που είχε ξυπνήσει το προηγούμενο βράδυ από έναν τρομερό εφιάλτη.

«Ονειρεύτηκα ένα κοράκι χθες βράδυ», πρόσθεσε. «Ήρθε και έκλεψε το στέμμα μου. Μετά άλλο ένα ήρθε και πήρε εμένα μακριά. Καθώς με έπαιρνε, είδα το βασίλειό μου να απλώνεται από κάτω. Και καθώς απομακρυνόμουν, έγινε κατάμαυρο. Άγονο. Ένας έρημος τόπος».

«Κοίταξε τον Άργκον, και τα μάτια του είχαν βουρκώσει.

«Ήταν απλώς ένα όνειρο; Ή ήταν κάτι περισσότερο;»

«Τα όνειρα πάντα είναι κάτι περισσότερο, δεν είναι;»

ρώτησε ο Άργκον.

Ο ΜακΓκιλ ένιωσε ένα συναίσθημα σαν να βυθιζόταν.

«Πού είναι ο κίνδυνος; Μόνο αυτό πες μου».

Ο Άργκον τον πλησίασε και τον κοίταξε στα μάτια τόσο έντονα που ο ΜακΓκιλ αισθάνθηκε σαν να έμπαινε σε μια άλλη διάσταση.

Ο Άργκον έγειρε προς τα εμπρός και του ψιθύρισε:

«Είναι πάντα πιο κοντά απ' όσο νομίζεις».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο Θορ κρύφτηκε μέσα στα άχυρα στο πίσω μέρος μιας άμαξας καθώς αυτή πέρναγε δίπλα του στον επαρχιακό δρόμο. Είχε καταφέρει να φτάσει ως το δρόμο το προηγούμενο βράδυ και περίμενε υπομονετικά ώσπου να περάσει κάποια άμαξα που να ήταν αρκετά μεγάλη για να ανέβει χωρίς να τον καταλάβουν. Είχε σκοτεινιάσει και η άμαξα πήγαινε αρκετά αργά για να τρέξει τόσο ώστε να την προλάβει και να πηδήξει επάνω από την πίσω πλευρά. Είχε πέσει μέσα στο άχυρο, χώθηκε από κάτω και κρύφτηκε καλά. Ευτυχώς, ο οδηγός δεν τον είχε δει. Ο Θορ δεν μπορούσε να ξέρει με βεβαιότητα αν η άμαξα πήγαινε πράγματι στην Αυλή του Βασιλιά, αλλά κινούνταν προς αυτή την κατεύθυνση, και μια άμαξα αυτού του μεγέθους, ειδικά με αυτά τα διακριτικά, δεν θα μπορούσε να πηγαίνει σε πολλά άλλα μέρη.

Στη διάρκεια της διαδρομής μέσα στη νύχτα, έμεινε ξύπνιος για ώρες, και σκεφτόταν την συνάντηση που είχε με το Σάιμπολντ. Με τον Άργκον. Σκεφτόταν το πεπρωμένο του. Το σπίτι του. Τη μητέρα του. Ένιωθε ότι το σύμπαν του είχε απαντήσει και του είχε πει ότι η μοίρα του ήταν διαφορετική. Έμεινε ξαπλωμένος εκεί, με τα χέρια κάτω από το κεφάλι του να κοιτάζει τον νυχτερινό ουρανό που φαινόταν μέσα από τον σχισμένο καμβά. Έβλεπε το

σύμπαν, τόσο λαμπερό, με τα κόκκινα αστέρια του τόσο μακριά. Ήταν ενθουσιασμένος. Για πρώτη φορά στη ζωή του ταξίδευε. Δεν ήξερε προς τα που, αλλά ταξίδευε. Με τον ένα η τον άλλο τρόπο, θα κατάφερνε να φτάσει στην Αυλή του Βασιλιά.

Όταν ο Θορ άνοιξε τα μάτια του ήταν πια πρωί και το φως περνούσε μέσα και πλημμύριζε την άμαξα. Κατάλαβε ότι είχε αποκοιμηθεί. Ανακάθισε γρήγορα και κοιτάζοντας γύρω του, κατέκρινε τον εαυτό του που άφησε να τον πάρει ο ύπνος. Θα έπρεπε να ήταν πιο προσεκτικός – ήταν τυχερός που δεν τον είχαν ανακαλύψει.

Η άμαξα συνέχισε να κινείται, αλλά δεν ταρακουνιόταν τόσο πολύ. Αυτό σήμαινε ένα πράγμα: καλύτερο δρόμο. Έπρεπε να ήταν κοντά σε πόλη. Ο Θορ κοίταξε κάτω και είδε πόσο ομαλός ήταν ο δρόμος, χωρίς πέτρες και χαντάκια, αλλά στρωμένος με λεπτά άσπρα χαλίκια. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά γρηγορότερα – πλησίαζαν στην Αυλή του Βασιλιά.

Ο Θορ κοίταξε έξω από την πίσω πλευρά της άμαξας και έμεινε άναυδος. Οι άψογοι δρόμοι ήταν γεμάτοι ζωντάνια. Δεκάδες άμαξες, όλων των σχημάτων και μεγεθών, πλημμύριζαν τους δρόμους και κουβαλούσαν όλων των ειδών τα εμπορεύματα. Το ένα ήταν φορτωμένο με γουναρικά, το άλλο με χαλιά, άλλο ένα με κοτόπουλα. Ανάμεσά τους περπατούσαν εκατοντάδες έμποροι, μερικοί καθοδηγούσαν βοοειδή, άλλοι κουβαλούσαν καλάθια

με διάφορα προϊόντα στο κεφάλι τους. Τέσσερις άνδρες κουβαλούσαν ένα μπόγο με μεταξωτά που τα εξισοροπούσαν πάνω σε ραβδιά. Ήταν μια στρατιά ανθρώπων που όλοι κατευθύνονταν προς μια κατεύθυνση.

Ο Θορ αισθάνθηκε ζωντάνια. Δεν είχε δει ποτέ του τόσους πολλούς ανθρώπους μαζεμένους, τόσα πολλά αγαθά, και τόση κίνηση. Είχε περάσει όλη τη ζωή του σε ένα μικρό χωριό και τώρα βρίσκονταν σε ένα κόμβο γεμάτο με ανθρώπους.

Άκουσε ένα δυνατό θόρυβο, το τρίξιμο αλυσίδων και το χτύπημα ενός τεράστιου κομματιού ξύλου που ήταν τόσο δυνατό που σείστηκε το έδαφος. Δευτερόλεπτα αργότερα ακούστηκε ένας διαφορετικός ήχος από οπλές αλόγων που κάλπαζαν πάνω στο ξύλο. Κοίταξε χαμηλά και συνειδητοποίησε ότι διέσχιζαν μια γέφυρα κάτω απ' την οποία υπήρχε μια τάφος. Ήταν μια κινητή γέφυρα.

Ο Θορ έβγαλε έξω το κεφάλι του και είδε τεράστιες πέτρινες κολόνες, ενώ πιο πάνω υπήρχε μια σιδερένια πύλη με μυτερά σιδερένια δόντια. Περνούσαν μέσα από την Βασιλική Πύλη.

Ήταν η μεγαλύτερη πύλη που είχε δει ποτέ. Κοίταξε τα σιδερένια δόντια και σκέφτηκε με δέος πως αν η πύλη κατέβαινε ξαφνικά, θα τον έκοβε στη μέση. Εντόπισε τέσσερις στρατιώτες του Αργυρού Τάγματος του Βασιλιά να φρουρούν την είσοδο και η καρδιά του άρχισε να χτυπά ακόμα πιο δυνατά.

Πέρασαν μέσα από ένα μακρύ πέτρινο τούνελ, και αμέσως μετά ο ουρανός φάνηκε ξανά. Βρίσκονταν μέσα στην Αυλή του Βασιλιά.

Ο Θορ δεν μπορούσε να το πιστέψει. Εδώ υπήρχε πολύ μεγαλύτερη κίνηση, και όσο απίθανο κι' αν ήταν – χιλιάδες άνθρωποι φαίνονταν να πηγαίνουν προς κάθε κατεύθυνση. Υπήρχαν τεράστιες εκτάσεις με πράσινο χορτάρι, τέλεια κομμένο, και ανθισμένα λουλούδια παντού. Ο δρόμος έγινε πιο πλατύς και στις άκρες του υπήρχαν κιόσκια, πωλητές και πέτρινα κτίρια. Και ανάμεσα σ' όλα αυτά, οι άντρες του Βασιλιά. Στρατιώτες με λαμπερές πανοπλίες. Ο Θορ τα είχε καταφέρει.

Μέσα στον ενθουσιασμό του ξεχάστηκε και σηκώθηκε όρθιος. Αμέσως η άμαξα σταμάτησε επί τόπου κάνοντάς τον να πέσει απότομα προς τα πίσω και να προσγειωθεί με την πλάτη μέσα στο άχυρο. Πριν προλάβει να σηκωθεί, άκουσε τον ήχο από ένα ξύλο που κατέβαινε και σηκώνοντας τα μάτια του είδε έναν θυμωμένο γέρο, караφλό και κουρελή να τον αγριοκοιτάζει. Ο αμαξιάς άπλωσε το χέρι του, άρπαξε τον Θορ από τους αστραγάλους και με τα κοκαλιάρικα χέρια του τον τράβηξε έξω.

Ο Θορ, σαν να πέταγε, προσγειώθηκε άγαρμπα με την πλάτη στο χώμα του δρόμου, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης. Ολόγυρά του, ξέσπασαν δυνατά γέλια.

«Την άλλη φορά που θα ανέβεις στην άμαξιά μου, θα σε δέσω χειροπόδαρα! Τώρα είσαι τυχερός που δεν φωνάζω

τους στρατιώτες!»

Ο γέρος έκανε στροφή, έφτυσε, ανέβηκε βιαστικά πάνω στην άμαξα και με το μαστίγιο χτύπησε τα άλογά του για να ξεκινήσουν.

Ντροπιασμένος, ο Θορ μάζεψε το κουράγιο του αργά αργά και σηκώθηκε όρθιος. Κοίταξε γύρω. Κάποιοι περαστικοί γελούσαν αλλά όταν κι' ο Θορ τους κοίταξε κοροϊδευτικά, έστρεψαν αλλού το βλέμμα τους. Τίναξε τη σκόνη από πάνω του και με τα χέρια του ξεσκόνισε τα μπράτσα του – είχε πληγωθεί η περηφάνια του, αλλά όχι το σώμα του.

Η καλή του διάθεση επέστρεψε καθώς κοιτούσε γύρω του θαμπωμένος και συνειδητοποίησε ότι θα έπρεπε να είναι χαρούμενος που είχε φτάσει τουλάχιστον ως εδώ. Τώρα που είχε βγει από την άμαξα μπορούσε να κοιτάει γύρω του ελεύθερα και αυτό που έβλεπε ήταν πραγματικά ένα υπέροχο θέαμα: η Αυλή απλώνονταν τόσο μακριά όσο έφτανε η ματιά του. Στο κέντρο της βρίσκονταν ένα εξαίσιο πέτρινο παλάτι που ήταν οχυρωμένο γύρω γύρω με πανύψηλα τείχη. Πάνω στην κορυφή τους τα τείχη ήταν διακοσμημένα με στηθαία που έμοιαζαν σαν στέμμα και εκεί περιπολούσε ο στρατός του Βασιλιά. Ολόγυρά του ήταν καταπράσινες εκτάσεις, άψογα συντηρημένες, πέτρινες πλατείες, σιντριβάνια και συστάδες δέντρων. Ήταν μια μεγάλη πόλη. Και ήταν πλημμυρισμένη με κόσμο.

Η καρδιά του για μια στιγμή σκίρτησε καθώς, στο βάθος,

είδε ένα ιπποδρόμιο για κονταρομαχίες, με τον χωμάτινο διάδρομό του και το διαχωριστικό σχοινί στη μέση. Σε ένα άλλο γήπεδο, μπορούσε να δει στρατιώτες που έριχναν δόρατα σε μακρινούς στόχους, ενώ σ' ένα άλλο υπήρχαν τοξότες που έριχναν σε στόχους από άχυρο. Φαινόταν ότι παντού υπήρχαν αγωνίσματα και συναγωνισμοί. Υπήρχε και μουσική: λαούτα και φλάουτα και κύμβαλα και ομάδες μουσικών να περιφέρονται. Και κρασί σε τεράστια βαρέλια που τα κυλούσαν για να τα φέρουν έξω. Για τα φαγητά ετοιμάζονταν πελώρια τραπέζια που απλώνονταν ως εκεί που μπορούσε να δει η ματιά του. Έμοιαζε σαν να είχε φτάσει στη μέση μιας πολύ μεγάλης γιορτής. Όμως, όσο εκθαμβωτικά κι' αν ήταν όλα αυτά, ο Θορ ένιωθε την ανάγκη να πάει να βρει την Λεγεώνα. Είχε ήδη αργήσει και έπρεπε να παρουσιαστεί.

Έτρεξε βιαστικά προς τον πρώτο άνθρωπο που είδε, έναν μεσόκοπο άντρα με ματωμένα ρούχα που έμοιαζε ότι ήταν χασάπης και κατηφόριζε βιαστικά στο δρόμο. Όλοι εδώ βιάζονταν πολύ.

«Με συγχωρείτε, κύριε», είπε ο Θορ αρπάζοντάς τον από το μπράτσο.

Ο άντρας κοίταξε το χέρι του Θορ υποτιμητικά.

«Τι θες, αγόρι μου;»

«Ψάχνω τη Λεγεώνα του Βασιλιά. Μήπως ξέρετε που εκπαιδεύονται;»

«Σου μοιάζω για χάρτης;» είπε ο άντρας με συριχτή φωνή

και έφυγε τρέχοντας.

Ο Θορ αιφνιδιάστηκε από την αγένειά του.

Πλησίασε βιαστικά το επόμενο άτομο που είδε – μια γυναίκα που ζύμωνε με το αλεύρι της σε ένα μακρύ τραπέζι. Υπήρχαν αρκετές γυναίκες στο ίδιο τραπέζι και όλες τους δούλευαν σκληρά. Ο Θορ υπέθεσε ότι κάποια απ' αυτές θα ήξερε.

«Με συγχωρείτε, δεσποινίς», είπε. «Μήπως τυχόν ξέρετε που εκπαιδεύεται η Λεγεώνα του Βασιλιά;»

Κοίταξε η μια την άλλη και άρχισαν να χαχανίζουν – μερικές από αυτές δεν ήταν πολύ πιο μεγάλες απ' αυτόν.

«Ψάχνεις σε λάθος μέρος», αυτή είπε. «Εδώ εμείς προετοιμαζόμαστε για τη γιορτή».

«Μου είπαν, όμως, ότι εκπαιδεύονται στην Αυλή του Βασιλιά», είπε ο Θορ μπερδεμένος.

Οι γυναίκες άρχισαν να γελούν ξανά, πιο συγκρατημένα αυτή τη φορά. Η πιο μεγάλη έβαλε τα χέρια της στους γοφούς της και κούνησε το κεφάλι της.

«Κάνεις σαν να είναι η πρώτη σου φορά στην Αυλή του Βασιλιά. Δεν έχεις ιδέα πόσο μεγάλη είναι;»

Ο Θορ κοκκίνισε καθώς οι άλλες γυναίκες άρχισαν πάλι να γελάνε, έτσι γύρισε κι' έφυγε σαν σίφουνας. Δεν του άρεσε να τον κοροϊδεύουν.

Μπροστά του έβλεπε καμιά δεκαριά δρόμους να περνάνε και να στρίβουν από κάθε πέρασμα μέσα στην Αυλή του Βασιλιά, ενώ διάσπαρτες στα πέτρινα τείχη ήταν

τουλάχιστον δώδεκα είσοδοι. Το μέγεθος και το εύρος αυτού του τόπου ήταν κάτι το συγκλονιστικό. Είχε το κακό προαίσθημα ότι ακόμα κι' αν έψαχνε μέρες δεν θα εύρισκε τη Λεγεώνα.

Τότε του ήρθε μια ιδέα. Ένας στρατιώτης θα ήξερε σίγουρα που εκπαιδεύονταν οι άλλοι. Ένωθε αμηχανία στην ιδέα ότι θα πλησίαζε έναν πραγματικό στρατιώτη του Βασιλιά, αλλά καταλάβαινε ότι έπρεπε.

Γύρισε και πήγε βιαστικά προς το τείχος, στον στρατιώτη που στέκονταν φρουρός στην πιο κοντινή είσοδο, ελπίζοντας ότι δεν θα τον πέταγε έξω. Ο στρατιώτης στέκονταν καμαρωτός και κοίταζε ευθεία μπροστά.

«Ψάχνω την Λεγεώνα του Βασιλιά», είπε ο Θορ, επιστρατεύοντας την πιο γενναία φωνή του.

Ο στρατιώτης συνέχισε να κοιτάει ευθεία μπροστά, αγνοώντας τον.

«Είπα, ψάχνω για την Λεγεώνα του Βασιλιά!» ο Θορ επέμεινε, πιο δυνατά και πιο αποφασιστικά για να κάνει τον στρατιώτη να τον προσέξει.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, ο στρατιώτης έριξε μια περιφρονητική ματιά προς το μέρος του.

«Μπορείτε να μου πείτε πού είναι;» είπε ο Θορ πειστικά.

«Και τι δουλειά έχεις εσύ μαζί τους;»

Πολύ σημαντική δουλειά», ο Θορ είπε με πειστικό τρόπο, ελπίζοντας ότι ο στρατιώτης δεν θα ρώταγε περισσότερα.

Ο στρατιώτης ξαναπήρε την ίδια στάση και κοιτάζοντας

ευθεία μπροστά τον αγνόησε για άλλη μια φορά. Ο Θορ ένωσε βαθιά θλίψη μέσα του, ενώ φοβόταν ότι δεν θα έπαιρνε ποτέ απάντηση από κανέναν.

Μετά από λίγο, που του φάνηκε όμως σαν αιωνιότητα, ο στρατιώτης απάντησε: «Πάρε την ανατολική πύλη και πήγαινε βόρεια όσο πιο μακριά μπορείς. Πάρε την τρίτη πύλη στ' αριστερά σου, μετά στρίψε δεξιά στη διακλάδωση, και ξανά δεξιά. Πέρασε μέσα από την δεύτερη πέτρινη αψίδα και το στρατόπεδό τους είναι πέρα από την πύλη. Αλλά σου λέω, χάνεις τον χρόνο σου. Δεν δέχονται επισκέπτες».

Ο Θορ δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα άλλο. Χωρίς να χάσει στιγμή, έστριψε και διέσχισε τρέχοντας το χωράφι, ακολουθώντας τις οδηγίες, ενώ τις επαναλάμβανε συνεχώς στο μυαλό του. Έβλεπε τον ήλιο ψηλά στον ουρανό και προσευχήθηκε να μην ήταν ήδη πολύ αργά όταν θα έφτανε.

*

Ο Θορ κατηφόρισε στα άψογα μονοπάτια που ήταν στρωμένα με λεπτό χαλικάκι διασχίζοντας την Αυλή του Βασιλιά. Προσπαθούσε να ακολουθήσει πιστά τις οδηγίες, ελπίζοντας πως δεν θα χαθεί. Όταν έφτασε στην άλλη άκρη της αυλής, είδε όλες τις πύλες και διάλεξε την τρίτη στ' αριστερά του. Πέρασε από κάτω και μετά ακολούθησε τις διακλαδώσεις στρίβοντας στο ένα μονοπάτι μετά το άλλο.

Έτρεχε κόντρα στις άμαξες, στους χιλιάδες ανθρώπους που συνέρρεαν στην πόλη και στα πλήθη που γίνονταν όλο και πυκνότερα από λεπτό σε λεπτό. Πέρναγε ξυστά από τους οργανοπαίχτες με τα λαούτα, τους ζογκλέρ, τους γελωτοποιούς και όλους όσοι ήταν εκεί για να διασκεδάσουν τα πλήθη. Ήταν όλοι τους ντυμένοι με τα καλύτερά τους ρούχα.

Ο Θορ δεν άντεχε στην ιδέα ότι η επιλογή θα άρχιζε χωρίς αυτός να είναι εκεί και προσπαθούσε να συγκεντρωθεί όσο πιο πολύ μπορούσε για να βρίσκει τα σωστά μονοπάτια, το ένα μετά το άλλο, ψάχνοντας ταυτόχρονα για κάποιο σημάδι ότι πλησίαζε στο στρατόπεδο εκπαίδευσης. Πέρασε κάτω από μια αψίδα, κατηφόρισε σ' άλλον ένα δρόμο, και μετά, εκεί στο βάθος, είδε αυτό που δεν μπορούσε παρά να είναι το πεπρωμένο του – ένα μίνι Κολοσσαίο, χτισμένο με πέτρα σε τέλειο κύκλο. Στρατιώτες φρουρούσαν την τεράστια πύλη στο κέντρο του. Ο Θορ άκουσε συγκρατημένες επευφημίες πίσω από τους τοίχους του και η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά. Εδώ ήταν το μέρος.

Συνέχισε να τρέχει ενώ τα πνευμόνια του κόντευαν να σκάσουν. Μόλις έφτασε στην πύλη, δύο φρουροί βγήκαν μπροστά και κατέβασαν τις λόγχες τους κλείνοντάς του το δρόμο. Ένας τρίτος φρουρός ήρθε μπροστά και σήκωσε την παλάμη του.

«Σταμάτα εκεί που είσαι», τον πρόσταξε.

Ο Θορ σταμάτησε απότομα, λαχανιασμένος, αλλά μετά βίας μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό του.

«Δεν... δεν... καταλαβαίνετε», είπε ασθμαίνοντας, με τις λέξεις να κόβονται καθώς προσπαθούσε να αναπνεύσει. «Πρέπει να μπω μέσα. Άρρησα».

«Άρρησες για ποιο πράγμα;»

«Για την επιλογή».

Ο φρουρός, ένας κοντός, βαρύς άντρας με δέρμα γεμάτο σημάδια, γύρισε και κοίταξε τους άλλους, οι οποίοι με τη σειρά τους τον κοίταξαν κυνικά. Γύρισε και εξέτασε τον Θορ με ένα υποτιμητικό βλέμμα.

«Οι νεοσύλλεκτοι έφτασαν εδώ πριν από ώρες, με τα βασιλικά οχήματα. Αν δεν έχεις προσκληθεί, δεν μπορείς να μπεις».

«Αλλά δεν καταλαβαίνετε. Πρέπει —»

Ο φρουρός άπλωσε το χέρι του και άρπαξε τον Θορ από το πουκάμισο.

«Εσύ δεν καταλαβαίνεις, μικρό, θρασύ αγόρι. Πώς τολμάς να έρχεσαι εδώ και να προσπαθείς να περάσεις με το ζόρι; Τώρα φύγε – πριν σε αλυσοδέσω».

Έσπρωξε τον Θορ, που έκανε αρκετά βήματα πίσω παραπατώντας.

Ο Θορ ένιωσε ένα πόνο στο στήθος εκεί που τον είχε ακουμπήσει το χέρι του φρουρού – αλλά πιο πολύ απ' αυτό, ένιωθε τον πόνο της απόρριψης. Ήταν αγανακτισμένος. Δεν είχε έρθει τόσο δρόμο για να τον διώξει ένας φρουρός χωρίς

καν να τον δουν. Ήταν αποφασισμένος να μπει μέσα.

Ο φρουρός γύρισε πίσω στους άντρες του και ο Θορ απομακρύνθηκε αργά αργά πηγαίνοντας γύρω από το κυκλικό κτίριο προς την αντίθετη κατεύθυνση. Είχε ένα σχέδιο. Περπάτησε ώσπου οι άντρες να μην μπορούν να τον δουν πια, και μετά άρχισε να τρέχει ελαφρά και αθόρυβα κατά μήκος των τειχών. Έλεγξε για να βεβαιωθεί ότι οι φρουροί δεν τον παρακολουθούσαν και μετά άρχισε να τρέχει πολύ πιο γρήγορα. Όταν είχε φτάσει στα μισά της διαδρομής γύρω από το κτίριο, εντόπισε άλλο ένα άνοιγμα που οδηγούσε μέσα στην αρένα. Ψηλά πάνω στο πέτρινο τείχος υπήρχαν αψιδωτά ανοίγματα τα οποία, όμως, προστατεύονταν με σιδερένια κάγκελα. Σε ένα από αυτά τα ανοίγματα έλειπαν τα κάγκελα. Άκουσε κι άλλες επευφημίες και ανεβαίνοντας πάνω στο περβάζι, κοίταξε κάτω.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Μέσα στο τεράστιο κυκλικό στρατόπεδο εκπαίδευσης βρίσκονταν δεκάδες νεοσύλλεκτοι – συμπεριλαμβανομένων και των αδελφών του. Ήταν παρατεταγμένοι απέναντι από μια ομάδα στρατιωτών του Αργυρού Τάγματος. Οι άντρες του βασιλιά βάδιζαν ανάμεσά τους συναθροίζοντάς τους.

Μία άλλη ομάδα νεοσύλλεκτων στέκονταν στην άλλη πλευρά κάτω από το άγρυπνο μάτι ενός στρατιώτη και έριχναν ακόντια σε ένα μακρινό στόχο. Ένας από αυτούς αστόχησε.

Οι φλέβες του Θορ έκαιγαν από την αγανάκτηση. Αυτός θα μπορούσε να είχε χτυπήσει τους στόχους. Ήταν το ίδιο καλός όσο οποιοσδήποτε άλλος από αυτούς. Δεν ήταν δίκαιο να τον αφήσουν έξω μόνο και μόνο επειδή ήταν μικρότερος σε ηλικία και λίγο πιο μικρόσωμος.

Ξαφνικά, ο Θορ ένωσε ένα χέρι στην πλάτη του και καθώς αυτό τον τράβηξε πίσω, έφυγε απότομα προς τα κάτω και έπεσε με γδούπο στο έδαφος σαν κουβάρι. Σήκωσε τα μάτια του και είδε τον φρουρό από την πύλη να του χαμογελά ειρωνικά.

«Τι σου είπα, νεαρέ;»

Πριν μπορέσει να αντιδράσει, ο φρουρός πήρε φόρα και κλώτσησε δυνατά τον Θορ που ένωσε ένα δυνατό πόνο στα πλευρά του, ενώ ο φρουρός ετοιμαζόταν να τον ξανακλωτήσει.

Αυτή τη φορά, ο Θορ άρπαξε το πόδι του φρουρού στον αέρα. Το τράβηξε δυνατά και εκείνος έχασε την ισορροπία του και έπεσε.

Ο Θορ σηκώθηκε αμέσως, αλλά και ο φρουρός έκανε το ίδιο. Ο Θορ τον κοίταξε, σοκαρισμένος απ' αυτό που είχε κάνει. Απέναντί του ο φρουρός τον αγριοκοίταγε.

«Όχι μόνο θα σε δέσω», είπε ο φρουρός με συριχτή φωνή, «αλλά θα σε κάνω να πληρώσεις γι' αυτό. Κανείς δεν αγγίζει έναν φρουρό του Βασιλιά! Ξέχνα το να μπεις στη Λεγεώνα – τώρα θα σαπίσεις στα μπουντρούμια! Θα είσαι τυχερός αν ποτέ ξαναβγείς από εκεί.!»

Ο φρουρός έβγαλε μια αλυσίδα με λουκέτο στην άκρη. Πλησίασε τον Θορ με την εκδίκηση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Το μυαλό του Θορ πήρε γρήγορες στροφές. Δεν μπορούσε να αφήσει τον εαυτό του να τον αλυσοδέσουν – και σίγουρα δεν ήθελε να βλάψει ένα Φρουρό του Βασιλιά. Έπρεπε να σκεφτεί κάτι – γρήγορα.

Θυμήθηκε τη σφεντόνα του. Μόλις την έπιασε, τα αντανακλαστικά του ανέλαβαν τη συνέχεια. Την άρπαξε, έβαλε μέσα την πέτρα, σημάδεψε, και την άφησε να φύγει.

Η πέτρα έσχισε τον αέρα και χτύπησε τις αλυσίδες από το χέρι του φρουρού που είχε μείνει άναυδος. Χτύπησε επίσης και τα δάκτυλά του. Ο φρουρός, έκανε ένα βήμα πίσω και κούνησε το χέρι του, ουρλιάζοντας από πόνο, καθώς οι αλυσίδες έπεφταν με θόρυβο στο έδαφος.

Ο φρουρός έριξε μια θανατηφόρα ματιά στον Θορ και τράβηξε το σπαθί του. Αυτό βγήκε από τη θήκη του με τον χαρακτηριστικό μεταλλικό του ήχο.

«Αυτό ήταν το τελευταίο σου λάθος», τον απείλησε ο φρουρός με κακία και όρμησε κατά πάνω του.

Ο Θορ δεν είχε καμία άλλη επιλογή. Αυτός ο άνθρωπος δεν επρόκειτο να τον αφήσει να φύγει. Έβαλε άλλη μια πέτρα στη σφεντόνα και του την έριξε. Ο στόχος του ήταν καλά μελετημένος – δεν ήθελε να σκοτώσει τον φουρό, αλλά έπρεπε να τον σταματήσει. Έτσι, αντί να στοχεύσει στην καρδιά του, τη μύτη, τα μάτια, ή το κεφάλι του, ο

Θορ στόχευσε στο μοναδικό μέρος που ήξερε ότι θα τον σταματούσε, χωρίς όμως να τον σκοτώσει.

Ανάμεσα στα πόδια του.

Άφησε την πέτρα να φύγει – όχι με όλη του τη δύναμη, αλλά αρκετή για να τον ρίξει κάτω.

Ήταν το τέλειο χτύπημα.

Ο φρουρός διπλώθηκε στα δύο, και ρίχνοντας το σπαθί του, έβαλε σφιχτά τα χέρια του γύρω από τα γεννητικά του όργανα. Μετά κατέρρευσε στο έδαφος και κουλουριάστηκε σαν μπάλα.

«Θα σε κρεμάσουν γι' αυτό που έκανες!» φώναξε απειλητικά ανάμεσα σε βογγητά πόνου. «Φρουροί! Φρουροί!»

Ο Θορ σήκωσε τα μάτια του και είδε στο βάθος αρκετούς φρουρούς του Βασιλιά να τρέχουν προς το μέρος του.

Ήταν τώρα ή ποτέ.

Χωρίς να χάσει στιγμή, έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το περβάζι του παραθύρου. Θα έπρεπε να περάσει μέσα απ' αυτό, να πηδήξει κάτω στην αρένα και να πάει να παρουσιαστεί. Και ήταν αποφασισμένος να δώσει μάχη με όποιον θα προσπαθούσε να μπει εμπόδιο στο δρόμο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο ΜακΓκιλ καθόταν στην επάνω αίθουσα του κάστρου του, στην προσωπική του αίθουσα, εκείνη που χρησιμοποιούσε για τις προσωπικές του υποθέσεις. Καθόταν στον ατομικό του θρόνο, που ήταν φτιαγμένος από σκαλιστό ξύλο, και κοίταζε τα τέσσερα παιδιά του που στέκονταν μπροστά του. Εκεί ήταν ο Κέντρικ, ο μεγαλύτερος γιος του που στα είκοσι πέντε του ήταν εξαιρετικός πολεμιστής και πραγματικός τζέντλεμαν. Απ' όλα του τα παιδιά, αυτός έμοιαζε στον ΜακΓκιλ περισσότερο – πραγματική ειρωνεία μια και ήταν εξώγαμος. Ήταν το μόνο του παραστράτημα με μια άλλη γυναίκα που την είχε προ πολλού ξεχάσει. Ο ΜακΓκιλ είχε αναθρέψει τον Κέντρικ μαζί με τα νόμιμα παιδιά του, παρά τις αρχικές διαμαρτυρίες της Βασίλισσας, υπό τον όρο ότι δεν θα ανέβαινε ποτέ στον θρόνο. Τώρα αυτό ήταν κάτι που τον πονούσε πραγματικά αφού, ο Κέντρικ ήταν ο πιο εξαίρετος άνθρωπος που γνώριζε, και ένας γιος που ήταν περήφανος που είχε. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει ποτέ καλύτερος διάδοχος στο βασίλειό του.

Δίπλα στον Κέντρικ, και σε πλήρη αντίθεση μ' αυτόν, στεκόταν ο Γκάρεθ, ο δευτερότοκος γιος του – δηλαδή ο πρωτότοκος νόμιμος γιος του. Ο Γκάρεθ ήταν είκοσι τριών, λεπτός με βαθουλωτά μάγουλα και μεγάλα καστανά μάτια

που δεν σταματούσαν να κινούνται. Ο χαρακτήρας του δεν θα μπορούσε να είναι πιο διαφορετικός από τον μεγαλύτερο αδελφό του. Ο Γκάρεθ ήταν ακριβώς ό,τι δεν ήταν ο Κέντρικ. Ενώ ο αδελφός του ήταν ευθύς και ειλικρινής, ο Γκάρεθ έκρυβε τις πραγματικές τους σκέψεις. Εκεί που ο αδελφός του ήταν υπερήφανος και ευγενής, ο Γκάρεθ ήταν δόλιος και ανέντιμος. Το γεγονός ότι αντιπαθούσε τον ίδιο του το γιο πονούσε πραγματικά τον ΜακΓκιλ. Είχε προσπαθήσει πολλές φορές να διορθώσει τον χαρακτήρα του, αλλά μετά από κάποιο σημείο, όταν το αγόρι ήταν στην εφηβεία του, ο ΜακΓκιλ αποφάσισε ότι ο χαρακτήρας του ήταν έμφυτος. Ο Γκάρεθ ήταν δολοπλόκος, διψούσε για εξουσία και ήταν φιλόδοξος, αλλά με την αρνητική έννοια της λέξης. Ο ΜακΓκιλ ήξερε επίσης ότι ο Γκάρεθ δεν είχε καμία προτίμηση για τις γυναίκες, αλλά είχε αρκετούς άντρες εραστές. Άλλοι βασιλιάδες θα είχαν διώξει ένα τέτοιο γιο, αλλά ο ΜακΓκιλ ήταν πιο ανοιχτόμυαλος, και σε ό,τι τον αφορούσε, αυτός δεν ήταν λόγος να μην τον αγαπάει. Δεν τον κατέκρινε γι' αυτό. Γι' αυτό, όμως που πράγματι τον κατέκρινε, ήταν ο ραδιούργος χαρακτήρας του – κάτι που δεν μπορούσε να παραβλέψει.

Ακριβώς δίπλα στον Γκάρεθ στεκόταν η δευτερότοκη κόρη του ΜακΓκιλ, η Γκουέντολιν. Είχε μόλις κλείσει τα δεκάξι της χρόνια και ήταν ένα από τα ομορφότερα κορίτσια που υπήρχαν – ενώ η ομορφιά του χαρακτήρα της επισκίαζε ακόμα και την εμφάνισή της. Ήταν ευγενική,

γενναιόδωρη, έντιμη – η πιο εξαιρετική κοπέλα απ’ όσες ήξερε. Από την άποψη αυτή, έμοιαζε πολύ με τον Κέντρικ. Κοιτούσε τον ΜακΓκιλ με την αγάπη μιας κόρης για τον πατέρα της και σε κάθε της ματιά ένιωθε πάντα την πίστη της σ’ αυτόν. Ήταν πολύ πιο περήφανος γι’ αυτή παρά για τους γιους του.

Δίπλα ακριβώς στην Γκουέντολιν, ήταν ο πιο μικρός γιος του ΜακΓκιλ, ο Ρις, ένα περήφανο παλικάρι γεμάτο ζωντάνια και θάρρος που στα δεκατέσσερά του άρχιζε να γίνεται άντρας. Ο ΜακΓκιλ είχε παρακολουθήσει την ένταξή του στη Λεγεώνα, και ήδη μπορούσε να δει τι άντρας επρόκειτο να γίνει. Ο ΜακΓκιλ δεν είχε καμία αμφιβολία. Ο Ρις θα ήταν ο καλύτερός του γιος και θα γινόταν εξαιρετικός κυβερνήτης. Αλλά αυτή η μέρα δεν είχε φτάσει ακόμα. Ήταν ακόμα πολύ μικρός και είχε πολλά να μάθει.

Ο ΜακΓκιλ είχε ανάμεικτα συναισθήματα καθώς κοίταζε προσεκτικά αυτά τα τέσσερα παιδιά, τους τρεις γιους του και την κόρη του, να στέκονται μπροστά του. Ένιωθε υπερηφάνεια ανάμικτη με απογοήτευση. Ένιωθε επίσης θυμό και δυσαρέσκεια που δύο από τα παιδιά του δεν ήταν εκεί. Η μεγαλύτερη, η κόρη του η Λουάντα, φυσικά ετοιμαζόταν για τον γάμο της, και αφού μετά το γάμο της θα έφευγε για άλλο βασίλειο, δεν είχε λόγο να παραβρίσκεται σ’ αυτή την συζήτηση σχετικά με την διαδοχή. Όμως, ο άλλος του γιος, ο δεκαοκτάχρονος Γκόντφρι, ο μεσαίος, ήταν απών και ο ΜακΓκιλ είχε κοκκινίσει από την περιφρόνηση που

του έδειχνε.

Από τότε που ήταν μικρό παιδί, ο Γκόντφρι έδειχνε την περιφρόνησή του για τη βασιλεία και ήταν σαφές ότι ποτέ του δεν θα νοιαζόταν για τον θεσμό ή για να κυβερνήσει. Αλλά η μεγαλύτερη απογοήτευση του ΜακΓκιλ ήταν ότι ο Γκόντφρι προτιμούσε να περνάει τον καιρό του σε μπυραρίες με κακές παρέες, προκαλώντας συνεχώς στην βασιλική οικογένεια όλο και μεγαλύτερη ντροπή και ατίμωση. Ήταν ένας τεμπέλης που κοιμόταν τη μισή ημέρα ενώ την άλλη μισή την περνούσε στο ποτό. Από τη μια πλευρά, ο ΜακΓκιλ ένιωθε ανακουφισμένος που δεν είχε έρθει, όμως από την άλλη, αυτή ήταν μια προσβολή που δεν μπορούσε να αντέξει. Στην πραγματικότητα, ήταν κάτι που περίμενε και γι' αυτό το λόγο είχε στείλει τους άντρες του από νωρίς να χτενίσουν τις μπυραρίες, για να τον βρουν και να τον φέρουν πίσω. Ο ΜακΓκιλ καθόταν σιωπηλός και περίμενε, έως ότου οι φρουροί εκτέλεσαν την εντολή.

Η βαριά δρύινη πόρτα τελικά άνοιξε με θόρυβο και μέσα μπήκαν οι βασιλικοί φρουροί που έσερναν τον Γκόντφρι ανάμεσά τους. Του έδωσαν μια σπρωξιά και ο Γκόντφρι μπήκε παραπατώντας μέσα στην αίθουσα καθώς οι φρουροί έκλειναν την πόρτα πίσω του.

Τα αδέρφια του γύρισαν όλα και τον κοίταξαν. Ο Γκόντφρι ήταν απεριποίητος, βρωμούσε μύρα, ήταν αξύριστος και μισοντυμένος. Τους χαμογέλασε. Αυθάδης, όπως πάντα.

«Γεια σου Πατέρα», είπε ο Γκόντφρι. «Έχασα κάτι καλό;»

«Στάσου εκεί μαζί με τα αδέρφια σου και περίμενε να σας μιλήσω. Αν δεν το κάνεις, μάρτυράς μου ο Θεός, θα σε αλυσοδέσω και θα σε στείλω στα μπουντρούμια μαζί με τους υπόλοιπους κοινούς κρατούμενους, και δεν πρόκειται να δεις φαγητό – πόσο μάλλον μπύρα – για τρεις ολόκληρες μέρες.

Προκλητικά, ο Γκόντφρι αγριοκοίταξε τον πατέρα του. Σ' αυτή την ματιά, ο ΜακΓκιλ μπορούσε να διακρίνει κάποια βαθιά αποθέματα δύναμης, κάτι από τον εαυτό του, μια σπίθα που κάποια μέρα θα έφερνε κάτι καλό για τον Γκόντφρι. Αν μπορούσε ποτέ να ξεπεράσει την ίδια του την προσωπικότητα.

Επαναστατικός ως το τέλος, ο Γκόντφρι περίμενε περίπου δέκα δευτερόλεπτα πριν τελικά υπακούσει και κάνει μερικά βαριεστημένα βήματα για να πάει να σταθεί μαζί με τους άλλους.

Ο ΜακΓκιλ κοίταζε προσεκτικά τα πέντε παιδιά που στέκονταν μπροστά του: τον νόθο, τον διεστραμμένο, τον μέθυσο, την κόρη του και τον μικρότερο γιο του. Ήταν ένα παράξενο μείγμα και σχεδόν δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν όλοι τους δικά του παιδιά. Και τώρα, την ημέρα του γάμου της μεγάλης του κόρης, το καθήκον του ήταν να διαλέξει ένα διάδοχο από αυτή την ομάδα. Πώς ήταν δυνατόν;

Ήταν μια δοκιμασία ματαιότητας. Στο κάτω κάτω, βρισκόταν ακόμα στην ακμή του και θα μπορούσε να κυβερνήσει για άλλα τριάντα χρόνια. Όποιον διάδοχο κι αν διάλεγε σήμερα, μπορεί να μην ανέβαινε στον θρόνο για δεκαετίες. Όλη αυτή η παράδοση τον ενοχλούσε. Μπορεί να ήταν καλή για την εποχή των προγόνων του, αλλά δεν είχε καμία θέση στο σήμερα.

Ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του.

«Συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα ακολουθώντας την παράδοση. Όπως γνωρίζετε, την σημερινή ημέρα, την ημέρα του γάμου της μεγαλύτερης κόρης μου, το καθήκον μου είναι να ορίσω διάδοχο του θρόνου. Ένας διάδοχος που θα κυβερνήσει αυτό το βασίλειο. Σε περίπτωση που πεθάνω, δεν υπάρχει κανένας καταλληλότερος για να κυβερνήσει από την μητέρα σας. Αλλά οι νόμοι του βασιλείου μας ορίζουν ότι μόνο ένας απόγονος του βασιλιά μπορεί να γίνει διάδοχος. Επομένως, πρέπει να επιλέξω.

Ο ΜακΓκιλ κράτησε την ανάσα του καθώς σκεφτόταν. Μια βαριά σιωπή απλώνονταν στον αέρα και μπορούσε να αισθανθεί το βάρος της προσμονής. Κοίταζε μέσα στα μάτια τους και έβλεπε διαφορετικές εκφράσεις στον καθένα. Το εξώγαμο παιδί του φαινόταν ότι είχε ήδη παραιτηθεί, ξέροντας ότι δεν επρόκειτο να είναι αυτός που θα επιλέγονταν. Τα μάτια του διεστραμμένου γυάλιζαν από φιλοδοξία, καθώς περίμενε ότι ήταν φυσικό ο κλήρος να πέσει σ' αυτόν. Ο μέθυσος κοίταζε έξω από το παράθυρο –

δεν τον ένοιαζε καθόλου. Η κόρη του τον κοίταγε με αγάπη, γνωρίζοντας ότι δεν ήταν μέρος αυτής της συζήτησης, αλλά αγαπούσε τον πατέρα της ούτως ή άλλως. Το ίδιο και ο μικρότερος γιος του.

«Κέντρικ, πάντα σε θεωρούσε έναν αληθινό γιο. Αλλά οι νόμοι του βασιλείου μας με εμποδίζουν να περάσω την βασιλεία σε οποιονδήποτε άλλο που δεν έχει πλήρη νομιμότητα».

Ο Κέντρικ υποκλίθηκε. «Πατέρα, δεν περίμενα κάτι τέτοιο. Είμαι ευχαριστημένος με όσα έχω. Σε παρακαλώ, μην στεναχωριέσαι».

Ο ΜακΓκιλ ένιωσε πόνο με την απάντησή του. Ήξερε πόσο αληθινός ήταν και όλο και πιο πολύ ήθελε να μπορούσε να τον ορίσει διάδοχό του.

«Επομένως μένετε τέσσερις. Ρις, εσύ είσαι ένας καταπληκτικός νέος, από τους καλύτερους που έχω δει ποτέ. Αλλά είσαι πολύ μικρός για να πάρεις μέρος σε μια τέτοια συζήτηση».

«Και εγώ το ίδιο πιστεύω, Πατέρα», απάντησε ο Ρις με μια ελαφρά υπόκλιση.

«Γκόντφρι, είσαι ένας από τους τρεις νόμιμους γιους μου – αλλά εσύ έχεις διαλέξει να σπαταλάς τον χρόνο σου στις μπυραρίες με τους βρωμιάρηδες. Σου έδωσα όλα τα προνόμια στη ζωή, αλλά εσύ τα έχεις απορρίψει όλα. Αν έχω μια μεγάλη απογοήτευση στη ζωή μου, αυτή είσαι εσύ».

Ο Γκόντφρι αντί για απάντηση έκανε μια γκριμάτσα και

κινήθηκε άβολα.

«Λοιπόν, υποθέτω πως εγώ δεν έχω άλλη δουλειά εδώ και μπορώ να ξαναπάω στη μυρραρία, εντάξει, Πατέρα;»

Με μια γρήγορη κοροϊδευτική υπόκλιση, ο Γκόντφρι έκανε στροφή και με καμαρωτό βήμα κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

«Γύρνα πίσω αμέσως!» φώναξε κοφτά ο ΜακΓκιλ. «ΤΩΡΑ!»

Ο Γκόντφρι, αγνοώντας τον, συνέχισε να περπατάει κορδωτά. Διέσχισε την αίθουσα, τράβηξε την πόρτα και την άνοιξε. Δύο φρουροί στέκονταν απ' έξω.

Ο ΜακΓκιλ έβραζε από θυμό καθώς οι δύο φρουροί τον κοίταζαν με απορία.

Αλλά ο Γκόντφρι δεν περίμενε. Πέρασε ανάμεσά τους στην ανοιχτή αίθουσα.

«Συλλάβετέ τον!» φώναξε ο ΜακΓκιλ. «Και βάλτε τον κάπου που να μην τον δει η Βασίλισσα. Δεν θέλω η μητέρα του να στεναχωρηθεί βλέποντάς τον την ημέρα του γάμου της κόρης της».

«Μάλιστα, Βασιλιά μου», είπαν, κλείνοντας την πόρτα καθώς έτρεξαν για να τον συλλάβουν.

Ο ΜακΓκιλ κάθισε εκεί και παίρνοντας βαθιές ανάσες προσπάθησε να ηρεμήσει. Για χιλιοστή φορά, αναρωτήθηκε τι κακό είχε κάνει για να αξίζει ένα τέτοιο παιδί.

Κοίταξε ξανά τα παιδιά του που είχαν μείνει στην αίθουσα. Και οι τέσσερις τον κοίταζαν περιμένοντας μέσα

σε απόλυτη σιωπή. Ο ΜακΓκιλ πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να συγκεντρωθεί.

«Μετά απ' αυτό, έχετε μείνει δύο», συνέχισε. «Και από εσάς τους δύο, έχω διαλέξει τον διάδοχό μου».

Ο ΜακΓκιλ στράφηκε προς την κόρη του.

«Γκουέντολιν, ο διάδοχός μου είσαι εσύ».

Ένα ψιθυριστό «ααα» ακούστηκε στην αίθουσα. Όλα τα παιδιά του φαίνονταν σοκαρισμένα, και περισσότερο απ' όλους η ίδια η Γκουέντολιν.

«Πατέρα, μιλάς σοβαρά;» ρώτησε ο Γκάρεθ. «Είπες, Γκουέντολιν;»

«Πατέρα, με τιμά η απόφασή σου», είπε η Γκουέντολιν. «Αλλά δεν μπορώ να δεχτώ. Είμαι γυναίκα».

«Είναι αλήθεια, δεν έχει ποτέ καθίσει γυναίκα στον θρόνο των ΜακΓκιλ. Αλλά, εγώ αποφάσισα ότι έχει έρθει η ώρα για να αλλάξει η παράδοση. Γκουέντολιν, έχεις το πιο εξαιρετικό μυαλό και χαρακτήρα από οποιαδήποτε άλλη κοπέλα γνωρίζω. Είσαι νέα, αλλά με το θέλημα του Θεού, δεν θα πεθάνω τώρα σύντομα, και όταν θα έρθει η ώρα, θα έχεις γίνει αρκετά σοφή για να κυβερνήσεις. Το βασίλειο θα είναι δικό σου».

«Αλλά Πατέρα!» φώναξε ο Γκάρεθ με το πρόσωπό του κάτωχρο. «Εγώ είμαι ο μεγαλύτερος νόμιμος γιος σου! Ανέκαθεν, σε όλη την ιστορία των ΜακΓκιλ, η βασιλεία έχει πάει στον μεγαλύτερο γιο!»

«Εγώ είμαι ο Βασιλιάς», ο ΜακΓκιλ απάντησε έντονα,

«και εγώ επιβάλλω την παράδοση».

«Αλλά αυτό δεν είναι δίκαιο!» ο Γκάρεθ είπε παρακλητικά με φωνή που ακούγονταν σαν κλαψούρισμα. «Υποτίθεται ότι εγώ θα γινόμουν βασιλιάς. Όχι η αδελφή μου. Όχι μια γυναίκα!»

«Μάζεψε τα λόγια σου, αγόρι μου!» φώναξε ο ΜακΓκιλ, τρέμοντας από την οργή του. «Τολμάς να αμφισβητείς την κρίση μου;»

«Δηλαδή εγώ παραγκωνίζομαι για μια γυναίκα; Αυτή είναι η γνώμη σου για μένα;»

«Έχω πάρει την απόφασή μου», είπε ο ΜακΓκιλ. «Και εσύ θα την σεβαστείς και θα την υπακούσεις πιστά, όπως κάθε άλλος υπήκοος στο βασίλειό μου. Τώρα, μπορείτε να φύγετε όλοι σας».

Τα παιδιά του υποκλίθηκαν σκύβοντας το κεφάλι και βγήκαν βιαστικά από την αίθουσα.

Αλλά ο Γκάρεθ σταμάτησε στην πόρτα, μην μπορώντας να πείσει τον εαυτό του να φύγει.

Γύρισε πίσω, και, μόνος του, ήρθε αντιμέτωπος με τον πατέρα του.

Ο ΜακΓκιλ μπορούσε να δει την απογοήτευση στο πρόσωπό του. Ήταν σαφές ότι περίμενε πως αυτός θα ορίζονταν σήμερα ως διάδοχος. Και πιο σημαντικό: το ήθελε. Απελπισμένα. Κάτι που δεν εξέπληξε καθόλου τον ΜακΓκιλ – και αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που δεν του έδωσε τη διαδοχή.

«Γιατί με μισείς, Πατέρα;» τον ρώτησε.

«Δεν σε μισώ. Απλά δεν σε θεωρώ κατάλληλο για να κυβερνήσεις το βασίλειό μου».

«Και γιατί πιστεύεις κάτι τέτοιο;» επέμεινε πιεστικά ο Γκάρεθ.

«Γιατί ακριβώς αυτό είναι που επιδιώκεις».

Το πρόσωπο του Γκάρεθ έγινε κατακόκκινο. Ο ΜακΓκιλ τον είχε κάνει να δει τον πραγματικό του εαυτό. Ο ΜακΓκιλ παρακολουθούσε τα μάτια του και τα είδε να καίνε με τόσο μίσος γι' αυτόν που δεν μπορούσε ποτέ να το φανταστεί.

Χωρίς να πει άλλη κουβέντα, ο Γκάρεθ όρμησε προς την έξοδο και κοπάνησε την πόρτα πίσω του.

Η αντήχηση που απλώθηκε στην αίθουσα έκανε τον ΜακΓκιλ να ανατριχιάσει. Έφερε στο νου του τη ματιά του γιου του και αισθάνθηκε το μίσος του τόσο βαθύ που ήταν βαθύτερο ακόμα και από το μίσος των εχθρών του. Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκε τον Άργκον και τα λόγια που του είχε πει ότι ο κίνδυνος ήταν κοντά.

Μήπως ήταν όντως τόσο κοντά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο Θορ διέσχισε το τεράστιο γήπεδο της αρένας με όλη την ταχύτητα που μπορούσαν να τρέξουν τα πόδια του. Πίσω του άκουγε τα βήματα των φρουρών του Βασιλιά να τον πλησιάζουν απειλητικά. Τον κυνηγούσαν μέσα σ' αυτό το ζεστό και γεμάτο σκόνη γήπεδο, βρίζοντας καθώς έτρεχαν. Μπροστά του βρίσκονταν τα μέλη – και οι νεοσύλλεκτοι – της Λεγεώνας, δεκάδες αγόρια ακριβώς σαν κι' αυτόν, όμως μεγαλύτερα σε ηλικία και δυνατότερα. Εκπαιδεύονταν και ελέγχονταν σε διάφορους σχηματισμούς. Κάποιοι εκσφενδόνιζαν δόρατα, άλλοι έριχναν ακόντια, ενώ λίγοι ήταν εκείνοι που έκαναν εξάσκηση σε λαβές λόγχης. Έριχναν σε μακρινούς στόχους και σπάνια αστοχούσαν. Αυτά ήταν τα αγωνίσματα που του άρεσαν και τώρα του φαινόταν εκπληκτικοί.

Ανάμεσα στους νεοσύλλεκτους υπήρχαν δεκάδες πραγματικοί ιππότες, μέλη του Αργυρού Τάγματος, που στέκονταν σε ένα ευρύ ημικύκλιο παρακολουθώντας τα αγωνίσματα. Έκριναν και αποφάσιζαν ποιος θα έμενε και ποιος θα γύριζε σπίτι του.

Ο Θορ ήξερε ότι έπρεπε να αποδείξει την αξία του, έπρεπε να εντυπωσιάσει αυτούς τους άντρες. Μέσα σε λίγα λεπτά, οι φρουροί θα είχαν πέσει επάνω του, και αν έπρεπε να τους εντυπωσιάσει, τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή.

Αλλά πώς; Το μυαλό του δούλευε γρήγορα καθώς έτρεχε μέσα στο γήπεδο, αποφασισμένος να κάνει τα πάντα για να μην τον διώξουν.

Καθώς ο Θορ διέσχιζε τρέχοντας το γήπεδο, κάποιοι άρχισαν να βλέπουν ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε. Μερικοί από τους νεοσύλλεκτους σταμάτησαν ό,τι έκαναν και γύρισαν να δουν τι γινόταν, ενώ το ίδιο έκαναν και μερικοί από τους ιππότες. Μέσα σε λίγες στιγμές, ο Θορ ένιωσε όλη την προσοχή στραμμένη επάνω του. Όσοι τον κοίταζαν, φαίνονταν σαστισμένοι και ο Θορ συνειδητοποίησε ότι όλοι αυτοί θα αναρωτιόντουσαν ποιος ήταν αυτός που έτρεχε μέσα στο γήπεδο. Όμως δεν ήταν αυτός ο τρόπος που ήθελε να κάνει εντύπωση. Όλη του τη ζωή, όταν ονειρευόταν να μπει στη Λεγεώνα, δεν το είχε φανταστεί να γίνεται έτσι.

Καθώς ο Θορ έτρεχε και σκέφτονταν τι έπρεπε να κάνει, η λύση ήρθε από μόνη της. Ένα μεγαλόσωμο αγόρι, ένας νεοσύλλεκτος, αποφάσισε να αναλάβει δράση, έτσι ώστε να εντυπωσιάσει τους άλλους σταματώντας τον Θορ. Ψηλός, εξαιρετικά μυώδης και σχεδόν διπλάσιος σε μέγεθος από τον Θορ, ύψωσε το ξύλινο σπαθί του για να τον εμποδίσει να περάσει. Ο Θορ μπορούσε να δει ότι ήταν αποφασισμένος να τον χτυπήσει και να τον ρίξει στο έδαφος, να τον γελοιοποιήσει μπροστά σε όλους τους άλλους και να κερδίσει το πλεονέκτημα για τον εαυτό του σε σχέση με τους υπόλοιπους νεοσύλλεκτους.

Αυτό έκανε τον Θορ έξαλλο. Δεν είχε τίποτα να χωρίσει με αυτό το αγόρι και το να παλέψει μαζί του δεν ήταν αυτό που ήθελε να κάνει. Όμως, τώρα έπρεπε να επωφεληθεί από αυτή την πρόκληση για να αποκτήσει ένα πλεονέκτημα σε σχέση με τους άλλους.

Καθώς πλησίασε, ο Θορ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι το αγόρι ήταν τόσο σωματώδες. Μπροστά του φαίνονταν τεράστιος, είχε τη μεγαλύτερη και πιο τετράγωνη σιαγόνα που ο Θορ είχε δει ποτέ και τον κοίταζε άγρια ενώ τα πυκνά, μαύρα μαλλιά του έπεφταν στο μέτωπό του. Δεν έβλεπε τον τρόπο που θα μπορούσε να νικήσει αυτό το αγόρι.

Το αγόρι του επιτέθηκε με το ξύλινο σπαθί του και ο Θορ κατάλαβε ότι αν δεν έκανε μια γρήγορη κίνηση, το αγόρι θα τον έβγαζε νοκ άουτ.

Τα αντανakλαστικά του Θορ μπήκαν σε δράση. Ενστικτωδώς, έβγαλε την σφεντόνα του, και έριξε μια πέτρα στο χέρι του αγοριού. Η πέτρα βρήκε το στόχο της και το σπαθί έπεσε από τα χέρια του τη στιγμή που ήταν έτοιμος να το κατεβάσει πάνω στον Θορ. Καθώς το σπαθί έπεφτε, το αγόρι ούρλιαξε από πόνο και κράτησε σφιχτά το χέρι του.

Ο Θορ δεν έχασε χρόνο. Εκμεταλλευόμενος τη στιγμή, του επιτέθηκε πηδώντας στον αέρα και έριξε μια κλωτσιά στο στήθος του αγοριού. Αλλά το αγόρι ήταν τόσο χοντρό που ήταν σαν να κλωτσούσε τον κορμό μιας βελανιδιάς. Το αγόρι έκανε πίσω μερικά εκατοστά, ενώ ο Θορ κοκάλωσε χωρίς να μπορεί να κάνει βήμα παρά πέρα αλλά το απότομο

σταμάτημά του τον έκανε να πέσει κάτω, μπροστά στα πόδια του αγοριού.

Αυτός δεν είναι καλός οiwνός, σκέφτηκε ο Θορ, καθώς έπεσε στο έδαφος με γδούπο και με ένα δυνατό βόμβο στ' αυτιά του.

Προσπάθησε να ξανασηκωθεί στα πόδια του, αλλά το αγόρι ήταν ήδη ένα βήμα μπροστά απ' αυτόν. Έσκυψε και άρπαξε τον Θορ από την πλάτη και τον πέταξε μακριά με το πρόσωπο μέσα στο χώμα.

Ένα πλήθος από άλλα αγόρια γρήγορα μαζεύτηκαν σ' ένα κύκλο γύρω τους και άρχισαν να φωνάζουν ενθαρρυντικά. Ο Θορ κοκκίνισε από ντροπή.

Γύρισε για να σηκωθεί, αλλά το αγόρι ήταν πολύ γρήγορο. Ήταν ήδη πάνω του και τον είχε καθλώσει στο έδαφος. Και πριν ο Θορ το καταλάβει, όλο αυτό είχε γίνει ένας αγώνας πάλης με έναν αντίπαλο που το βάρος του ήταν τεράστιο.

Ο Θορ μπορούσε να ακούσει τις πνιχτές φωνές των άλλων νεοσύλλεκτων καθώς είχαν σχηματίσει ένα κύκλο γύρω τους και έβγαζαν κραυγές ανυπομονώντας να δουν αίμα.

Το πρόσωπο του αγοριού είχε αγριέψει πραγματικά και απλώνοντας τους αντίχειρές του τους κατεύθυνε προς τα μάτια του Θορ. Ο Θορ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι το αγόρι ήθελε πραγματικά να του κάνει κακό. Ήταν στ' αλήθεια τόσο απελπισμένος για αναγνώριση;

Την τελευταία στιγμή, ο Θορ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και έτσι τα χέρια του αγοριού καρφώθηκαν με δύναμη στο χώμα. Ο Θορ άρπαξε την ευκαιρία, γύρισε το σώμα του στο πλάι και ξεφύγε από το πλάκωμα του σώματός του.

Ξανασηκώθηκε στα πόδια του και κοίταξε στα μάτια το αγόρι το οποίο είχε επίσης σηκωθεί. Αυτός επιτέθηκε ξανά, αυτή τη φορά στοχεύοντας το πρόσωπο του Θορ, αλλά ο Θορ έσκυψε την τελευταία στιγμή. Σκύβοντας, αισθάνθηκε την ορμή του αέρα από τη γροθιά του αγοριού που αστόχησε. Ο Θορ συνειδητοποίησε ότι αν αυτή η γροθιά τον είχε πετύχει, θα του είχε σπάσει τη σιαγόνα. Άπλωσε το χέρι του και έριξε μια μπουνιά στην κοιλιά του αγοριού, αλλά δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Ήταν σαν να χτυπούσε ένα δέντρο.

Πριν ο Θορ μπορέσει να αντιδράσει, το αγόρι τον χτύπησε στο πρόσωπο με τον αγκώνα του.

Ο Θορ έκανε δύο βήματα πίσω, παραπατώντας από το χτύπημα. Ήταν σαν να είχε δεχτεί χτύπημα από σφυρί, και τα αυτιά του βούιζαν.

Ενώ ο Θορ παραπατούσε, προσπαθώντας να πάρει μια ανάσα, το αγόρι έκανε άλλη μια επίθεση και τον κλώτσησε δυνατά στο στήθος. Ο Θορ πετάχτηκε στον αέρα και έπεσε στο έδαφος με την πλάτη. Τα άλλα αγόρια ξέσπασαν σε ζητωκραυγές.

Ο Θορ, ζαλισμένος, προσπάθησε να ανακαθίσει, αλλά το αγόρι, για άλλη μια φορά, κινήθηκε εναντίον του, τον ταρακούνησε και άρχισε να του ρίχνει γροθιές στο πρόσωπο

μέχρι που τον πέταξε κάτω με την πλάτη κολλημένη στο έδαφος. Αυτή τη φορά ήταν κάτω για τα καλά.

Έμεινε ξαπλωμένος εκεί, ακούγοντας τις ζητωκραυγές των άλλων και νιώθοντας την αλμυρή γεύση του αίματος που έτρεχε από τη μύτη του και το τραύμα στο πρόσωπό του. Βογγούσε από τον πόνο. Σήκωσε τα μάτια του και είδε το τεράστιο αγόρι να αλλάζει κατεύθυνση και να προχωράει προς τους φίλους του, γιορτάζοντας ήδη τη νίκη του.

Ο Θορ ήθελε να καταθέσει τα όπλα. Το αγόρι ήταν τεράστιο, το να παλεύει μαζί του ήταν ανώφελο, και δεν άντεχε άλλο τον πόνο. Αλλά κάτι μέσα του τον έσπρωχνε. Δεν ήταν δυνατόν να χάσει. Όχι μπροστά σ' όλον αυτόν τον κόσμο.

Μην τα παρατάς. Σήκω. Σήκω!

Ο Θορ κατάφερε να μαζέψει όσες δυνάμεις του είχαν απομείνει. Με βογγητά κυλίστηκε με τα χέρια και τα γόνατα και μετά, σιγά σιγά, σηκώθηκε όρθιος. Αιμόφυρτος, με πρησμένα μάτια, χωρίς να μπορεί να δει καλά, και αναπνέοντας με δυσκολία ύψωσε τις γροθιές του.

«Θα έπρεπε να μείνεις στο έδαφος», τον απείλησε το αγόρι και άρχισε πάλι να προχωράει προς το μέρος του.

«ΑΡΚΕΤΑ!» ακούστηκε μια δυνατή φωνή. «Έλντεν, κάνε πίσω!»

Ένας ιππότης εμφανίστηκε ξαφνικά και μπήκε ανάμεσά τους, απλώνοντας την παλάμη του και εμποδίζοντας τον Έλντεν να πλησιάσει τον Θορ. Το πλήθος ησύχασε, καθώς

όλοι κοίταζαν τον ιππότη. Ήταν φανερό ότι αυτός ήταν ένας άνθρωπος που απαιτούσε σεβασμό.

Η παρουσία του ιππότη έκανε τον Θορ να σηκώσει τα μάτια του και να τον κοιτάξει με δέος. Ήταν γύρω στα είκοσι, ψηλός, με φαρδείς ώμους, τετράγωνο σαγόκι και καστανά, περιποιημένα μαλλιά. Ο Θορ τον συμπάθησε αμέσως. Η πανοπλία του ήταν πρώτης κατηγορίας, αλυσόπλεκτη, φτιαγμένη από στιλβωμένο ασήμι και καλυμμένη με τα βασιλικά σήματα: το γεράκι που ήταν έμβλημα της οικογένειας ΜακΓκιλ. Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Για εξήγησέ μας, νεαρέ», είπε στον Θορ. «Γιατί όρμησες απρόσκλητος μέσα στην αρένα μας;»

Αλλά πριν μπορέσει ο Θορ να δώσει μια απάντηση, τα τρία μέλη της Βασιλικής φρουράς μπήκαν μέσα στον κύκλο που σχημάτιζαν οι νεοσύλλεκτοι. Ο επικεφαλής της φρουράς στάθηκε και ασθμαίνοντας έδειξε με το δάκτυλό του τον Θορ.

«Αυτός απήφησε τις εντολές μας!» φώναξε ο φρουρός. «Θα τον αλυσοδέσω και θα τον πάω στα μπουντρούμια του Βασιλιά!»

«Δεν έκανα κάτι κακό!» διαμαρτυρήθηκε ο Θορ.

«Δεν το κατάλαβες;» φώναξε ο φρουρός. «Ότι μπήκες απρόσκλητος στην ιδιοκτησία του Βασιλιά;»

«Το μόνο που ήθελα ήταν μια ευκαιρία!» φώναξε ο Θορ. Μετά στράφηκε παρακλητικά προς τον ιππότη και μέλος

της βασιλικής οικογένειας που ήταν μπροστά του. «Το μόνο που ήθελα ήταν μια ευκαιρία να γίνω μέλος της Λεγεώνας!» είπε.

«Αυτός ο χώρος εκπαίδευσης είναι μόνο για όσους έχουν προσκληθεί», απάντησε μια άγρια, εχθρική φωνή.

Μετά μέσα στον κύκλο μπήκε ένας πολεμιστής. Ήταν ένας άντρας στα πενήντα του, με πλατύ στέρνο, κοντός και γεροδεμένος, με φαλακρό κεφάλι, κοντή γενειάδα και ένα σημάδι από τη μια ως την άλλη πλευρά της μύτης του. Φαινόταν ότι ήταν επαγγελματίας στρατιώτης όλη του τη ζωή – και από τα χαρακτηριστικά της πανοπλίας του, τη χρυσή καρφίτσα στο στήθος, ήταν φανερό πως ήταν ο αρχηγός. Η καρδιά του Θορ άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα όταν τον είδε: ένας στρατηγός.

«Δεν έχω προσκληθεί, ιππότη μου», είπε ο Θορ. «Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά είναι το όνειρο της ζωής μου να έλθω εδώ. Το μόνο που θέλω είναι μια ευκαιρία να σας δείξω τι μπορώ να κάνω. Είμαι το ίδιο καλός όπως και οι υπόλοιποι νεοσύλλεκτοι. Δώστε μου μόνο μια ευκαιρία να το αποδείξω. Σας παρακαλώ. Το να γίνω μέλος της Λεγεώνας είναι το ένα και μοναδικό όνειρο στη ζωή μου».

«Αυτό το πεδίο μάχης δεν είναι για ονειροπόλους, αγόρι μου», ήρθε η απάντηση με την άγρια φωνή του. «Είναι για μαχητές. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις στους κανόνες μας: οι νεοσύλλεκτοι επιλέγονται».

Ο στρατηγός έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι του και ο

φρουρός του Βασιλιά πλησίασε τον Θορ, κρατώντας τις αλυσίδες στα χέρια του.

Αλλά ξαφνικά, ο ιππότης που ήταν μέλος της βασιλικής οικογένειας, έκανε ένα βήμα μπροστά και απλώνοντας την παλάμη του, σταμάτησε τον φρουρό.

«Ίσως, σε μια τέτοια περίπτωση, να μπορούμε να κάνουμε μια εξαίρεση», είπε.

Ο φρουρός τον κοίταξε με ταραχή. Ήταν σαφές ότι ήθελε να μιλήσει, αλλά έπρεπε να συγκρατήσει τη γλώσσα του λόγω της παρουσίας του μέλους της βασιλικής οικογένειας.

«Θαυμάζω το πνεύμα σου, παιδί μου», συνέχισε ο ιππότης. «Πριν σε διώξουμε, όμως, θα ήθελα να δω τι μπορείς να κάνεις».

«Αλλά, Κέντρικ, εμείς έχουμε του κανόνες μας—» είπε ο στρατηγός φανερά δυσαρεστημένος.

«Η βασιλική οικογένεια φτιάχνει τους κανόνες», απάντησε αυστηρά ο Κέντρικ, «και η Λεγεώνα λογοδοτεί στην βασιλική οικογένεια».

«Εμείς λογοδοτούμε στον πατέρα σας, τον Βασιλιά – όχι σε σας», αποκρίθηκε ο στρατηγός με εξίσου εριστικό τρόπο.

Υπήρχε μια αντιπαράθεση και η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη από την ένταση. Ο Θορ δεν μπορούσε να πιστέψει τι φωτιά είχε ανάψει.

«Γνωρίζω τον πατέρα μου, και ξέρω τι θέλει. Και εκείνος θα ήθελε να δώσει μια ευκαιρία σ' αυτό το παιδί. Κι' εμείς θα κάνουμε το ίδιο».

Μετά από μερικές στιγμές έντασης, ο στρατηγός υποχώρησε.

Ο Κέντρικ στράφηκε στον Θορ. Τα μάτια του κοίταξαν τα δικά του, καστανά και έντονα, το πρόσωπο ενός πρίγκιπα, αλλά κι' ενός πολεμιστή.

«Θα σου δώσω μια ευκαιρία», είπε στον Θορ. «Για να δούμε, μπορείς να χτυπήσεις εκείνον τον στόχο;»

Του έδειξε μια στοίβα άχυρα στην άλλη άκρη του στρατοπέδου, με μια μικρή, κόκκινη κουκκίδα στο κέντρο της. Αρκετά δόρατα ήταν καρφωμένες μέσα στο άχυρο, αλλά κανένα μέσα στον κόκκινο στόχο.

«Αν μπορείς να κάνεις αυτό που κανένα άλλο αγόρι δεν μπορεί να κάνει – αν μπορείς να χτυπήσεις εκείνο το σημάδι από εδώ – τότε θα μπορέσεις να μπεις στη Λεγεώνα μας».

Ο ιππότης παραμέρισε και ο Θορ μπορούσε να νιώσει όλα τα μάτια στραμμένα επάνω του.

Εντόπισε μια μεταλλική βάση με δόρατα και τα κοίταξε προσεκτικά. Ήταν εξαιρετικής ποιότητας, η καλύτερη που είχε δει ποτέ, φτιαγμένα από συμπαγές ξύλο βελανιδιάς και περιτυλιγμένα από το καλύτερο δέρμα. Η καρδιά του χτυπούσε καθώς έκανε ένα βήμα μπροστά, σκουπίζοντας το αίμα από τη μύτη του με το πίσω μέρος του χεριού του και νιώθοντας τόσο αμήχανος όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Ήταν προφανές ότι του είχαν ζητήσει κάτι σχεδόν ακατόρθωτο. Αλλά έπρεπε να προσπαθήσει.

Ο Θορ άπλωσε το χέρι του και διάλεξε ένα δόρυ, ούτε

πολύ μακρύ ούτε πολύ κοντό. Το ζύγισε στο χέρι του – ήταν βαρύ και σταθερό. Όχι σαν κι' αυτά που χρησιμοποιούσε στο σπίτι του. Ένωθε επίσης ότι αυτό ήταν το κατάλληλο. Και ίσως, απλά και μόνο «ίσως», να τα κατάφερνε να βρει το στόχο του. Στο κάτω-κάτω, το δυνατό του σημείο και η πιο ανεπτυγμένη του ικανότητα ήταν να ρίχνει το δόρυ ακριβώς όπως έριχνε πέτρες, και όλα αυτά τα χρόνια που περιφέρονταν στις ερημιές είχε την ευκαιρία να ρίξει σε άπειρους στόχους. Είχε την ικανότητα να χτυπάει στόχους που ούτε τα αδέρφια του μπορούσαν.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.